

Hoàng Kim

Đâu là Hạnh Phúc

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Ngừng xe trước căn biệt thự phủ đầy những cành hoa leo màu tím xinh đẹp, Quỳnh Giang chần chừ không muốn bấm chuông. Cô thật sự rất ngại khi phải bước vào căn nhà này, bởi vì ở nơi đây không có sự đón tiếp dành cho cô mà thay vào đó là sự lạnh lùng đến nản lòng.

Nhưng nhớ đến lời mẹ dặn, và nhất là nhớ đến những lời thư của Thường Quân từ xa gửi về, cô lại thấy mình có thêm can đảm. Thôi thì mặc kệ người ta đối xử với mình có không ra gì chẳng nữa, nhưng chỉ cần Thường Quân vẫn một lòng một dạ với cô thì Quỳnh Giang lại thấy mình có đủ dũng khí để chấp nhận mọi sự thiệt thòi. Hít vào một hơi thật sâu, Quỳnh Giang nhất định đưa tay bấm chuông. Đã nhất định là thế mà khi tiếng chuông vang lên lạnh lót, cô vẫn giật mình một cái.

Chờ đợi không lâu, Quỳnh Giang đã nghe tiếng cổng được mở lách cách, rồi vú Năm, người làm của nhà Thường Quân ló đầu ra. Trông thấy cô, vú Năm cười tươi:

- Là cô à, cô Giang? Vậy mà vú lại tưởng là khách nào đến chứ. Sao hôm nay cô đến muộn quá vậy?

Sự vồn vã của vú Năm làm Quỳnh Giang thấy ấm lòng một chút. Hình như chỉ còn có bà là người duy nhất đón chào cô khi cô đến ngôi nhà này. Vừa dắt xe đi theo vú Năm, cô vừa vui vẻ trả lời:

- Tại hôm nay con phải họp Hội đồng vú ạ, vì thế mà con về hơi muộn.

Khoảng sân khá rộng làm vú Năm có thì giờ trò chuyện với Quỳnh Giang. Bà hỏi nhỏ:

- Cô Giang biết tin gì chưa?

Quỳnh Giang ngạc nhiên:

- Tin gì hở vú ?

Bà vú thấp giọng ra vẻ bí mật:

- Ngày mai cậu Quân về.

Quỳnh Giang gật đầu:

- Con biết rồi, cũng vì chuyện đó mà hôm nay con đến đây nè . Con muốn biết ngày mai bên này chuẩn bị đón anh Quân như thế nào ?

Không trả lời vào câu hỏi của Quỳnh Giang, vú Năm lại hỏi:

- Làm sao mà cô biết được là cậu Quân về ?

- Thì anh Quân viết thư cho con mà, anh còn nói rõ chuyến bay và giờ giấc nữa đó.

Vú Năm gật đầu:

- Hèn chi! Vậy mai cô có đi đón cậu Quân không?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Có chứ vú, vì thế con mới đến hỏi bác Quyền đây.

Câu chuyện giữa hai người bị cắt ngang vì từ trong nhà có tiếng bà Quyền hỏi vọng ra:

- Khách nào đến giờ này vậy hả vú Năm? Có phải là cô Xuân Hoa không?

Vú Năm nháy mắt với Quỳnh Giang một cái rồi lớn tiếng trả lời:

- Không phải cô Xuân Hoa, thưa bà . Mà là cô Quỳnh Giang.

Trong nhà im lặng chứ không có tiếng trả lời bà vú nữa, vú Năm đẩy lưng Quỳnh Giang:

- Thôi, cô Giang vào đi kéo bà đợi.

Cẩn thận cởi bỏ đôi giày ngoài thềm, Quỳnh Giang nhẹ nhàng bước vào . Thấy bà Quyền đang ngồi gác chân trên chiếc bàn nhỏ nơi bộ salon giữa nhà coi TV, cô vội cúi đầu chào:

- Thừa bác!

Không rời mắt khỏi màn hình, ba Quyền cất giọng:

- Ờ, có chuyện gì không?

Quỳnh Giang khựng lại, cô đứng xó rớ trước cửa mà nửa muốn bước vào, nửa lại muốn đi trở ra. Cái thái độ lạnh nhạt của bà Quyền dành cho cô không phải là cô không biết, nhưng hôm nay cô thật sự thấy mình bị tổn thương. Cô đến đây vì có mục đích hẳn hoi chứ cóc phải đến để xin xỏ một điều gì đâu, thế mà bà ta vẫn cứ coi cô như là ăn mày vậy.

Nhưng nghĩ đến mục đích của mình, Quỳnh Giang đành phải nín nhịn. Cô đã nhẫn nhục cả ba năm nay rồi, chỉ còn một ngày nữa thôi, tại sao cô lại không nhịn được?

Nghĩ thế, Quỳnh Giang nuốt trôi cục tức xuống ngực, cô trả lời bà Quyền:

- Con tới thăm bác thôi ạ.

Mãi tới bây giờ, bà Quyền mới rời mắt khỏi chiếc TV và quay sang Quỳnh Giang:

- Vậy hả? Mà sao cô tới trễ quá vậy? Cơm nước gì chưa?

Quỳnh Giang vẫn đứng im, chưa nghe lời mời của bà Quyền cô không tự tiện ngồi xuống ghế. Cô không muốn bị bà mắng, đó là điều tối kỵ của cô. Cô nhỏ nhẹ trả lời:

- Con ghé thăm bác một chút rồi về liền, chắc là mẹ con đang đợi ở nhà. Cũng tại hôm nay trường con họp Hội đồng lâu quá nên con mới về muộn như vậy.

- Vậy hả? Tưởng rảnh rồi thì xuống nhà ăn cơm với vú Năm, còn không ăn thì ngồi xuống đó đi.

Quỳnh Giang đã nhắt tới mẹ mình, vậy mà bà Quyền vẫn không hỏi

thăm mẹ cô một tiếng nào . Thế mà cách đây ba năm, bà Quyền và mẹ cô là hai người bạn thân thiết nhất đấy . Nhưng Quỳnh Giang đã quen rồi, cô không lấy đó làm phiền . Vì đó chỉ là một chuyện rất nhỏ trong rất nhiều điều mà bà Quyền đã đối xử với mẹ con cô từ ba năm nay mà.

Quỳnh Giang nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, chiếc cặp từ nãy giờ vẫn trên tay cô được cô đặt ngay ngắn trên lòng . Cô ngập ngừng một chút rồi hỏi:

- Thưa bác...

Bà Quyền không nhìn cô mà lại đưa bàn tay của mình lên để ngắm nghía những chiếc móng đỏ rực của mình:

- Cái gì ?

- Ngày mai, anh Quân về ạ...

Vừa nghe Quỳnh Giang nói tới đó, bà Quyền như người bị bỏng . Bà nhồm người dậy hỏi ngay:

- Sao cô biết ? Lại vú Năm vừa mới ton hót với cô phải không?

Tuy rất phiền lòng, nhưng Quỳnh Giang vẫn điềm đạm lắc đầu:

- Không phải đâu ạ, vú Năm không nói gì với cháu đâu ạ.

- Thế sao cô lại biết ?

- Là anh Quân viết thư về cho cháu ạ.

Bà Quyền cau tít đôi lông mày được vẽ thật đậm:

- Sao, lại là thằng Quân à ? Cái thằng này thật không ra gì . Về thì cứ về, có sao lại còn đi nói lung tung như vậy không biết ?

Quỳnh Giang ngồi im nhưng cô có cảm giác như mình đang ngồi trên mộ Ổ kiến vậy . Cái cảm giác nhột nhột đã lan toa? khắp châu thân cô khiến cô vô cùng khó chịu . Cô không ngờ bà Quyền lại có thái độ như thế này . Nếu biết trước thì dù cho mẹ cô có khuyên nhủ tới đâu

chẳng nữa, cô cũng không thèm đặt chân đến căn nhà này đâu. Nhưng thôi, cô cũng đã lỡ đến đây rồi . Phải cố gắng nín nhịn kéo mai này "họ" lại có cơ trách cô, như thế thì chỉ có Thường Quân là khổ mà thôi. Quỳnh Giang lại hỏi bà Quyền:

- Thưa bác, cháu muốn biết ngày mai ở nhà bác có ai ra đón anh Quân không ạ ?

Bà Quyền nhìn Quỳnh Giang bằng đôi mắt thật sắc:

- Đương nhiên là phải có rồi, cô hỏi gì lạ vậy ? À, hay là vì cô không có xe nên cô muốn sang đây đi cùng với gia đình tôi đó ? - Hỏi rồi không đợi Quỳnh Giang trả lời, bà ta lại xua tay nói ngay - Thôi đi cô ơi, đón rước mà làm gì cho nó rườm rà . Tôi chỉ cho mấy đứa em nó mang xe ra chớ nó về thôi, nó đi làm xa trở về thôi chứ oai vệ gì mà phải đón rước.

Quỳnh Giang vẫn nhỏ nhẹ:

- Dạ, thì con cũng sang hỏi bác thế thôi chứ ngày mai con còn bận giờ lên lớp, chắc là con cũng không đi đón anh Quân được đâu ạ . Nhưng có mấy em bên này đón anh Quân là con yên tâm rồi.

Bà Quyền liếc mắt:

- Cô nói nghe lạ, bộ tôi là mẹ nó mà không lo cho nó hay sao mà cô phải lo cho nó như thế ?

Quỳnh Giang vẫn nhẫn nhục tối đa:

- Ý con không phải là như thế đâu ạ, chỉ vì con sợ là bên này cũng bận rộn không ra đón anh Quân được thôi. Mà nếu như thế thì con phải xin nghỉ một buổi để đi.

Bà Quyền lại xua tay:

- Thế thì không cần đâu, cô bận rộn như thế thì cứ ở nhà lo công việc của mình đi. Thường Quân thì đã có các em nó lo rồi.

Nói xong, bà Quyền đứng lên. Bà vặn người rồi nói bằng quơ:

- Ôi chà, ngồi có một lúc mà đã thấy mỏi quá chừng rồi . Cô ngồi chơi, tôi phải lên phòng nằm cho giãn lưng cái đã.

Quỳnh Giang cũng vội đứng lên:

- Thôi ạ, cháu cũng phải về bây giờ đây ạ . Muộn quá rồi, cháu sợ mẹ cháu mong.

Bà Quyền gật đầu:

- Vậy tôi không giữ, cô đi về cẩn thận - Quay mặt vào trong, bà gọi lớn - Vú Năm đâu rồi, ra đóng cổng kìa.

Nói xong, bà bỏ đi thẳng lên lầu không cần ngó ngang gì đến Quỳnh Giang nữa . Nhìn theo bà một thoáng, cô lủi thủi xách cặp ra về .

Quỳnh Giang vừa xuống khỏi bậc thềm thì vú Năm chạy ra tới, bà vội kéo tay cô:

- Cô Giang, tôi nói này cô nghe...

Quỳnh Giang đứng lại, cô ơ thờ:

- Chuyện gì đó vú ?

Vú Năm làm ra vẻ bí mật:

- Bữa trước cậu Quân gọi điện thoại về, tôi có nghe cậu ấy nhắc đến cô.

Cái tin bà vú nói làm Quỳnh Giang chú ý . Khác hẳn sự miễn cưỡng vừa rồi, cô hỏi ngay:

- Thế anh Quân nói gì hử vú ?

Vú Năm thấp giọng như sợ có người nghe:

- Hình như cậu ấy nói bà gọi cô qua đây để cùng đi đón cậu ấy sao đó, vì tôi nghe bà hỏi lại là: "Sao, mẹ phải qua đó rước nó hay sao?"

- Thế rồi anh Quân nói sao?

Vú Năm lắc đầu:

- Làm sao mà tôi biết được, vì bà chủ nói điện thoại mà . Nhưng tôi nghe bà nói là xe chật rồi, không có chỗ cho cô ngồi đâu. Vả lại, cô còn mắc đi dạy chắc là không rảnh đâu.

Quỳnh Giang gật đầu:

- Con hiểu rồi, cảm ơn vú.

Quỳnh Giang dắt xe đi, nhưng vú Năm đã níu tay cô lại:

- Vậy rồi cô tính sao, cô Giang?

Quỳnh Giang nhú mày:

- Tính gì hở vú ?

- Ngày mai đó, cô có đi đón cậu Quân không?

Quỳnh Giang trả lời với một chút đắn đo:

- Con cũng không biết nữa, con cũng chưa tính.

Vú Năm thấp giọng:

- Cô đừng tự ái như vậy, cô Giang. Tôi biết là cô cũng đã định đi đón cậu Quân phải không? Nhưng mà thái độ của bà làm cô không muốn đi nữa, đúng không? Đừng như vậy, cô Giang, cô làm như vậy thì cô sẽ thiệt thòi đấy.

Quỳnh Giang cười gượng:

- Con có gì để thiệt thòi đâu, còn anh Quân nữa chứ.

Vú Năm gật đầu:

- Đúng là còn cậu Quân, nhưng cô đừng để cho người ta có cơ để làm cho cậu ấy hiểu lầm chứ . Cô Giang à, cậu Quân yêu cô lắm đó . Cô đừng có tự ái như vậy mà mất cậu ấy đó.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Vú thiệt à, bộ anh Quân nói với vú hay sao mà vú khẳng định như vậy ? Anh ấy và con xa nhau đã mười năm rồi, ngày anh ấy đi con còn bé tí xiu mà yêu thương nỗi gì . Anh ấy có nhắc con thì cũng chỉ

vì lời hứa của hai gia đình mà thôi.

Vú Năm cương quyết:

- Không, là vú nói thật đó . Máy lần cậu Quân gọi điện về vú nói chuyện với vú nữa . Lần nào cậu ấy cũng nhắc đến cô và nói vú phải chú ý chăm sóc cô Nhất là từ ngày nhà cô xảy ra chuyện, cậu ấy lại càng căn dặn vú nhiều hơn. Có khi cậu ấy còn dặn cả bà và hai cô nữa đó.

Gương mặt chất phát của vú Năm làm Quỳnh Giang cảm động . Nào phải là cô không biết đến tình cảm của Thường Quân đâu. Nhưng với thái độ của mẹ anh thế kia thì cô không nên hy vọng quá . Mọi việc đều còn ở phía trước, khi nào đến thì hãy hay.

Quỳnh Giang nắm tay vú Năm siết nhẹ:

- Con cảm ơn vú, để đợi anh Quân về rồi mới biết được vú ạ . Mọi chuyện mình không tính trước được đâu. Thôi, con về, vú đóng cổng cho cẩn thận nhé.

Ra khỏi nhà bà Quyên, Quỳnh Giang đạp xe thật nhanh về nhà . Giờ này chắc là mẹ cô đang mong lắm đây, tiếc là cô không có cách nào để báo tin cho mẹ biết về cuộc họp bất ngờ chiều nay. Ngay cả điện thoại là một phương tiện thông tin thông dụng, thế mà nhà cô cũng không có . Nhiều lúc, Quỳnh Giang cũng muốn gán một cái, nhưng rồi nghĩ tới chi phí lắp đặt và số tiền phải trả hàng tháng, cô lại thôi. Quỳnh Giang thở dài, cô không oán hận ông trời . Nhưng cô cũng buồn cho thân phận mình . Sao cô lại rơi vào cảnh khổ như thế này

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 2

Phi trường Tân Sơn Nhất!

Khi Quỳnh Giang cùng với bà Viễn đến phi trường thì gia đình bà Quyền đã có mặt đông đủ . Bà Viễn khều tay con gái:

- Giang này, mẹ thằng Quân đã đến kìa.

Quỳnh Giang gật đầu:

- Con thấy rồi, mẹ ạ.

- Thế thì chúng ta phải đến chào hỏi bà ấy một tiếng chứ ?

Quỳnh Giang vội vã lắc đầu khi nghe mẹ hỏi như thế:

- Không cần đâu, mẹ ạ.

Bà Viễn ngạc nhiên nhìn con:

- Sao thế hở con? Dẫu sao thì...

- Con đã nói là không cần mà, mẹ đừng hỏi nữa . Để con nhìn xem chuyến bay của anh Quân đã đáp chưa mẹ nhé!

Quỳnh Giang vội vã ngắt lời mẹ và đưa mắt nhìn chăm chú lên trên tấm bảng điện tìm kiếm dù cô biết là phải mười lăm phút nữa thì chiếc máy bay có chở người cô thương yêu mới đáp xuống đường băng. Nhưng cô phải làm thế là để mẹ cô đừng hỏi nữa những điều mà cô khó trả lời.

Thật là tội nghiệp cho mẹ cô, cho tới giờ này mà bà vẫn còn nghĩ về bà Quyền thật tốt . Bà cứ nghĩ là tình cảm trước đây thế nào thì bây giờ vẫn như thế ấy, có nghĩa là nếu như trông thấy bà thì bà Quyền sẽ lại vồn vã tay bắt mặt mừng hay sao?

Quỳnh Giang không muốn nói rõ hết mọi điều đau lòng này với mẹ mà chỉ thoát thác qua quýt cho xong chuyện những lần mà mẹ cô tỏ ý muốn đến thăm bà Quyền . Nhưng hôm nay, cô không thể để mẹ mình phải bề mặt vì sự lạnh nhạt của bà ta.

Vả lại, Quỳnh Giang đã tinh ý nhận thấy ngoài gia đình bà Quyền nghĩa là ngoài ba mẹ con bà ấy ra, cô còn nhận thấy có thêm một người lạ nữa . Đó là một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thật sang trọng và ôm trên tay một bó hoa hồng đỏ thắm . Chắc chắn đây là người con gái mà bà Quyền đã chọn cho con trai của mình.

Dòng người đang đứng chờ bỗng nhiên nháo nhác hẳn lên, mọi người chen lấn xô đẩy nhau để tìm mọi cách áp sát vào chiếc hàng rào ngăn giữa người đón với lối đi dành cho thân nhân họ đi ra. Bà Viễn lại gọi con gái:

- Giang này, hình như máy bay đáp xuống rồi thì phải.

Quỳnh Giang nhìn lên bảng điện, hàng chữ đỏ nhấp nháy đã cho cô thấy điều cần biết . Cô gật đầu với mẹ:

- Đúng rồi đấy mẹ ạ, chuyến bay của anh Quân đã đến rồi đấy.
- Thế sao con không lại đấy, đứng ở đây thì làm sao mà nó nhìn thấy con được ?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Anh ấy còn phải làm thủ tục, chưa ra ngay được đâu mẹ ạ.

Bà Viễn lại đứm im, bà nhìn con gái và cũng lấy làm lạ khi thấy sự bình tĩnh của cô. Làm sao nó lại có thể thản nhiên như thế được khi mà hai đứa nó đã xa nhau mười năm, một thời gian quá dài cho một tình yêu non trẻ của nó. Lẽ ra nó phải nôn nao mong đợi, và bây giờ thì cũng cuống quýt lên như mọi người chứ ?

Bà Viễn đang suy nghĩ lan man bỗng giật mình khi cánh tay mình bị kéo thật mạnh, rồi tiếng Quỳnh Giang vội vã vang lên bên tai bà:

- Mẹ à, mẹ nhìn xem có phải là anh Quân kia không?

Bà Viễn nhón người lên, bà cố gắng nhìn xuyên qua lớp người đang nhón nháo. Nhìn thấy người thanh niên cao lớn đang bước ra, bà mừng quỳnh gật đầu:

- Đúng là nó rồi, Quỳnh Giang à. Con nhìn kìa, bác Quyền đang chạy lại bên nó kia.

Quỳnh Giang gật đầu:

- Đúng là anh ấy rồi, mẹ ạ. Trông anh ấy cũng không khác mấy với những tấm hình anh ấy gửi về, mẹ nhỉ ?

Lòng Quỳnh Giang bỗng bồi hồi. Tám năm nay, cô và Thường Quân chỉ yêu nhau qua những lá thư nồng nàn của anh, những lá thư hồi đáp ấm áp của cô và những tấm hình mà cả hai gửi cho nhau. Cùng với những điều đó thì ẩn giấu trong tình yêu của hai người còn bằng bạc những kỷ niệm ngọt ngào của thời thơ ấu. Còn bây giờ, Thường Quân bằng xương bằng thịt đang hiện diện trước mặt cô kia, không còn là mộng là mơ nữa.

Quỳnh Giang chỉ muốn chạy ngay đến bên Thường Quân để được đứng bên cạnh anh, để được anh ôm trong vòng tay mạnh mẽ mà đã bao lần, cô thầm mơ ước khi nhìn những người trẻ tuổi yêu nhau sánh vai bên nhau trong cuộc sống quanh mình.

Thế nhưng một sức mạnh nào đó đã níu chân cô lại không cho cô chạy đến bên anh khi cô nhìn thấy gia đình bà Quyền đang ríu rít bên anh, và nhất là cô gái lạ mặt kia đang trao cho Quân bó hoa hồng trong nụ cười rạng rỡ trước sự hài lòng của bà Quyền. Mọi người như không còn ai nhớ đến Quỳnh Giang nữa đâu!

Bà Viễn lại đưng vào vai con gái:

- Sao con không đến đó đi?

Quỳnh Giang ngập ngừng:

- Để từ từ coi sao đã rồi hãy lại cũng không muộn đâu mẹ ạ, con sợ...

Bà Viễn ngạc nhiên:

- Con sợ gì ?

Quỳnh Giang thần thờ:

- Anh Quân khác xưa nhiều quá, bây giờ anh ấy sang trọng hơn nhiều . Trong khi nhà mình...

Bà Viễn cau mày:

- Sao con lại nói như thế ? Chẳng phải là con đã kể hết mọi điều với nó rồi hay sao?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Đúng thế, mẹ ạ . Nhưng đó chỉ là những lời lẽ trong thư, anh Quân cũng chỉ biết thế thôi chứ đâu có hình dung được hết mọi điều . Còn bây giờ, thực tế...

Bà Viễn cắt ngang lời con gái:

- Nhưng nó vẫn viết thư về cho con và nào có nói tới chuyện thay đổi gì đâu. Vả lại, hôm nay nó đã bảo con ra đón nó thì cũng có nghĩa là nó rất cần con. Tại sao con lại mặc cảm với vẫn như thế ?

Quỳnh Giang phân vân nhìn mẹ, cô hỏi cứ như thể cô là một cô gái lên mười:

- Vậy mình cứ đến đó hỏi mẹ ?

Bà Viễn mạnh mẽ gật đầu:

- Chứ sao? Con cần phải tỏ ra tự nhiên thì mới được.

Quỳnh Giang lại ngập ngừng:

- Sao con vẫn thấy ngại, mẹ ạ . Gia đình họ làm như không cần có con hay sao ấy ?

Bà Viễn cau mày mắng con:

- Mẹ còn phải nói sao nữa thì con mới chịu nghe hở ? Chẳng phải là Thường Quân đang tìm con kia hay sao?

Đúng như lời bà Viễn nói, dù đang đứng giữa mọi người thân trong gia đình nhưng Thường Quân cứ dáo dác nhìn xung quanh. Và mặc dù cô gái lạ mặt kia cứ bám lấy anh nhưng Quỳnh Giang thấy hình như anh không nói gì với cô ta cả.

Ngoài ra, Quỳnh Giang thấy không phải chỉ có mỗi một mình Thường Quân kiếm tìm mà cả Thường Dung, cô em gái út của anh cũng có vẻ như đang nhìn quanh tìm kiếm . Điều đó là Quỳnh Giang thấy ấm lòng, vì cô biết, Thường Dung cũng yêu quý mình.

- Này, sao không đến đó đi?

Bà Viễn lại thúc hối, Quỳnh Giang chỉ tay:

- Mẹ có nhìn thấy cô gái kia không?

Bà Viễn gật đầu:

- Thế thì sao?

- Con ngại cô ấy là do mẹ anh ấy đưa đến.

Bà Viễn gắt lên:

- Thế thì sao nào, bà ấy đưa đến chứ có phải là Thường Quân đưa đến hay sao? Con cần tình yêu của Thường Quân hay cần tình yêu của mẹ nó nào ?

Những lời nói của bà Viễn đã đánh tan mọi nỗi nghi ngại của Quỳnh Giang, cô quay lại hỏi bà:

- Thế mẹ cùng đến với con chứ ?

Bà Viễn gật đầu:

- Thì đương nhiên phải là như vậy rồi, chẳng lẽ mẹ đã cất công đến đây mà lại không đến cho nó chào hay sao?

Bà Viễn nắm tay Quỳnh Giang kéo đi. Vừa đến sau lưng những người trong gia đình Thường Quân, cả hai mẹ con đều nghe rõ tiếng bà Quyền cắn nhai:

- Quân à, con lo ra ở đâu vậy ? Tại sao mẹ nói rồi Xuân Hoa hỏi con mà con không trả lời ?

Thường Quân vẫn không quay lại nhìn mẹ mà vẫn cứ dáo dác kiếm tìm:

- Con muốn tìm coi Quỳnh Giang đứng ở đâu, mẹ ạ.

Bà Quyền lắc đầu:

- Nó không đến đâu mà con tìm.

Thường Quân bướng bỉnh:

- Làm sao mà cô ấy lại không đến cho được, con đã viết thư và ghi rõ ngày giờ cho cô ấy mà.

- Nhưng hôm qua nó nói với mẹ là phải đi dạy không đến được.

- Chắc là cô ấy nói thế thôi chứ con chắc chắn là thế nào cô ấy cũng đến.

Bà Quyền gắt lên:

- Làm sao mà con lại dám chắc chắn như thế ? Con làm như ai cũng thừa ăn thừa để như mình mà muốn đi lúc nào cũng được . Mẹ con nhà nó dạo này túng đói lắm, không làm gì lấy cái gì mà ăn. Như thế thì còn có thì giờ đâu mà đi tới đâu nữa chứ ? Thôi, đi về nhà rồi muốn nói gì thì nói.

Thường Quân lắc đầu:

- Khoan đã mẹ, hình như... Đúng rồi, Quỳnh Giang đây rồi!

Thường Quân đã nhìn thấy Quỳnh Giang và mẹ cô đứng lẫn vào những người phía sau gia đình bà Quyền . Anh vội nắm tay cô và cúi chào bà Viễn:

- Con chào mẹ, mẹ và em Giang mới đến ạ ?

Không muốn làm cho Thường Quân khó xử vì mẹ con bà đã nghe hết những điều bà Quyền nói về mình, bà Viễn điềm đạm gật đầu:
- Ủ, mẹ vừa mới đến thôi. Cũng tại em Giang con phải đi xin phép nghỉ rồi hai mẹ con mới đi được.

Thường Quân quay sang Quỳnh Giang, cô đang nhìn anh trân trời mà nước mắt thì lưng tròng. Thường Quân yêu quá gương mặt mà đã bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm nay anh chỉ có thể nhìn ngấm qua những bức ảnh vô tri vô giác. Thật bất ngờ, anh cúi xuống hôn thật nhanh lên má Quỳnh Giang:

- Cám ơn em, Quỳnh Giang!

Chẳng riêng gì Quỳnh Giang sửng người vì bất ngờ, mà mọi người ai na6 y cũng ngạc nhiên đến không nói được tiếng nào. Nước mắt đã trào ra khỏi hai khóe mắt, Quỳnh Giang chỉ nghẹn ngào nói được hai tiếng:

- Anh Quân...

Thường Quân choàng tay ôm gọn Quỳnh Giang vào lòng, anh úp mặt vào tóc cô thì thầm:

- Em đừng khóc nữa, anh đã về với em đây rồi.

Bà Quyền thấy chướng mắt quá nhưng không biết làm sao, vì thằng con trai của bà vừa mới về sau chừng ấy năm xa cách, làm sao bà lại có thể mắng chửi nó được. Vả lại, ngày nay nó đã là một người đàn ông chừng chạc như thế, bà có thể nào điều khiển nó như khi nó còn bé hay sao?

Quay sang hướng khác như để không trông thấy chuyện chướng mắt, bà Quyền gặp ngay bà Viễn đang đứng trước ánh mắt của mình. Bất đắc dĩ, bà phải gật đầu chào:

- Chào chị!

Bà Viễn cười nhẹ:

- Chị nói cũng phải, nhưng nếu như người ta chấp nhận với số phận của mình thì cũng sẽ không khổ sở hay buồn rầu đâu chị ạ.

Bà Quyền cười khẩy:

- Thế nào là chấp nhận? Chứ không phải là không còn cách nào khác thì phải chịu hay sao?

Ngay lúc đó, Thường Quân quay sang hai bà mẹ. Anh nói với bà Viễn:

- Mẹ ạ, mẹ và Quỳnh Giang cứ về nhà.

- Mẹ ạ, mẹ và Quỳnh Giang cứ về nhà đi. Con phải về thu xếp đồ đạc rồi mai con sẽ sang nhà ạ.

Bà Viễn gật đầu:

- Được rồi, con cứ lo việc của mình đi. Đừng có bận tâm cho mẹ và

em. Nhưng mà này, con có biết nhà mới của mẹ không đấy ?

Thường Quân cười thật tươi:

- Con có địa chỉ mà mẹ, dù con xa xứ bằng ấy năm trời nhưng con cũng không thể nào lạc được đâu mẹ ạ.

Bà Viễn cười tươi:

- Thế là mẹ yên lòng rồi, thôi để mẹ và em Giang về trước.

Thường Quân quay sang nắm tay Quỳnh Giang:

- Em về đi, ngày mai anh sẽ sang. Mai em có ở nhà không?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Có đấy anh ạ, ngày mai em được nghỉ cả ngày.

- Thế là được rồi, anh có nhiều điều để nói với em lắm đấy - Rồi cũng đột ngột như lúc nãy, anh cúi xuống hôn lên má Quỳnh Giang thật nhanh và anh thì thầm - Anh yêu em.

Đỏ hồng đôi má, Quỳnh Giang quay sang chào bà Quyền:

- Thưa bác, cháu về.

Nắm tay Thường Dung, cô thân ái nói tiếp:

- Chị về nghe Dung, cô thân ái nói tiếp:

- Chị về nghe Dung, mình về nghe Lan.

- Chị về, mai em sẽ theo anh Quân sang nhà chị đó.

Chỉ có Thường Dung trả lời Quỳnh Giang, còn Thường Lan thì ngoảnh mặt sang chỗ khác chứ không thèm đáp . Quỳnh Giang không lấy đó làm phiền, cô cười nói với Thường Quân lần nữa:

- Em về nhé anh!

- Ừ, em về đi!

Nắm tay mẹ, Quỳnh Giang cùng bà rời khỏi phi trường trong một tâm trạng vô cùng rộn rã yêu đời . Tâm hồn cô dường như muốn bay bổng lên tận trời cao. Thường Quân đã về, và anh vẫn yêu cô như bao nhiêu lời tự tình anh đã viết cho cô Thế thì cô còn phải lo sợ gì nữa ?

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 3

Ngồi trên xe, bà Quyền có vẻ giận Thường Quân nên im lìm không nói năng gì . Bà để mặc cho hai cô con gái của bà và Xuân Hoa lú lo cùng Thường Quân.

Thường Lan nũng nịu:

- Anh Quân à, anh đi xa lâu như thế mới về nhà chắc hẳn là sẽ mua rất rất nhiều quà cho chúng em, phải không?

Thường Quân vui vẻ gật đầu:

- Đương nhiên là anh phải mua quà cho hai em rồi, anh đã phải bỏ ra cả một tuần lễ để nhờ mấy người bạn cùng đi mua sắm đó.

Lúc này, bà Quyền mới quay sang rầy con gái:

- Tiền bạc đâu mà mua cho nhiều? Anh con đi xa như vậy, lại ở những nước phát triển cao như thế thì làm sao mà có dư để mua nhiều quà cho các con? Đừng có đòi hỏi nhiều mà làm cho nó khó xử.

Thường Quân cười:

- Mẹ đừng lo, không ít thì nhiều thế nào thì con cũng phải có quà cho các em chứ. Nếu không thì làm sao con làm anh Hai của tụi nó được?

Thường Lan cong môi lên với mẹ:

- Đó mẹ thấy không? Anh Quân có mua quà cho chúng con mà. Vậy anh mua nhiều không?

Thường Quân lắc đầu:

- Anh thì rất muốn mua nhiều, nhưng vì máy bay chỉ cho anh mang có giới hạn nên chỉ mua cho mẹ và hai em có một valise đó thôi.

Thường Lan thắc mắc:

- Nhưng mà em thấy anh mang về tới hai cái valises và một cái túi xách to đùng kia mà?

Thường Quân bật cười:

- Chỉ tinh mắt thế là giỏi thôi. Tuy là anh mang về hai cái valises nhưng còn phải đựng một ít đồ dùng của anh nữa chứ. Lại còn quà cho chị Quỳnh Giang nữa, em quên rồi à?

Thường Lan xụ mặt:

- Tại sao lại phải cho chị Giang, chị ấy đâu phải là người trong nhà mình?

Thường Quân nghiêm mặt hẳn lại:

- Sao em lại nói như thế? Sao cô ấy lại không phải là người trong nhà mình? Em quên là anh sẽ cưới cô ấy hay sao?

Thường Lan sợ anh nhưng vẫn làu bàu:

- Cưới gì mà cưới? Cái bà ấy vừa nghèo vừa quê.

Thường Quân giận dữ nhìn em gái:

- Lan à, anh không muốn anh em bất hoà ngay khi anh mới về đâu, nhưng nếu em còn nói như thế nữa thì anh sẽ không tha cho em đâu.

Lúc này bà Quyền mới lên tiếng để can thiệp vào câu chuyện đã

căng thẳng giữa hai anh em:

- Quân à, mẹ cũng chưa định nói với con. Mẹ muốn là con hãy nghỉ ngơi cho khỏe khoắn đi rồi mẹ con mình sẽ bàn chuyện.

Thường Quân hỏi lại:

- Có chuyện gì đâu mà phải bàn lại hờ mẹ ?

- Thì chuyện hôn nhân của con đó, con cũng đừng vội vã quá như thế không nên. Cái chuyện mà cha con hứa hẹn ngày đó bây giờ trở nên lạc hậu rồi, con đừng cố bám vào nó nữa . Không ai bắt buộc con nữa đâu.

Thường Quân tỏ ra không bằng lòng:

- Mẹ nói như thế sao được ạ, chuyện đó hai gia đình đã kết giao rồi . Vả lại, con cũng yêu Quỳnh Giang nên chuyện cưới cô ấy con nghĩ là sẽ không có trở ngại gì đâu ạ.

Bà Quyền sa sầm mặt xuống:

- Mẹ đã nói là con đừng vội vàng rồi mà . Bây giờ đâu còn giống như ngày con chưa đi du học đâu mà con cứ nói như thế.

Hai mẹ con nói đến đây thì xe đã ngừng trước cổng nhà, Thường Quân vội nhảy xuống . Anh ngẩng nhìn toàn cảnh căn nhà của mình rồi khoan khoái thở ra một hơi:

- Căn nhà của mình vẫn như thế không có gì thay đổi cả.

Ngồi trên xe, bà Quyền nói vọng xuống:

- Ngay từ khi làm căn nhà này, ba con đã chọn kiểu đẹp nhất và làm toàn bằng vật liệu cao cấp nhất . Thế thì vừa không lạc hậu vừa không bị hư hỏng, làm sao lại có thể thay đổi gì được nhỉ ? Thôi, mau lên xe mà vào nhà kéo nống lên rồi.

Thường Quân lắc đầu:

- Mẹ và các em cứ vào đi, con muốn đi bộ vào trong nhà.

Bà Quyền chép miệng:

- Lại còn bày đặt như thế nữa.

Nói thế nhưng bà vẫn bảo Thường Quân lái xe vào . Còn lại Thường Quân, anh lững thững đi vào mà nghe cảm xúc dâng ngập trong lòng . Căn nhà thân thương của anh đây rồi, ở nơi này anh đã được sinh ra và lớn lên . Cả một thời thơ ấu ngọt ngào của anh đã diễn ra ở đây . Bất giác, Thường Quân đưa mắt sang ngôi biệt thự bên cạnh, nhưng chiếc hàng rào bằng cây bông bụp và cánh cửa nhỏ xíu đã được thay bằng bức tường cao ngất mắt rồi . Một chút buồn man mác dâng lên trong lòng anh.

Vào đến trong nhà, Thường Quân đã thấy mọi người tề tựu đầy đủ trong phòng khách . Anh ôm vai vú Năm thân thiết:

- Vú, con nhớ vú quá . Trông vú già quá mất rồi.

Vú Năm xúc động ngẩng cậu chủ nhỏ:

- Cậu trưởng thành rồi, vú mừng cho cậu.
- Con về đây rồi, nhất định con sẽ chăm sóc cho vú.

Bà Năm rưng rưng nước mắt:

- Vú không cần đâu, vú còn khỏe lắm . Vú chỉ đợi ngày cậu kết hôn với cô Giang để vú còn chăm sóc cho con của cậu nữa.

Thường Quân siết chặt vai vú Năm:

- Chuyện đó thì nhất định con dành cho vú rồi, vú cứ yên tâm.

Cả hai người cùng cười vui, nhưng có một người không vui trước câu nói đó . Bà Quyền lên giọng nói với vú Năm:

- Vú xuống coi cơm nước xong chưa, ở đó mà nói chuyện tào lao.

Thường Quân ngồi xuống ghế, anh tỏ ra không bằng lòng với mẹ:

- Sao mẹ kỳ vậy, vú mừng con thôi mà.

Bà Quyền phẩy tay:

- Ôi, cái bà đó hồi này trở chứng hay sao ấy ? Mẹ nói mà bà ấy cứ cãi lại mà không à.

Thường Quân ôn tồn can mẹ:

- Vú già rồi nếu vú có lắm cảm thì mẹ cũng phải thông cảm cho vú chứ có đâu lại nói như thế . Mà thôi, con không muốn nhắc đến chuyện này nữa đâu.

Thường Lan ngồi bên anh trai, nũng nịu:

- Anh Quân, mau lấy quà cho tụi em đi.

Thường Quân gật đầu:

- Được rồi, để anh lấy cho - Quay sang Thường Dung, anh hỏi - Còn em, có thích quà hay không mà nãy giờ cứ lặng thinh, không lên tiếng gì hết vậy ? Bộ không cần thứ gì hết à ?

Thường Dung cười nhẹ:

- Anh cho gì thì em nhận đây chứ có biết là anh mua gì đâu mà đòi . Vả lại, ở nhà mình cũng không thiếu thứ gì hết nên anh cho em cái gì em cũng quý vì là quà của anh mà thôi.

Thường Lan xì dài một tiếng:

- Vậy thì mày đừng có giành với tao nha, vì thứ nào anh Quân mang về tao cũng thấy cần hết đó - Quay sang Thường Quân, cô đòi hỏi - Anh Quân, anh có mua gì cho Xuân Hoa không?

Thường Quân lắc đầu:

- Anh không biết cô ấy nên đâu có mua gì . Nhưng mà quà cũng khá nhiều, em cứ lựa một món trong phần quà của em mà tặng cho cô ấy.

Thường Lan la lên:

- Tại sao lại bớt của em, con Dung không cần thì bớt của nó chứ.

Nghe hai em nhắc đến mình, Xuân Hoa lên tiếng
Xuân Hoa ngượng ngùng lên tiếng ngay khi Thường Quân chưa kịp trả lời với Thường Lan:

- Em cũng không thiếu thứ gì đâu, anh Quân đừng bận tâm.
Không hỏi đến cô gái này thì cũng thấy khó coi, vì thế Thường Quân lịch sự quay sang hỏi thăm cô:

- Chắc là cô mới kết bạn với Thường Lan?

Được Quân hỏi đến mình, Xuân Hoa sung sướng mỉm cười:

- Dạ, em với Thường Lan mới quen khoảng ba năm nay, khi chúng em vào đại học . Vả lại, vì chúng em cùng tuổi nên cũng dễ thân nhau hơn những người khác.

Thường Quân ngạc nhiên, anh hết nhìn em gái lại quay sang nhìn Xuân Hoa:

- Cái gì ? Hai cô mới vào đại học ba năm nay thôi à ? Như thế có nghĩa là hai cô chưa ra trường ? Tại sao lại thế ? Nếu anh nhớ không lầm thì Lan cùng tuổi với Quỳnh Giang cơ mà, sao lại học chậm thế hử em?

Thường Lan tức tối nhìn anh:

- Sao anh hỏi nhiều thế, làm sao mà em trả lời cho được . Em chỉ nói ngắn gọn một câu như thế này thôi, là em ngu dốt chứ không thông minh như người ta mới học muộn như thế, được chưa ?

Bà Quyền cũng xen vào:

- Con thắc mắc làm gì chuyện học hành của em con, nó là con gái thì cứ từ từ mà học có đâu mà phải vội vã.

Thường Quân quay sang cô em út:

- Thế còn Dung thì sao? Đang học gì rồi ?

Thường Dung mỉm cười:

- Em đang học năm thứ cuối Sư phạm anh ạ.

- Thế còn Dung thì sao? Đang học gì rồi ?

Thường Dung mỉm cười:

- Em đang học năm thứ cuối Sư phạm anh ạ.

- Thế cũng giống như chị Giang à ?

Thường Dung chưa kịp trả lời thì Thường Lan đã hậm hực chen vào:

- Chị Giang, chị Giang... Bộ anh quên cái tên ấy một lần thì không được à ?

Thường Quân không giận em gái, anh cười:

- Khi nào em yêu thì sẽ biết, em mà không nhắc tên người yêu mình thì sẽ khổ sở lắm đấy . Thôi nào, kéo chiếc valise màu xanh lại đây anh lấy quà cho nào.

Mở valise ra, Thường Quân trao cho ẹm một gói thật to:

- Đây là quà con mua cho mẹ.

Bà Quyền cảm động khi thấy con trai vẫn nghĩ đến mình trước tiên:

- Con chỉ bày vẽ, lại nhin tiêu xài để mua quà cho mẹ đây phải không?

Thường Quân cười:

- Có là bao đâu mẹ, con cũng kiếm ra tiền mà.

- Nhưng mà bên đó kiếm bao nhiêu cho đủ mà tiêu xài, bao nhiêu năm nay con có nhận tiền của nhà đâu.

- Thì mẹ thấy con vẫn khỏe đây thôi, có sao đâu nào . Còn đây là quà của hai em, thứ nào anh cũng mua hai cái giống nhau hết nên cứ thế chia ra, không được giành nhau nhé . À, còn chiếc khăn và chiếc áo khoác kia, Dung mang cho vú Năm đi em.

Thấy Thường Quân không nhắc gì đến Xuân Hoa, Thường Lan cố tình nói lớn với bạn cho anh trai cùng nghe:

- Để mình chia cho bạn mấy món của mình, bạn thích thứ nào cứ chọn lấy cái đó.

Thường Quân lơ đi như không nghe em gái nói . Anh làm thỉnh đem đồ đạc còn lại lên phòng với sự giúp đỡ của Thường Dung . Lên đến phòng, anh hỏi em gái:

- Sao em không ở dưới đó mà chia quà, lỡ như chị Lan lại nhận nhiều hơn thì sao?

Thường Dung lắc đầu:

- Mặc kệ chị ấy, em chỉ cần có anh là đủ rồi.

Thường Quân rút một sợi dây chuyền bằng bạch kim trong chiếc hộp để trong túi xách ra trao cho Thường Dung:

- Anh cho em cái này, em có thích không?

Long lanh mắt nhìn anh trai, Thường Dung nói như muốn khóc:

- Em biết là lúc nào anh cũng thương em mà.

Thường Quân choàng tay qua vai em gái:

- Em đáng yêu như thế này thì anh phải thương em hơn chứ sao.

Nhưng nhớ là đừng để cho Lan trông thấy, nó sẽ ganh tị với em đấy.

Thường Dung gật đầu:

- Em biết rồi, anh đừng có lo Mà bà ấy cũng chẳng để ý gì đến em đâu, suốt ngày chỉ biết đi theo cái bà Hoa kia kia.

- Chuyện đó thì để anh em mình nói sau, bây giờ em cho anh nghĩ một lát nhé.

- Dạ, anh cứ ngủ đi. Bao giờ tới giờ cơm em sẽ lên gọi anh.

Em gái đi rồi, Thường Quân lăn người xuống nệm . Mùi hương quen thuộc của gối mềm mà anh đã xa cách quá lâu lại thoang thoảng bay

vào mũi anh. Thế là anh đã trở về nhà rồi, tất cả mọi thứ đều không đổi thay Kể cả tình yêu của anh.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 4

Sau một giấc ngủ dài, Thường Quân thấy bao nhiêu mệt mỏi của chặng đường dài vừa qua như biến đâu mất . Anh thật sự thấy sảng khoái khi tắm thật lâu dưới làn nước mát lạnh.

Thường Quân mới tỉnh, anh chau mày khi nhìn trong tủ chỉ chông trơ vài ba bộ quần áo, mà khi nhìn kỹ lại, anh thấy những bộ quần áo này chính là quần áo của anh hồi mười năm về trước.

Mẹ anh mới thật vô tâm làm sao! Chắc là bà chỉ bảo vú Năm dọn dẹp cho sạch sẽ phòng ốc để anh trở về mà thôi chứ chẳng nghĩ gì đến chuyện áo quần của anh gì cả . Thế mà khi anh gọi điện thoại về thì bà lại nói là ở nhà đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để đón anh trở về . Không biết là sẵn sàng thứ gì ? Chắc là chuẩn bị cho anh một cô vợ như Xuân Hoa chứ gì ?

Nghĩ tới Xuân Hoa, Thường Quân chán nản ngồi phịch xuống giường . Anh chẳng lạ gì thâm ý của mẹ mình khi trưa nay ngoài phi trường, bên cạnh mẹ anh không phải là Quỳnh Giang mà lại là cô gái ấy . Thái độ nịnh bợ của Thường Lan và sự sẵn đón của mẹ anh dành cho Xuân Hoa đủ hiểu là hai mẹ con muốn gì . Nhưng mẹ anh đã làm, Thường Quân đã nuôi dưỡng một tình yêu suốt mười năm dài, không lẽ chỉ một sớm một chiều bà lại có thể làm anh thay đổi như thế được hay sao?

Nghĩ tới Quỳnh Giang, Quân thấy lòng ảm lại . Cô thật đáng yêu! Mười năm nay, anh chỉ ngắm nhìn cô qua những bức hình, thế mà trưa nay anh đã được ôm cô bằng xương bằng thịt thật rồi . Cái cảm xúc khi có Quỳnh Giang trong vòng tay thật mãnh liệt, lần đầu tiên anh mới có được một cảm nhận như thế . Vậy thì làm sao Quân lại có thể phụ bạc được cô nhĩ khi mà anh yêu cô đến thế ?

Tiếng gõ cửa vang lên làm Quân giật mình, anh lên tiếng:

- Vào đi!

Cánh cửa được mở ra thật khẽ và vú Năm lách người vào Quân cười khi nhìn thấy bà:

- Vú, lại đây ngồi cho con hỏi một chút.

Vừa nói, Quân vừa vỗ nhẹ nhẹ vào chỗ nệm bên cạnh mình . Anh vẫn quý vú từ xưa đến giờ, mà đôi khi anh lại thấy mình thân thiết với bà hơn cả mẹ nữa . Vì ngay từ khi mới sinh ra, Quân đã được bà nâng niu ẵm bồng chứ chẳng phải mẹ anh, bà chỉ là người có công sinh thành ra anh mà thôi.

Vú Năm ngồi ghé một chút trên nệm, Quân kéo tay bà:

- Vú ngồi lên đàng hoàng coi nào, sao lại ngồi như thế.

Nghiêng đầu nhìn bà, anh dịu dàng hỏi:

- Vú khỏe không?

Vú Năm cảm động:

- Vú già rồi, làm sao khỏe như khi con... à mà khi cậu còn ở nhà được.

Quân lắc đầu:

- Vú cứ gọi con là con như trước, đừng gọi là cậu nghe xa lạ lắm.

Vú Năm đáp ứng:

- Nhưng mà bà...

Quân cắt ngang lời bà:

- Kệ mẹ con, là vú gọi con chứ . Sao, Vú có điều gì muốn hỏi con à ?

Vú Năm ngập ngừng:

- Hồi chiều có bà nên vú không hỏi được, vú chỉ muốn biết...

- Vú thắc mắc điều gì thì cứ hỏi, không phải ngại ngần như thế đâu.

- Vú chỉ muốn biết là hồi chiều, cô Quỳnh Giang có ra đón cậu không?

Nghe nhắc tới Quỳnh Giang, Quân cười rạng rỡ:

- Có chứ, làm sao mà cô ấy lại vắng mặt được . Con dặn kỹ rồi mà.

Nụ cười nở ra trên môi vú Năm:

- Thế mà vú cứ tưởng... Thế là vú yên tâm rồi.

Quân chăm chú nhìn vào mặt bà vú của mình:

- Nào, vú nói cho con nghe đi. Vú có điều gì lo lắng à ?

- Không có gì, chỉ tại vú hay lo lắng vu vơ thế thôi.

Quân không chịu thua, anh gắng lại:

Vú lại không thành thật với von rồi, sao lại như thế nhỉ ?

Vú Năm bối rối trước ánh mắt sáng quắc của Quân, cuối cùng thì bà đành phải chịu thua anh:

- Thôi thì vú cũng không giấu con làm gì, chỉ tại cô Quỳnh Giang hay mặc cảm, mà bà thì tỏ ý không thích cô ấy nên vú mới sợ . Lỡ như cô ấy lại tự ái làm điều dại dột thì thật là...

Vú Năm mới nói tới đó, Quân đã hiểu bà muốn nói gì . Anh nắm tay bà:

- Vú cứ yên tâm, con yêu Quỳnh Giang. Và con biết mình phải làm gì để cho cô ấy khỏi mặc cảm như thế.

Vú Năm đứng lên, bà cười thật tươi:

- Thế thì vú thực sự yên tâm rồi . À, vú cảm ơn con về những món quà của con. Thật là quý giá quá chừng.

Quân cũng đứng lên, anh ôm vai bà và đi theo bà ra cửa:

- Một chút thôi mà vú, có gì đâu. À, mà sao con không thấy quần áo gì cho con hết vậy vú ?

Vú Năm lắc đầu:

- Tại bà bảo không phải mua, con sẽ mang quần áo về mà . Sau này nếu cần thì sẽ mua sau.

Quân gật đầu:

- Con hiểu rồi, vú xuống nghỉ đi.

Lấy trong valise ra một chiếc áo thun và một chiếc quần soọc, Quân thay quần áo rồi lững thững xuống nhà . Trong phòng khách, lại cũng những người như hồi trưa ngồi đầy đủ ở đó . Anh chào mẹ xong và quay sang hỏi Xuân Hoa:

- Ủa, cô chưa về à ?

Được Quân hỏi đến, Xuân Hoa vội trả lời ngay:

- Không, em vừa mới đến đây chứ.

Rồi trông thấy Quân nhìn mình như dò xét, cô lại nói tiếp:

- Bác gọi em đến ăn cơm để mừng anh mới về.

Quân cười:

- Là mẹ tôi bày vẽ thế thôi chứ mừng rỡ gì - Anh cười cười nói đùa - Bây giờ thì mừng thế, không chừng mai này bà lại đuổi tôi ra khỏi cửa bây giờ.

Xuân Hoa cũng cười:

- Anh cứ nói thế chứ làm sao mà bác lại đuổi anh được . Anh không biết đấy thôi, ngày nào bác cũng nhắc và mong anh mau về đấy.

Quân cười nhưng không nói gì thêm, Thường Dung từ trên lầu chạy xuống tới ngồi bên cạnh anh nói:

- Em hứa gọi anh dậy, vậy mà em chưa gọi anh đã dậy rồi.

Thường Quân choàng tay qua vai em gái:

- Anh phải dậy chứ không thôi cô út giành ăn hết của anh thì sao?

Biết là anh nói đùa, nhưng Thường Dung vẫn giận dỗi:

- Hứ, nói xấu em như thế hay sao? Em giận anh bây giờ.

Quân vỗ về em gái:

- Là anh nói chơi thôi mà . À, Dung này! Ngày mai em có rảnh không?

Thường Dung nói ngay:

- Em chỉ rảnh buổi chiều thôi, sáng mai em có giờ học.

Quân gật đầu:

- Thế thì được rồi, ngày mai em đi mua cho anh vài thứ cần dùng nhé.

Thường Dung sốt sắng:

- Thế anh cần em mua cho anh những gì ?

- Để tối anh ghi ra cho.

Bà Quyền chen vào:

- Sao con không nói Thường Lan và Xuân Hoa đi mua cho, Thường Dung khờ khạo lắm làm sao mà biết mua.

- Con cũng không nhờ em mua những gì quan trọng lắm đâu mẹ, chỉ là vài thứ vật dụng bình thường thôi. Để em mua tiện hơn, con không muốn làm phiền cô Hoa đâu.

Bà Quyền cau mày:

- Sao lại làm phiền, trước sau gì cháu Hoa đây cũng là người nhà của mình mà.

Thừa biết ý mẹ muốn nói gì nhưng Quân vẫn giả vờ ngạc nhiên:

- Sao lại thế hở mẹ ? Sao cô ấy lại là người nhà với mình ? Hay mẹ định nhận cô ấy làm con nuôi à ?

Bà Quyền lắc đầu:

- Mẹ không nhận cô ấy làm con nuôi mà là con dâu cơ.

Quân kêu lên:

- Lại thế nữa, chẳng lẽ...

Bà Quyền gật đầu:

- Đúng đấy, mẹ muốn con cưới cháu Hoa đây.

Quân bất mãn nói với mẹ:

- Mẹ buồn cười thật, mẹ biết là con đã có Quỳnh Giang rồi mà.

Bà Quyền cũng không chịu thua Thường Quân:

- Mẹ đã nói là chuyện đó xưa rồi, ngày nay thì phải đổi khác đi chứ .

Hồi trước hai gia đình đính ước cho hai đứa là vì bên ấy còn làm ăn được ngang ngửa với gia đình mình, nhưng từ ngày ông Viễn làm ăn thất bại qua đời, nợ nần còn để lại đến nỗi có căn nhà để ở cũng phải bán đi để trả nợ . Bây giờ thì mẹ con họ Ở trong cái nhà như cái chòi, làm sao mà mẹ có thể làm sui với họ được . Lại nữa, con bé Giang ấy lại đi dạy học, lương không đủ cho hai mẹ con họ sống . Con lấy nó về lại phải gánh thêm một bà mẹ vợ nữa à ? Sao mà con không biết nhìn gì hết vậy ?

Thường Quân lắc đầu:

- Những chuyện mẹ kể thật chẳng có ý nghĩa gì đối với con cả . Con yêu Quỳnh Giang và nhất định phải cưới cô ấy, thế thôi. Nếu như cưới cô ấy mà phải phụng dưỡng mẹ cô ấy con thấy cũng là chuyện bình thường thôi mà.

- Con thấy bình thường nhưng mà mẹ thì không. Mẹ chỉ muốn con cưới Xuân Hoa thôi, bên nhà Xuân Hoa mới xứng cho mẹ làm sui.
Thường Lan xen vào:

- Nhà Xuân Hoa làm ăn lớn lắm, ba mẹ bạn ấy là chủ một hệ thống siêu thị và cửa hàng vàng bạc đá quý. Ba chị ấy nói nếu có con rể có thực lực thì ông sẽ mở công ty cho làm giám đốc đó.

Thường Quân cau mày nhìn em gái:

- Thế nếu không có gia đình cô ấy thì anh chết đói hay sao? Chuyện của anh thì em để mặc anh chứ không được xen vào đâu đấy nhé.

Xuân Hoa đột nhiên chen vào:

- Cháu xin bác và Thường Lan đừng nói đến gia đình cháu, chắc là anh Quân không bằng lòng đâu. Cháu chỉ muốn anh ấy biết là cháu yêu anh ấy và muốn làm vợ anh ấy mà thôi.

Thường Quân cười mai mỉa:

- Tôi với cô gặp nhau mới chỉ có hai lần và mới chỉ có mấy tiếng đồng hồ, nói với nhau chưa được dăm câu. Thế mà cô đã yêu tôi thì hay thật. Ở đâu lại có cái thứ tình yêu sét đánh ấy thế?

Xuân Hoa lắc đầu:

- Không phải là hôm nay em mới yêu anh đâu, mà em đã yêu anh từ lâu rồi kia.

Thường Quân nhìn cô gái trước mặt mình một cách kinh ngạc, cô ấy có mắc bệnh tâm thần không vậy nhỉ? Tại sao lại yêu anh từ lâu rồi? Anh đã gặp cô ấy bao giờ đâu mà yêu?

Hình như đoán ra được sự kinh ngạc của Thường Quân, Xuân Hoa e thẹn nói:

- Từ hồi mới quen với Thường Lan, em đã được bạn ấy cho xem hình của anh. Em đã đem lòng yêu anh từ dạo ấy đấy.

Thật là hết biết! Quân muốn giơ hai tay lên trời đầu hàng luôn cô gái trước mặt mình. Tình yêu gì mà quái gở đến thế? Chỉ mới trông thấy hình mà đã yêu rồi. Thế bây giờ gặp anh, chắc là cô ấy phải si mê mất thôi.

Thường Dung ghét tai anh nói nhỏ:

- Chết anh chưa, anh gặp phải cây si cổ thụ rồi.

Quân cũng nói nhỏ vào tai em gái:

- Nhưng nếu như em sẽ giúp thì anh sẽ không chết đâu.

Thường Dung gật đầu:

- Nếu anh cần thì em sẽ giúp, nhưng em giúp không phải vì anh mà vì chị Giang thôi.

Quân gật đầu:

- Nếu vậy thì anh lại càng hoan nghênh em nữa đó.

Hai anh em cứ rù rù với nhau làm Thường Lan tức tối, cô la lên:
- Có gì mà mày lại to nhỏ với anh Quân thế ? Tại sao lại không nói lớn lên?
Quân cười:
- À, Dung nó rủ anh đi ăn kem đấy mà.
- Sao lại mình nó ? Cả em và Xuân Hoa nữa chứ.
Bà Quyền la lên:
- Đi đâu giờ này ? Tới giờ cơm rồi.
Thường Quân nhay mắt với Thường Dung:
- Thấy chưa, lệnh Mẫu hậu đã ban hành . Dám cãi không?
Dung cười:
- Thì để bữa khác, còn thiếu gì cơ hội.
Bà Quyền đứng lên:
- Thôi, vào ăn cơm.
Quân cũng đứng lên, theo sát anh là Thường Dung. Còn lại hai cô gái kia cũng bám nhau đi vào phòng ăn.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 5

Mới sáng sớm, Quỳnh Giang đã dậy dọn dẹp nhà cửa tuy rằng trong căn nhà nhỏ của cô vốn không có một thứ gì không ngăn nắp . Thế nhưng hôm nay Thường Quân đến căn nhà nhỏ và nghèo nàn nay của mẹ con cô, cô không muốn anh thấy nó quá tệ hại.
Sáu giờ, Quỳnh Giang vào nói với mẹ:
- Mẹ Oi, con đi chợ đây mẹ nhé.
Bà Viễn gật đầu:
- Ủ, con mua vật liệu về làm chả giò cho Thường Quân ăn, ngày xưa nó rất thích món đó đấy.
Quỳnh Giang gật đầu:
- Con biết rồi, còn trái cây thì mua chuối, phải không mẹ ?
Bà Viễn cười:
- Chắc là suy nghĩ cả đêm để nhớ ra xem nó thích thứ gì phải không?
Quỳnh Giang cũng cười:
- Phải thế chứ mẹ, ngày xưa con đã biết làm gì để chăm sóc cho anh ấy đâu. Con chỉ toàn là vùi vùi anh ấy không hà.
- Thì ngày ấy con còn bé tí, biết gì mà vùi.

- Thôi con đi chợ đây kéo muộn không mua được thức ăn ngon, mẹ ạ.

Bước chân ra đường, Quỳnh Giang thấy hôm nay cảnh vật như nhộn nhịp hơn. Mọi người chung quanh cô dường như vui vẻ hơn và náo nức hơn. Cô mua thật nhanh chứ không chậm chạp trả giá như mọi lần. Cô sợ khi Quân đến thì cô lại không có ở nhà.

Quỳnh Giang lo thế mà lại đúng thật, khi cô về đến nhà thì Quân đã ngồi nói chuyện với bà Viễn từ bao giờ. Trông thấy cô, anh vội bước ra cửa:

- Đâu, em đãi anh món gì nào? Đưa giỏ đây anh xách cho!

Quỳnh Giang vội giấu chiếc giỏ ra sau lưng:

- Giỏ có tôm canh lắm anh ạ, để em đem vào bếp đã.

Vừa nói, cô vừa đi nhanh vào bếp. Quân cười với bà Viễn:

- Con cũng vào bếp đây mẹ ạ.

Bà Viễn chưa kịp trả lời thì Quân đã nổi gót theo Quỳnh Giang để bà ngồi lại với nụ cười trên môi. Cứ theo tình hình này thì bà có thể yên tâm rồi, Quân yêu con gái bà thật chứ không thay lòng đổi dạ như mẹ nó đâu.

Từ lâu, bà Viễn đã biết sự thay đổi nơi bà Quyền. Nhưng vì không muốn con gái tự ái nên bà cứ giả ngơ như không biết. Bao nhiêu năm nhẫn nhịn, bà đợi có ngày hôm nay. Chỉ cần Quân yêu con gái bà hết lòng thì dù cho bà Quyền có thay đổi cách nào, bà cũng không sợ. Và quả nhiên, lòng kiên nhẫn của bà đã không vô ích một nào cả.

Trong bếp, Quân đang choàng tay ôm gọn Quỳnh Giang vào lòng mình. Anh cúi hôn trên má cô và thủ thỉ:

- Em có biết là anh đã mơ ước cái giây phút này lâu lắm rồi không?

Quỳnh Giang cảm động, cô ngước nhìn anh bằng đôi mắt long lanh:

- Em cứ tưởng như mình đang sống trong mơ vậy, anh ạ. Em thật không dám nghĩ là sẽ có được ngày này...

Quân cắt ngang lời Quỳnh Giang:

- Tại sao em lại nghĩ như thế?

- Vì em thì xấu xí và bây giờ hoàn cảnh của mẹ con em bi đát quá. Em thật là bi quan trước tất cả mọi điều.

- Em không được nghĩ như thế nhé, bao nhiêu thư anh viết cho em vẫn không làm em tin anh hay sao?

Quỳnh Giang ấp úng:

- Thì em vẫn tin anh, nhưng mà...

Quân cắt ngang lời nói của Quỳnh Giang bằng một nụ hôn thật bất ngờ khiến cô chỉ biết đờ người ra đón nhận. Quân không vội vã, anh

hôn cô thật nhẹ nhàng, thật từ tốn nhưng cũng thật nồng nàn, đắm say. Anh đã tưởng tượng và mơ ước giây phút này từ rất lâu rồi mà. Ngẩng đầu lên, Quân nhìn vào mắt người yêu:

- Tin anh chưa?

Quỳnh Giang gật đầu, Quân lại nói tiếp:

- Thế thì từ bây giờ trở đi em không phải lo lắng một điều gì nữa nhé. Tất cả mọi việc anh đã biết cả rồi, và anh có cách của mình. Em hãy tin ở anh và giao hết mọi điều cho anh. Em chỉ có một việc là làm theo lời anh mà thôi.

Quỳnh Giang lại gật đầu, vì ngoài việc gật đầu ra cô còn biết làm gì bây giờ nữa đây. Quân tỏ ý hài lòng:

- Anh sẽ không làm em thất vọng đâu, nhất định là chúng mình sẽ hạnh phúc. Nào bây giờ em làm bếp đi nào. Để xem anh có thể phụ em được những gì?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không cần đâu anh, em chỉ làm có vài món thôi. Anh không cần phải phụ em đâu.

- Nhưng mà anh thích như thế - Quân thấp giọng kể lể - Em không biết chứ, ở bên đó anh chỉ có một mình. Mỗi khi đi làm về chỉ biết ăn đồ hộp cho xong. Lâu lâu vào ngày nghỉ cũng bày ra nấu cơm ăn một mình, những khi đó anh cứ ước là khi nào có em, anh sẽ cùng em nấu cơm ăn thì hạnh phúc biết mấy.

Quỳnh Giang trao cho Quân túi rau salad:

- Vậy thì anh nhặt rau hộ em đi.

- Quân chăm chú nhặt rau, vừa làm anh vừa ngắm nghía căn bếp nhỏ của Quỳnh Giang. Anh thật sự thương người yêu khi nhìn cô di chuyển khó khăn trong căn bếp nhỏ này, vì nếu như cô không chú ý thì sẽ bị đụng ngay vào những đồ đạc đang ở trong đó.

Cuối cùng rồi bữa ăn cũng làm xong, Quỳnh Giang dọn lên chiếc bàn nhỏ trên phòng khách. Cả ba người quây quần trong không khí đầm ấm. Bà Viễn nói như muốn khóc:

- Đã lâu lắm rồi, mẹ không được hưởng bữa ăn ấm áp như thế này. Hôm nay ăn rồi mà có chết mẹ cũng vui lòng nữa.

Quỳnh Giang đỏ hoe mắt nhìn mẹ:

- Mẹ đừng nói thế làm con sợ mẹ ạ.

Quân buông đũa xuống mâm, anh nắm tay bà Viễn:

- Mẹ ạ, từ nay thì mẹ sẽ xó những bữa cơm như thế này luôn luôn đấy ạ. Mẹ phải sống thật lâu để hưởng chứ.

Bà Viễn rút nước mắt:

- Mẹ cảm ơn con, Quân ạ. Từ hôm qua đến nay mẹ vẫn cứ tưởng

như mình đang nằm mơ vậy.

Không muốn cho không khí nặng nề thêm, Quỳnh Giang vội cầm đĩa lên:

- Mẹ Ơi, mẹ ăn đi cho anh Quân còn ăn kẹo chả giò mềm hết thì không ngon nữa đâu, mẹ ạ.

Bà Viễn cười hiền:

- Ủ, thôi ăn đi con. Em nó còn nhớ món ăn mà con thích đấy . Chắc là lâu rồi con cũng không ăn chả giò đâu nhỉ ?

Vừa ăn, Quân vừa nói:

- Ở bên ấy cũng có chả giò đấy mẹ ạ, nhưng ăn không được ngon.

Quỳnh Giang hỏi:

- Ở bên ấy thì người ta làm chả giò đóng gói hay sao hở anh?

Quân gật đầu:

- Trong siêu thị cũng có bán đấy, hình như ở bên mình xuất sang thì phải . Nhưng anh không hay mua ở đó mà chỉ mua của những người Việt ở bên đó làm thôi. Có khi họ còn chiên sẵn để bán nữa đó.

Quỳnh Giang gấp cho Quân con tôm rim đỏ au:

- Anh ăn con tôm này coi có ngon hơn tôm bên đó không?

Quân gật đầu:

- Ngon hơn chứ em! Ở bên đó nếu muốn ăn tôm tươi chứ không muốn ăn tôm lạnh thì có thể đi câu. Tôm thì to lắm nhưng không hiểu sao nó không ngọt như tôm ở đây.

- Vậy thì anh ăn nhiều đi.

- Thì mẹ và em cũng ăn chứ anh chỉ ăn một mình hay sao?

Như sức nhớ ra, bà Viễn nói với Quỳnh Giang:

- Anh Quân mang quà sang cho con, mẹ để trong phòng đấy . Không biết anh mang những gì mà cả một túi xách thật to đấy.

Quỳnh Giang nhìn Quân:

- Anh mang sang đây nhiều làm gì, sao không để chia cho các em?

Anh chỉ cần mang cho em một món quà nhỏ là được rồi.

Quân lắc đầu:

- Phần của các em thì cũng có đủ rồi, những món này anh mua từ từ cho em dùng đó . Còn áo cưới và nữ trang thì hôm sau anh sẽ mang qua, anh mang cả áo cưới về cho em nữa đấy.

Cứ thế, bữa ăn đầm ấm trôi qua Khi Quỳnh Giang dọn dẹp xong thì bà Viễn lấy cớ cần phải nghỉ trưa để vào phòng trong, nhường chỗ cho hai người yêu nhau. Choàng tay qua vai người yêu, Quân siết chặt cô vào lòng . Anh tha thiết:

- Anh yêu em quá, Giang ạ.

Ngước mắt lên nhìn Quân, Quỳnh Giang khẽ nói:

- Em cũng thế, anh ạ.

Quân nhìn Giang, anh mơ màng:

- Những ngày ở xa, anh cứ nhớ tới cô bé có hai cái bím tóc đong đưa mỗi khi anh chở đi học hồi đó.

Quỳnh Giang cười khế:

- Bây giờ em lớn rồi, không còn bím tóc nữa đâu.

- Nhưng vẫn còn mái tóc dài cho anh là được rồi.

Quỳnh Giang bật cười:

- Tóc là của em chứ sao lại là của anh?

Vòng tay Quân siết chặt hơn:

- Cả tâm hồn và thể xác của em còn thuộc về anh chứ đừng nói chi là mái tóc. Em nhớ là đừng có bao giờ cắt tóc ngắn đi nhé.

- Em biết rồi.

Quân cúi xuống, anh soi mắt mình trong mắt người yêu. Rồi anh cúi xuống thấp hơn

(thiếu 2 trang)

chuyện của chúng mình rồi đó, vì thế nếu như mẹ anh không thay đổi ý kiến thì anh sẽ dùng nó để mua nhà rồi cưới em. Nhưng nếu mẹ anh không phản đối chuyện của chúng mình nữa thì cứ để đấy.

- Thế anh không dùng để làm ăn à ?

Quân lắc đầu:

- Không cần, anh vẫn có việc mà. Lẽ ra anh định về ngay khi ba anh mất, nhưng nếu như thế thì anh phải bỏ học nửa chừng và mất luôn công việc quá tốt này. Vì thế anh phải đợi đến hôm nay vừa lấy xong bằng, vừa xin chuyển về làm việc tại chi nhánh ở đây.

- Thế bao giờ thì anh đi làm ?

- Anh nghỉ hai tháng đã, đợi người đang trông coi ở đây mãn hợp đồng trở về bên đó thì anh mới thay. Sao em, hai tháng có đủ để chúng mình tổ chức đám cưới không?

Quỳnh Giang đỏ mặt:

- Em không biết, tùy bên nhà anh chứ bên em thì họ hàng không còn bao nhiêu người, bạn bè em cũng không có nhiều lắm đâu.

Quân gật đầu:

- Vậy thì được rồi, em cứ để mặc anh thu xếp nhé. Nếu như có chuyện gì xảy ra thì em cũng cứ nghe theo anh mọi điều nhé.

Quỳnh Giang lo sợ nhìn Quân:

- Có chuyện gì là sao hở anh?

Quân lắc đầu:

- Đó là anh phòng xa thế thôi chứ anh nghĩ chắc cũng không có chuyện gì quan trọng đâu. Chỉ tại tính anh hay lo xa đó mà.

Quỳnh Giang vẫn lo sợ:

- Nhưng còn mẹ anh, bà sẽ nói gì ? Em sợ mẹ anh không chịu đẩy anh ạ.

Quân cương quyết:

- Anh cưới vợ cho anh chứ đâu phải cưới cho mẹ anh đâu, mọi chuyện phải do anh quyết định chứ . Anh biết, em lo chuyện mẹ muốn cưới người khác phải không?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Là cô gái hôm qua cùng đi đón anh với bác phải không anh?

- Em không cần phải biết là ai, cũng không cần phải biết một điều gì khác ngoài một điều duy nhất là anh yêu em và chỉ cưới em làm vợ mà thôi.

Quỳnh Giang dịu dàng ngả đầu vào vai Quân:

- Em yêu anh, và em tin anh.

Quân lại dặn dò:

- Hôm nay anh ở chơi với em một ngày, tối nấu cơm cho anh ăn nữa nhé - Đợi cho Quỳnh Giang gật đầu xong, anh lại nói tiếp - Nhưng từ ngày mai anh phải lo mọi chuyện, nếu ngày nào anh không sang được thì cũng đừng mong nhé.

Quỳnh Giang nũng nịu:

- Nhưng anh cũng cố gắng ghé em một chút nhé.

Quân đưa mắt nhìn quanh rồi nói:

- Mai em đi xin gần điện thoại đi, nếu ngày nào anh không ghé được thì anh gọi điện cho em biết.

Quỳnh Giang gật đầu:

- Vây cũng được, để mai em làm ngay.

Quân siết chặt Quỳnh Giang trong vòng tay ấm áp của mình . Anh biết là chuyện anh cưới Quỳnh Giang sẽ không dễ dàng gì, nhưng anh sẽ vượt qua được tất cả để suốt đời, anh cứ mãi có cô trong vòng tay mình như thế này.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 6

Cơm chiều đã dọn xong, vậy mà bà Quyền cứ mãi ngồi nơi phòng khách . TV hôm nay đâu có gì xem mà bà lại cứ nhìn mãi vào màn hình thế nhỉ ? Đây đúng là một chuyện lạ, vì từ trước tới nay, ngoài

chương trình chiếu phim ra thì bà có để ý tới một chương trình nào khác bao giờ đâu.

Thường Lan từ trong phòng ăn đi ra, thấy mẹ còn ngồi mãi nơi phòng khách, cô kêu ầm lên:

- Trời ơi, mẹ ngồi đây mà con cứ tưởng mẹ đang bận làm gì đó trên phòng chưa xuống được . Thôi vào ăn cơm đi mẹ, con đói bụng quá rồi.

Bà Quyền cau kinh bảo con gái:

- Con vào ăn đi, mẹ không ăn.

Thường Lan lo lắng sà xuống bên mẹ:

- Mẹ sao thế ? Bộ mẹ bệnh à ?

Bà Quyền gắt lên:

- Đã nói là vào ăn đi còn lảm chuyện . Không ăn là không ăn chứ bệnh họan gì đâu.

- Vậy thì con bảo vú Năm mua cái gì cho mẹ ăn nhé ?

Bà Quyền xô con:

- Đã nói là không ăn. Tao đang tức đây, đừng có ở đó mà léo nhéo nữa.

Thường Lan nghiêng đầu nhìn mẹ, cô láu lỉnh hỏi:

- Mẹ tức vì anh Quân đi cả ngày không về chứ gì ?

- Tao đang tức mà mày lại còn khơi đến nữa là sao?

Thường Lan cười cười:

- Thôi đi mẹ Ơi, mẹ tức làm gì . Mẹ cứ bảo thẳng với anh ấy là mẹ không cưới cái thứ nghèo đói đó về làm dâu thì anh ấy phải chịu cắt đứt thôi.

Bà Quyền lườm con gái:

- Lại còn dạy khôn tao nữa hay sao? Bộ tao không biết nói như thế sao chứ ? À, mà ngày hôm qua lúc mẹ nói với nó có cả con và Xuân Hoa ở đó còn gì - Bà thở dài đánh thượt một cái - Cái thẳng này nó mê muội mất rồi, mới về hôm qua mà hôm nay đã sang chầu chực bên đó cả ngày, hỏi coi có tức hay không?

Thường Lan nói khích:

- Mẹ tức làm gì ? Mai này người ta cưới nhau thì cả tháng cả năm mẹ lại không trông thấy mặt ông ấy nữa chứ ấy chứ.

Bà Quyền hừ nhẹ trong cổ:

- Thứ ấy mà đòi làm con dâu của mẹ thì sao được . Nhất định tao phải phá cho tan mới được.

- Mẹ muốn làm như thế thì phải có sức khỏe đã . Mẹ phải ăn cơm thì mới tỉnh táo mà nghĩ cách chứ.

Nghe con gái nói có lý, bà Quyền gờ remote tắt TV rồi đứng lên:

- Vậy thì vào ăn, ăn xong còn bao nhiêu thì đổ hết vào thùng rác, không chứa cho nó nghe chưa.
Vừa nuốt được miếng cơm đầu tiên, bà Quyền lại tức tối nói:
- Thật mẹ cũng không làm sao hiểu cho được nó, con bé đó thì có cái gì tốt đâu nào ? Vừa nghèo nàn vừa nhà quê, làm sao sánh được với Xuân Hoa mà nó cứ bám chặt lấy như thế không biết ?

Thường Lan tài lanh:

- Chắc có lẽ anh ấy nhớ lời giao ước của ba nên mới giữ lời như thế.

Bà Quyền xì dài một tiếng:

- Cái lời giao ước cổ lỗ ấy mà giữ làm gì ? Mà cả những người nói lời giao ước ấy có còn ai đâu, hơi đâu mà giữ.

Thường Lan thở dài một tiếng:

- Mà con cũng thấy lạ cho anh Quân, du học nước ngoài bao nhiêu năm trở về mà cứ giữ cái chuyện phong kiến ấy thì thật con không hiểu nổi.

- Vậy mới nói là nó mê muội chứ.

Từ nãy giờ ngồi im lặng ăn cơm để mặc cho mẹ và chị nói chuyện, mãi đến bây giờ Thường Dung mới xen vào:

- Mê muội gì mà mê muội, chỉ tại anh ấy yêu chị Giang chứ.

Thường Lan nguyệt em gái:

- Mà thì biết gì mà xen vào, im đi cho người lớn nói chuyện.

Thường Dung lẩm bẩm:

- Người lớn gì mà nói chuyện không có trước sau gì hết, vậy mà cũng đòi làm người lớn.

Không nghe được em gái nói gì, Thường Lan quát lên:

- Mà im cái mồm, không được lẩm bẩm nghe chưa?

Thường Dung lại liếc xéo chị một cái:

- Em có miệng thì nói, chị làm sao cấm em được!

Bà Quyền cũng quát lên:

- Đã nói là im mà sao lại cứ nói mãi như thế ? Tại sao bữa ăn mà cứ cãi nhau?

Sợ mẹ, Thường dung im thin thít . Thường Lan lại nghiêng đầu sang mẹ hỏi nhỏ:

- Mẹ có nghe anh Quân nói là có tiền mang về không hở mẹ ?

Bà Quyền ngạc nhiên nhìn con gái:

- Tiền gì ?

- Thì... tiền anh ấy làm được ở bên đó chứ sao? Con thấy du học sinh nào về nước cũng có vốn mang về hết.

Bà Quyền phẩy tay:

- Ôi dào, tiền bạc như thế thì được bao nhiêu. Những người khác là con nhà nghèo, sang bên đó chịu vất vả vừa học vừa làm mà lại hà tiện không dám tiêu xài thì mới có dư mà mang về chứ . Còn anh mày bao nhiêu năm nay có xài tiền nhà đâu, như vậy có làm được bao nhiêu thì còn phải lo ăn lo học, có dư đâu mà mang về.

- Nhưng mà chắc cũng phải có một ít chứ mẹ ?

- Thì cũng đủ để cho nó tiêu xài khỏi xin tiền của mẹ chứ bao nhiêu mà nói . Con mặc kệ tiền bạc của nó đi, đừng có đá động đến rồi nó lại mặc cảm đấy.

Thường Lan gật đầu:

- Con biết rồi, nhưng như thế nếu anh ấy mở công ty thì mẹ lại phải cho tiền anh ấy à ?

Bà Quyền lại gắt lên:

- Mày thắc mắc làm gì ? Nếu tao có cho tiền thì cũng là phần của nó, có hao mất phần của mày đâu mà lo.

Thường Lan lắc đầu:

- Đâu phải con lo chuyện đó đâu, nhưng nếu anh ấy cưới Xuân Hoa thì chuyện đó mẹ khỏi lo Vì ba Xuân Hoa nói rằng sẽ mở cho một công ty thật tầm cỡ.

Bà Quyền chép miệng:

- Vậy mới nói là cái thằng này nói đại . Cửa dang đến miệng rồi mà lại còn từ chối, thử hỏi có tức không chứ ?

Thường Lan nói khích:

- Chỉ cần mẹ ra tay thì mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi mà . Mẹ cứ việc nói thẳng với chị Quỳnh Giang là mẹ không đồng ý cưới chị ấy cho anh Quân, con tin là chị ấy sẽ rút lui ngay.

- Ai cho phép em chen vào chuyện của anh thế hở Lan?

Giọng Quân đánh thép vang lên khiến cả hai mẹ con bà Quyền cùng giật mình quay lại, Thường Quân đã đứng sừng sững ngay giữa cửa phòng ăn từ bao giờ . Có lẽ câu chuyện giữa bà Quyền và Thường Lan đã lọt hết vào tai anh.

Trông thấy anh trai, Thường Lan rúm người lại vì sợ . Bình thường thì cô cũng chẳng biết sợ ai vì có sự chống lưng của mẹ, nhưng hiện giờ cô đang chen vào chuyện của Thường Quân mà . Cả bà Quyền cũng thấy e ngại trước ánh mắt sắc lạnh của con trai. Bà gượng cười:

- Thường Lan chỉ nói chơi thôi mà, con đừng để ý đến.

Thường Quân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với hai mẹ con, anh quét ánh mắt của mình trên mặt em gái:

- Anh đã cảnh cáo em là không được chen vào chuyện của anh rồi

mà, tại sao em lại không nghe lời thế ?

Có mẹ bên cạnh nên tuy sợ anh trai, Thường Lan vẫn cứng đầu:

- Em chỉ nói sự thật thôi mà...

Thường Quân gằn giọng:

- Sự thật gì ?

Thường Lan đáp ứng:

- Là... là... mẹ không thích cưới chị Giang cho anh mà là mẹ muốn anh cưới Xuân Hoa cơ.

Thường Quân nhìn thẳng vào mắt mẹ:

- Thường Lan nói thế có đúng không hở mẹ ?

Ánh mắt Quân tuy có làm cho bà Quyền nao núng, nhưng vốn là một người phụ nữ đanh đá đã từng không biết sợ ai, nên bà gật đầu ngay:

- Đúng thế, mẹ muốn như thế.

Được thế, Thường Lan lại vênh mặt lên:

- Thấy không, em đâu có nói sai!

Quân lại nhìn em gái:

- Dù có nói đúng thì em cũng không được xen vào chuyện của anh, huống gì đây lại là nói sai.

Quay sang mẹ, anh tiếp:

- Con đã nói với mẹ rồi, con không làm theo ý mẹ đâu. Con yêu Quỳnh Giang, và con sẽ cưới cô ấy.

Bà Quyền quăng mạnh đôi đũa đang cầm trên tay xuống bàn, bà la lên:

- Nhưng mà tao không bằng lòng.

Quân lạnh lùng:

- Con cưới vợ cho con chứ không phải cho mẹ hay cho gia đình, con cần phải cưới vợ để xây dựng hạnh phúc cho mình chứ không phải vì một lý do nào khác. Vì thế, mẹ không ép con được đâu.

Bà Quyền lại la lên:

- Tao không cho đứa nào qua mặt tao đâu, nếu đứa nào làm chuyện gì mà tao không đồng ý thì đừng ở trong nhà này nữa.

Quân lắc đầu:

- Con không muốn cãi với mẹ đâu, nhưng nếu như mẹ cứ mãi không chấp nhận thì con đành phải chịu thôi. Lúc nào thì con cũng muốn gia đình mình sum họp vui vẻ, nhưng như thế không có nghĩa là con sẽ tự đánh mất đi hạnh phúc của mình.

Bà Quyền phán một câu:

- Như thế là con chấp nhận đổi mẹ để lấy đứa con gái ấy hay sao?

- Không phải là như thế, nhưng con không thể phụ bạc Quỳnh Giang

được . Cô ấy đã được gả cho con từ mười năm trước rồi, chúng con đã là vợ chồng theo lời giao ước của cha mẹ.

- Nhưng mà bây giờ hoàn cảnh đã đổi khác rồi, mẹ con nó không thể cứ bắt gia đình ta phải hy sinh như vậy được.

- Có gì là khác đâu, con vẫn chưa có vợ và cô ấy vẫn chưa có chồng . Có gì ngăn cản chúng con lấy nhau đâu.

Bà Quyền lắc đầu chán nản:

- Nói mãi mà sao con vẫn không chịu hiểu nhỉ ? Ngày trước hai gia đình kết sui gia với nhau vì hoàn cảnh cả hai nhà giống nhau. Ngày nay nhà nó đã suy sụp tới mức đó, con bảo làm sao mà mình có thể kết thân với họ được . Quân nè, con chưa sống chung với nó ngày nào thì chuyện huỷ bỏ lời giao ước này có gì là khó . Mẹ tin rằng khi mình từ chối thì nó cũng phải biết thân phận mình mà rút lui cho êm đẹp . Nhưng nếu vì thế mà con thấy áy náy thì mẹ sẽ cho mẹ con nó một số tiền lớn để nó có thể mua được một căn nhà cho tử tế mà ở, như thế là được chứ sao?

Quân thấy sợ cho sự tính toán của mẹ mình, cũng may mà anh đã biết sắp xếp cho mình chứ nếu không thì chắc chắn là chuyện giữa anh và Quỳnh Giang sẽ không thể nào thành được . Cứ tình hình này thì anh sẽ phải tính toán chu đáo hơn nếu như không muốn xảy ra trục trặc . Vấn đề là anh phải làm sao cho mẹ anh bằng lòng cưới Quỳnh Giang cho anh là được rồi . Mọi chuyện còn lại anh sẽ tự thu xếp.

Nghĩ thế, Quân lấy giọng hòa hoãn nói với mẹ:

- Mẹ khoan quyết định một điều gì cả, để con tìm hiểu xem sao đã . Theo như con được biết khi noi chuyện với bác Viễn hôm nay thì gia đình họ chưa chắc là đã khánh kiệt đâu. Có thể có một lý do gì đó mà mình chưa biết.

Bà Quyền chú ý ngay vào câu nói của Quân. Thật lòng, bà muốn con trai cưới Xuân Hoa chỉ vì cái gia tài đồ sộ của gia đình cô ta thôi.

Nhưng nếu như gia đình Quỳnh Giang còn lại một cái gì đó như lời Quân nói thì bà cũng phải xét lại chứ không nên làm căng làm gì .

Thở ra một cái, bà nói giọng như buông xuôi:

- Mẹ chỉ nói thế thôi, nếu con thấy làm theo lời mẹ để gia đình được hòa thuận thì con làm . Còn nếu không thì mẹ cũng mặc con, mẹ không cần biết đến đâu.

Quân đứng lên, anh mạnh dạn gạt đầu:

- Chuyện con làm con chịu, chỉ xin mẹ đừng có vội vã quyết định một điều gì mà thôi.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 7

Nhìn quanh không thấy ai, Thường dung khe khẽ gõ nhẹ trên cánh cửa phòng anh trai. Tiếng Quân vọng ra:

- Vào đi!

Nhẹ mở cánh cửa phòng ra, Thường Dung lách người vào . Đang nằm trên giường, trông thấy bộ dạng em gái như vậy, Quân bật cười:

- Em làm gì mà rón ra rón rén như ăn trộm vậy ?

Thường Dung rụt vai:

- Tại em không muốn cho bà Lan biết, vì nếu bà ấy biết em nói chuyện với anh bà ấy sẽ mách mẹ . Mà như thế thì em sẽ bị la.

Quân ngồi lên, anh cau mày:

- Tại sao chị em trong nhà mà lại như thế ?

Thường Dung lúc lắc đầu:

- Từ hồi nào tới giờ là như vậy rồi, nếu em làm điều gì trái ý mẹ và chị Lan thì em bị cả hai người cùng mắng.

Quân nắm tay em gái:

- Bây giờ có anh về rồi, anh sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Thế hôm nay cô Út không đi học hay sao mà vào kiếm anh đây?

- Hôm nay em được nghỉ, thầy em đi hội thảo khoa học . Anh Quân nè, em có chuyện muốn hỏi anh đó...

Quân trêu mếu nhìn em gái:

- Có chuyện gì thắc mắc thì cứ hỏi anh chứ sao lại ngập ngừng như thế ?

Thường Dung rụt rè:

- Em chỉ muốn biết... là anh có cưới chị Giang không?

Quân cười nhẹ:

- Thế em muốn anh cưới chị ấy hay không?

Thường Dung sôi nổi:

- Đương nhiên là em rất muốn có chị dâu như chị Giang rồi . Chị ấy vừa xinh đẹp vừa dịu dàng lại sâu sắc, em tin là anh sẽ có hạnh phúc nếu như anh cưới chị ấy.

Quân gật gù:

- Nói là xinh đẹp thì chắc là chị Giang không đẹp bằng cô Xuân Hoa đâu, lại còn thêm cái tội nghèo nữa chứ . Em không sợ anh cưới"i chị ấy thì lại phải nuôi thêm mẹ chị ấy nữa à ?

- Sao em lại phải sợ ? Anh cưới chị Giang thì phải phụng dưỡng bác Viên là lẽ đương nhiên rồi . Mẹ con chị ấy có còn ai nữa đâu. Mà bác ấy hiền hậu thế kia, nếu có ở chung với anh chị thì anh lại có thêm người cho vui nhà vui vửa chứ sao. Thật nhiều khi em ước sao mẹ mình được như bác ấy thì thật là hạnh phúc đó.

Quân nhìn em gái mà chạnh lòng, chắc hẳn nó đã rất buồn với lối sống thực dụng của mẹ anh và Thường Lan nên mới có những lời lẽ như thế . Như thế em gái anh là một cô gái tốt, anh sẽ phải có trách nhiệm với nó đây.

Tuy nhiên, không muốn cho em gái buồn mãi, anh lại trêu em gái:

- Thế em không muốn mình có chị dâu giàu có để thỉnh thoảng được tặng quà hay sao? Với lại cô Xuân Hoa đẹp rực rỡ thế kia, có người chị dâu như thế cũng hãnh diện lắm chứ.

Thường Dung bĩu môi:

- Đẹp mà làm gì ? Đẹp rồi có mài ra được mà ăn đâu? Nhưng mà bà ấy đâu có đẹp, chỉ là nhờ phấn son đấy thôi. Cứ thử rửa hết son phấn đi coi, mặt bà ấy lại không tái mét như người thiếu máu nữa thì thôi. Vả lại, cái bà ấy thì có đồng tiền rồi làm phách thấy ghét lắm .

Mấy hôm nay tại có anh nên bà ấy ra vẻ nhu mì thế thôi, cứ thử anh mà lại mê bà ta coi, bà ta không day anh tới nơi tới chốn ấy chứ.

Quân phá lên cười, em gái anh thú vị thật! Cô bé tưởng tượng chuyện gì vậy ? Anh mà lại mê cái cô gái phấn son loè loẹt đó hay sao? Cái cô gái chỉ trọng hình thức mà không trọng bề ngoài ấy, cô ta thì yêu anh ở cái chỗ nào khi mà chưa một lần gặp mặt . Chắc là chỉ mê anh vì mấy mảnh bằng nước ngoài của anh mà thôi. Cứ thử anh là một anh kỹ sư nghèo ở đây coi, chắc là cô ta sẽ không thèm nhìn anh bằng một nửa con mắt.

Quân lại cười, anh thích thú nhìn em gái:

- Anh thì không mê cô ấy đâu nhưng mà cô ta đã nói yêu anh đấy.

Thường Dung lại bĩu dài đôi môi xinh xinh của mình:

- Có mà mê cái bằng tiến sĩ của anh ấy chứ mê gì anh! Em đã từng thấy bà ta đi dung dăng dung dẻ với một anh chàng đẹp trai như diễn viên ấy chứ, cỡ anh thì ăn thua gì.

Quân chép chép mũi em gái:

- Dám chê anh xấu trai phải không?

Thường Dung cười khúc khích:

- Sự thật ra sao thì em nói đúng như thế thôi mà, anh có đẹp trai hay không thì phải nhường cho chị Quỳnh Giang nhận xét mới chính xác.

Quân lắc đầu:

- Anh cũng chịu thua em luôn, không nói lại em rồi.

Quan những giây phút đùa vui giữa hai anh em, Thường Dung lại quay về nói với nỗi băn khoăn của mình:

- Anh Quân này, vậy rồi anh tính sao?

Quân nhướn mày:

- Tính gì ?

- Thì chuyện cưới vợ đó, anh có nghe lời mẹ không?

Quân nhìn em gái bằng ánh mắt ầm ập:

- Anh yêu chị Giang và sẽ cưới chị ấy chứ không nghe lời mẹ, em đã bằng lòng chưa?

Thường Dung nhìn anh cười rạng rỡ, cô gật đầu rồi như sức nhớ ra, cô lại thì thầm với Quân:

- Anh Quân này, hôm qua em nghe chị Lan xúi mẹ đó...

Quân nhíu mày:

- Xúi cái gì ?

Thường Dung thấp giọng ra vẻ quan trọng:

- Chị ấy xúi mẹ hỏi coi anh có mang tiền về nhiều hay không?

Quân ngạc nhiên:

- Tiền gì ?

- Thì chị ấy cho rằng bao nhiêu năm nay anh ở bên đó làm việc thì phải có tiền dư mang về.

Quân ngẩn người ra vì ngạc nhiên, Thường Lan thật là tinh quái .

Chuyện vậy mà nó cũng nghĩ tới thì con bé này thật ranh mãnh vô cùng . Không biết là do nó nghĩ ra hay là có người bày cho nó không biết ? Nhưng dù thế nào thì đó cũng là một việc mà anh cần phải đề phòng cô em gái của mình.

Quân hỏi Thường Dung:

- Thế mẹ nói sao?

- Thì mẹ cho rằng anh cũng chẳng có bao nhiêu đâu, vì từ lâu nay anh đâu có xài tiền nhà . Với lại anh qua đó để đi học chứ có phai đi làm đâu mà có dư, vì thế chắc cũng chỉ còn một ít để anh tiêu vặt mà thôi.

Quân nén tiếng thở phào mừng rỡ vào trong lòng . Thật là hú vía!

Cũng may anh đã đem quyển sổ gửi tiền của mình giao cho Quỳnh Giang, nếu chẳng may mà mẹ anh hay Thường Lan biết được thì chắc chắn là anh sẽ không thực hiện ý định của mình đâu.

Thật là cảm ơn cô em gái nhỏ của anh! Quân nhìn Thường Dung với ánh mắt thương yêu. Con bé trung thực và hiền lương thật, nhất định mai này tương lai nó sẽ thật là tốt đẹp!

Quân nói với em gái:

- Mẹ nói đúng đấy, anh cũng còn được vài chục nghìn để tiêu xài từ

nay cho đến khi có việc làm . Em có cần gì thì cứ nói với anh, anh sẽ cho nhé.

Thường dung lại lúc lắc mái tóc của mình:

- Em có tiền chứ bộ, mỗi tháng mẹ cho mà em có xài gì đâu nên cũng còn dư để dành đó thôi. Nếu anh có dư thì dẫn chị Giang đi mua sắm cho chị ấy một ít đồ dùng đi, chị ấy cực khổ lắm đó anh.

Quân hỏi dò em gái:

- Chị Giang cũng đi dạy mà cực khổ nỗi gì ? Hay là chị ấy quan tính xài lớn nên mới thiếu thốn ?

Thường dung lắc đầu:

- Chị ấy đi dạy có bao nhiêu tiền đâu mà anh nói như thế ? Lương thì ít mà lại không dạy thêm như người ta được, hai mẹ con mà chỉ gói trọn trong số tiền ít ỏi ấy thì cực khổ là phải rồi . Nhiều khi bà Lan nhà mình xin tiền mẹ đi chơi còn nhiều hơn lương chị ấy nữa đó.

Nghe em gái nói mà Quân thấy xót xa trong lòng . Vậy mà mấy năm trời nay Quỳnh Giang không hề than thở với anh một lời . Thư nào viết cho anh cũng chỉ là những lời thương nhớ và những lời nói về một cuộc sống đơn giản nhưng thật tốt của cô.

Ngày hôm qua, Quân đã tận mắt chứng kiến căn nhà nhỏ bé, nghèo nàn của mẹ con Quỳnh Giang, nhưng anh không ngờ cô lại khổ đến mức ấy . Nếu hôm nay em gái anh không nói, anh cũng không thể nào hiểu hết được . Bất giác, anh nắm tay Thường dung:

- Cám ơn em, Thường Dung ạ!

Thường Dung ngơ ngác nhìn anh:

- Sao lại cám ơn em?

- Vì em đã thương yêu chị Giang như anh thương yêu vậy.

Thường Dung cong môi:

- Vì chị Giang rất đáng để được yêu thương mà . Nhưng anh phải đối tốt với chị ấy đó.

Quân gật đầu:

- Anh biết rồi, thỉnh thoảng em nên đến chơi với chị Giang cho chị ấy khỏi mặc cảm nhé . Từ mai trở đi là anh bận rộn ghê lắm, không ghé chị Giang thường được đâu.

Thường Dung tỏ ra hiểu biết:

- Vì anh phải lo tìm việc chứ gì ?

Quân kéo tai em gái:

- Tài lanh hoài, làm như cái gì cũng biết hết vậy . Anh có sẵn việc làm rồi, nhưng anh chưa muốn đi làm . Để nghỉ ngơi một thời gian đã, anh đã cày như trâu bao nhiêu năm nay rồi mà.

- Vậy thì đâu có gì làm cho anh phải bận rộn đâu?

- Anh còn cả đồng thủ tục giấy tờ phải lo, rảnh làm sao được mà rảnh . Nhưng nói như thế thôi chứ anh cũng có thể sắp xếp được, chỉ muốn bảo em sang đó chơi cho chị em thân thiết hơn với nhau thôi mà.

- Em với chị Giang vẫn thân nhau đấy chứ . Em cùng học một ngành với chị Giang, có gì không hiểu em vẫn sang hỏi chị ấy đấy.

- Ngày mai chủ nhật, em có rảnh không?

Anh hỏi để làm gì ?

- Đưa anh đi phố mua một ít quần áo mặc ở nhà.

- Thế quần áo anh đâu?

- Quần áo bên kia anh không mang về, chỉ mang mấy bộ quần áo để, p thôi. Cứ nghĩ là ở nhà mẹ lo sẵn cho anh, không dè là chẳng có gì ngoài mấy bộ quần áo cũ . Mà quần áo đó thì làm sao mà anh mặc cho được, vì vậy mà anh cứ phải mặc quần tây hoài, mệt quá.

Thường Dung gật đầu:

- Em đi với anh cũng được, nhưng em nghĩ có một người thích hợp đi với anh hơn em đó.

Quân không hiểu ý em gái muốn nói gì :

- Là em nói ai đó ? Thường Lan ấy hở ?

- Bà ấy chỉ biết sắm đồ model thôi, mua quần áo cho anh làm sao đượ . Là em muốn nói chị Giang đó, anh rủ chị ấy đi có phải hay hơn không?

Quân gật đầu:

- Ừ nhỉ, để mai anh sang rủ chị ấy . Em có cùng đi không?

Thường Dung lè lưỡi:

- Hai ông bà xa nhau bằng ấy năm trời, mới có chút thời gian đi với nhau mà em lại làm kỳ đà cản mũi thì coi sao được . Nếu anh biết nghĩ đến em út thì khi nào về nhớ mua kem cho em là được rồi.

Quân bật cười:

- Thật là nhiều chuyện, anh chị còn khối thời gian ở bên nhau, có cần tận dụng như vậy không?

Thường Dung láu lỉnh gật đầu:

- Cần chứ, bao nhiêu thời gian mà đủ cho hai người yêu nhau!

Hai anh em cùng phá lên cười, Quân thấy ấm lòng với tình thương yêu mà Thường Dung dành cho mình .

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 8

Bà Quyền rầu rĩ thở dài, bà vẫn chưa tìm được thời gian thích hợp để nói rõ cho Quân biết chuyện bà muốn anh cưới Xuân Hoa. Ngoài chuyện bà không chịu cưới Quỳnh Giang cho anh vì gia đình cô bây giờ đã tàn nát, bà lại còn không thích tính nết dửng dưng của cô. Thử hỏi từ ngày Quân đi tới bây giờ, trong mười năm trời đó nó đến thăm bà được bao nhiêu lần và có cho bà món quà nào ra hồn đâu. Trong khi đó, Xuân Hoa rất quý bà. Và con bé lại cũng biết tỏ lòng yêu quý đó bằng những món quà hậu hĩ. Xuân Hoa luôn luôn biết sẵn đón xem bà thích gì và đáp ứng ngay những khi nó biết được. Rồi khi Quân mà cưới nó thì sẽ trở thành một ông Giám đốc ngay lập tức. Một đứa con gái đầy đủ những điều kiện tốt đẹp như thế mà bây giờ, bà lại không thể đón nó về làm dâu của mình. Thử hỏi làm mẹ như bà vậy thì có tức hay không?

Mãi buồn rầu, bà Quyền không để ý gì đến mọi chuyện chung quanh. Ngay cả khi Thường Lan đến ngồi xuống chiếc ghế trước mặt, bà cũng không hay.

Thấy thái độ của mẹ hơi lạ, Thường Lan nhìn chăm chăm vào mặt bà Quyền một lúc lâu. Thấy bà vẫn cứ ngồi im không nhúc nhích, cô lấy làm lạ khẽ hỏi:

- Mẹ sao thế ?

Bà Quyền vẫn lặng thinh, Thường Lan lại gọi. Lần này cô gọi to hơn:

- Mẹ Ơi, mẹ sao thế ?

Bà Quyền giật mình quay lại. Thấy Thường Lan, bà hỏi:

- Có chuyện gì ?

Thường Lan lắc đầu:

- Câu này phải để con hỏi mẹ mới đúng chứ.

Bà Quyền cau mày:

- Sao mà lại hỏi mẹ như thế ?

- Vì mẹ lạ quá, mẹ cứ như người mất hồn ấy. Con gọi hai lần mẹ mới nghe.

Bà Quyền thở dài:

- Mẹ rầu chuyện anh con quá, không biết làm sao cho nó làm quen với con Xuân Hoa đây?

Thường Lan ngạc nhiên:

- Thì anh con đã biết Xuân Hoa rồi còn gì ?

- Biết như thế thì có khác gì là xa lạ, nó có nói chuyện với con nhỏ đâu. Trong lòng nó chỉ có con Giang thôi mà.

- Thì bây giờ mẹ con mình tìm cách để cho anh Quân tiếp xúc với Xuân Hoa nhiều nhiều một chút.

Bà Quyền lắc đầu:

- Cách gì bây giờ hở ? Chẳng lẽ bắt trói chúng nó lại cho nói chuyện với nhau hay sao? Mình đã giới thiệu cho biết nhau như thế, Xuân Hoa cũng đã gọi chuyện với anh mày như thế nhưng nó có chú ý tới đâu. Nó chỉ nói dăm ba câu cho đúng phép lịch sự rồi bỏ đi chỗ khác chứ có chịu ngồi nói chuyện lâu đâu.

Thường Lan nhíu mày suy nghĩ, cô bỗng nảy ra một ý . Cô reo lên:

- À, con nghĩ ra rồi, mẹ ạ . Có cách rồi.

Bà Quyền nhồm dậy:

- Cách gì ?

- Mình tổ chức đi du lịch đi mẹ, rủ cả Xuân Hoa đi nữa mẹ ạ . Rồi tới nơi, mình tạo điều kiện cho hai người gần nhau. Như thế thì tự khắc anh Quân phải nói chuyện với Xuân Hoa thôi.

Bà Quyền gật gù:

- Ý con như thế thì cũng được, nhưng đi đâu bây giờ ? Và lấy lý do nào mà đang tự dưng kéo nhau đi chơi?

Thường Lan dài giọng:

- Trời ơi, thiếu gì cách để nói . Mà mẹ nghĩ ngợi chi cho mệt vậy, chỉ cần nói là mừng cho anh Quân mới về nước nên tổ chức đi chơi cho cả nhà cùng vui thôi mà.

- Phải ha, nhưng đi đâu bây giờ ?

- Thì đi Đà Lạt, có chỗ nào thơ mộng và lý tưởng hơn chỗ đó nữa đâu?

Bà Quyền gật đầu:

- Vậy thì được rồi, con lo xe cộ để mẹ nói với anh con cho.

Mẹ con bà Quyền nói chuyện tới đây thì Quân về tới . Trông thấy anh, bà Quyền gọi ngay:

- Quân à, ngồi xuống đây mẹ nói chuyện một chút.

- Có chuyện gì thế hở mẹ ? Quan trọng lắm hay sao?

- Thì con cứ ngồi xuống đây đã nào.

Quân ngồi xuống ghế, anh nhìn mẹ và em gái:

- Rồi, con ngồi xuống đây rồi . Mẹ nói đi!

Bà Quyền thông thả nói:

- Chuyện là vậy, nhà mình lâu nay cũng không đi nghỉ mát ở đâu cả . Nay con về nhà, các em con mới đề nghị với mẹ là tổ chức đi một chuyến đi chơi xa cả gia đình vừa là mừng con mới về, vừa là nghỉ mát luôn thể . Sẵn con cũng chưa đi làm, mẹ thấy đề nghị này cũng hay. Còn con nghĩ sao?

Quân gật đầu:

- Ý này hay đấy, thế bao giờ gia đình mình đi?

Bà Quyền mừng rỡ:

- Con bằng lòng rồi thì mình đi ngay thôi. Bây giờ đi du lịch cũng dễ rồi, không khó như ngày xưa đâu.

Quân đứng lên:

- Vậy là coi như xong chuyện này nha, bao giờ đi thì báo cho con biết trước vài ngày . Con muốn rủ vài người bạn cùng đi.

Bà Quyền giật mình hỏi ngay:

- Con muốn rủ ai đó ?

Quân lấp lửng:

- Thì cũng vài người bạn của con thôi, mẹ không biết đâu:

- Được rồi, mẹ sẽ cho con hay.

Quân đi lên phòng rồi, bà Quyền lại than thở với con gái:

- Không biết là nó rủ ai đây nữa, có khi nào là con Giang hay không?

Thường Lan cười:

- Chắc là không đâu, thời điểm này bà ấy phải đi dạy học mà . Làm sao mà đi chơi được!

- Thì mình cũng phải nghĩ coi có phải là nó hay không. Nếu như thằng Quân mà đưa nó đi theo thì làm sao mà thực hiện kế hoạch của mình được.

Thường Lan nhếch cười:

- Mẹ yên tâm, có bà đó càng hay. Tụi con sẽ làm cho bà ấy biết là chuyện anh Quân cưới bà ấy chỉ là chuyện không tưởng.

Bà Quyền nghi ngờ:

- Có được không đó ?

Thường Lan quả quyết:

- Mẹ cứ tin ở con, nhất định là phải được.

- Vậy thì được rồi, nhưng phải khéo đừng để anh mày nó nổi giận đó.

Thường Lan tự tin:

- Con biết phải làm sao mà.

Thế là chuyện đi du lịch được tổ chức . Vì Quân nói là rủ thêm vài người bạn nên Thường Lan phải đi thuê một chiếc xe mười hai chỗ ngồi chứ chiếc xe ở nhà chỉ có bốn chỗ không đủ để đi.

Buổi sáng hôm đó, gia đình bà Quyền chộn rộn chuẩn bị . Xuân Hoa cũng đã đến nhưng Thường Quân thì lại không có ở nhà . Bà Quyền hỏi Thường Lan:

- Thằng Quân nói nó đi đâu?

- Anh ấy đi rước mấy người bạn.

- Thế thì bao giờ nó mới về ?

- Anh ấy về ngay bây giờ đấy mà, còn sớm mà mẹ lo gì.

Ngay khi đó, tiếng còi xe vang lên ngoài cổng . Thường Lan mừng rỡ

nói ngay:

- Đó, mẹ còn lo nữa thôi. Anh Quân về tới đó.

Xuân Hoa chạy nhanh ra mở cổng để Quân lái xe vào, cô định reo lên mừng anh nhưng rồi cô khựng lại ngay khi thấy người ngồi bên cạnh anh trong xe là Quỳnh Giang. Trong sân, bà Quyền cũng đã nhìn thấy người mà Quân đưa về. Mặt bà sạm ngay lại. Bà nói với Thường Lan:

- Nó lại đưa cái con kia cùng đi Lan à.

Thường Lan trấn an mẹ:

- Mẹ yên tâm đi, con đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi. Mẹ đừng nói gì kéo anh Quân lại giận. Cứ bình thường đi.

Quân đã đưa Quỳnh Giang đi tới bên bà Quyền, cô cúi đầu chào bà:

- Cháu chào bác.

Nhớ lời con gái, bà Quyền khẽ gật đầu:

- Ờ.

Quay sang nhìn Quân, bà hỏi:

- Bạn con tới hết chưa?

Quân vui vẻ gật đầu:

- Không có ai nữa đâu, mình đi được rồi. Ở nhà xong hết chưa?

Thường Lan gật đầu:

- Chỉ còn đợi có mình anh thôi, ai nấy đều xong lâu rồi.

Thường Dung từ trong nhà chạy ra:

- Chị Giang, sao hôm nay chị biết mà đi chơi với gia đình em?

Quỳnh Giang cười, cô chỉ Quân:

- Là do anh Quân nè, anh ấy nói mãi làm chị phải xin nghỉ để đi chơi với anh ấy đó.

- Vậy chị ngồi dưới với em nha!

Quỳnh Giang vui vẻ nắm tay Thường Dung:

- Ngồi đâu cũng được mà.

Thường Lan đã sắp xếp sẵn, cô đẩy mọi người lên xe theo ý của mình. Chỗ ngồi của Quân là băng ghế trên, và bên cạnh anh là Xuân Hoa. Cô nói với Quỳnh Giang:

- Giang ngồi ở băng dưới nha, tại bọn mình hay bị Ói đó nên ngồi sau không được.

Quỳnh Giang vui vẻ gật đầu:

- Giang ngồi đâu cũng được mà.

Nói xong, Quỳnh Giang khom người chui vào xe. Thường Dung cũng định khom người theo Quỳnh Giang thì Quân đã gọi:

- Dung, em lên ngồi với mẹ. Để chỗ đó cho anh.

Thường Dung quay lại, cô thấy Quân nháy mắt với mình thì hiểu

ngay. Cô gật đầu:

- Được thôi, em thì dễ mà . Nhưng mà băng dưới này rộng lắm, ba người ngồi cũng đủ đó anh Quân.

- Vậy thì em vào sau, để anh vào trước.

Bà Quyền sầm mặt xuống, mặt Xuân Hoa thì lại tái ngắt còn Thường Lan thì tức muốn điên lên được . Cô muốn hủy ngay chuyến đi này, nhưng lại không dám vì thật ra, cô cũng sợ anh mình.

Chuyện đã rồi, mọi người không thể làm gì khác hơn được là cùng lên xe để cho chuyến du lịch được bắt đầu . Xe bắt đầu chạy, bà Quyền ngã đầu vào ghế thiu thiu ngủ . Xuân Hoa và Thường Lan cũng chẳng còn hứng thú gì mà chuyện trò nữa . Cả hai cùng khoanh tay trước ngực im lặng nhìn thẳng ra phía trước.

Chỉ có băng dưới là rôm rả . Thường Dung tíu tít đủ thứ chuyện, lâu lâu cô lại ré lên cười thích thú khiến Thường Lan không thể nào chịu được nữa . Xe vừa ra khỏi Hàng xanh, cô đã quay lại gắt em gái:

- Mày ồn nãy giờ đủ chưa vậy Dung? Im miệng đi cho tao nhờ chút coi.

Thường Dung vừa mới há miệng ra định cãi thì Quân đã bấm nhẹ tay cô ra hiệu . Anh nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, Lan đừng cáu với em như vậy . Anh sẽ không chọc cho Dung cười nữa đâu.

Thường Lan quay lên, Thường Dung lè lưỡi với anh trai một cái rồi cô rừ rì:

- Tức lắm mà không biết làm gì nên kiếm chuyện với em đó mà . Đúng là "giận cá chém thớt".

Quân suyt nhỏ:

- Nó nghe được lại có chuyện nữa bây giờ.

Thường Dung rúc rích cười.

- Thôi, em không nói chuyện nữa đâu. Trả anh Quân lại cho chị Giang đó, em ngủ đây.

Nói là làm, Thường Dung ngã đầu vào lưng ghế và nhắm nghiền mặt lại . Quân quay sang Quỳnh Giang:

- Em dậy sớm như vậy có buồn ngủ không? Nếu buồn ngủ thì dựa vào vai anh mà ngủ nè.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Em không buồn ngủ đâu, anh ạ.

Quân choàng tay qua vai Quỳnh Giang kéo cô lọt hẳn vào lòng mình:

- Vậy thì nói chuyện với anh.

Quỳnh Giang chỉ tay lên phía trên:

- Để cho mọi người ngủ kìa anh.

Quân kéo đầu Quỳnh Giang ngã vào vai mình:

- Mình nói nhỏ thôi thì đâu có làm phiền đến ai.

Từ lúc đó, mặc kệ ai muốn ngủ thì ngủ, ai muốn ngắm cảnh thì ngắm cảnh. Còn hai kẻ yêu nhau thì chỉ còn thủ thỉ với nhau những lời yêu mà đã bao nhiêu lâu nay, họ chỉ nói được với nhau qua những trang giấy mà thôi.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 9

Tới Đà Lạt, chuyện thuê phòng cũng là một vấn đề để Thường Lan suy tính. Cô thuê phòng rồi chia thật nhanh:

- Con với Thường Dung, Xuân Hoa ở phòng ba người, anh Quân với mẹ phòng đôi còn Giang thì một mình một phòng...

Mới nghe tới đó, Thường Dung đã phản đối ngay:

- Con với chị Giang phòng đôi...

Quân tán thành ngay:

- Phải đó, để Giang ở một mình anh cũng không yên tâm. Nếu ở một mình thì người đó là anh chứ.

Bà Quyền phản đối:

- Nhưng mẹ muốn ở chung phòng với con, mẹ có nhiều chuyện muốn nói với con.

- Vậy thì được rồi, vào đổi phòng ba người vào phòng đơn lấy hai phòng đôi.

Thường Lan vội lên tiếng:

- Ở đây họ hết phòng đôi rồi.

- Để anh vào hỏi lại coi họ có thu xếp được hay không, nếu không thì mình đổi khách sạn khác. Chuyện đó có khó gì đâu, ở đây có thiếu gì khách sạn.

Nói xong, Quân xăm xăm bước vào phòng lễ tân. Chỉ một thoáng sau anh đã trở ra, tay vung vẩy chiếc chìa khóa:

- Phòng đôi nữa đây, Lan đem chìa khóa vào đổi phòng lại đi. Còn Dung, em với chị Giang lên trước đi, anh với mẹ đợi Lan đổi phòng rồi lên sau.

Thường Dung nhống nhẹo với anh:

- Thế còn valises của em và chị Giang thì sao?

Quân bật cười, anh xua tay:

- Được rồi, một lát anh đem lên hết cho.

Thường Lan đã trở ra, Quân chỉ tay vào đồng hành lý nói với người phục vụ:

- Anh phụ tôi mang hết mấy cái valises này lên phòng nhé, ở đây chỉ có anh và tôi là nam giới thôi, chịu cực một chút vậy.

Anh phục lễ phép:

- Chuyện đó thì ông cứ để tôi, ông chỉ cần cho tôi biết là mang chiếc nào vào phòng nào là được rồi.

Quân xách chiếc valises nhỏ của Dung và chiếc túi xách của Quỳnh Giang lên tay và hát hàm chỉ vào đồng hành lý còn lại:

- Những thứ này anh mang lên hai phòng cho quý vị này giùm tôi là được rồi.

Bà Quyền và Thường Lan tức tối khi thấy Thường Quân lo lắng cho Quỳnh Giang chu đáo, Thường Lan cũng giận luôn Thường Dung, cô bé đã vô tình làm hỏng kế hoạch cô lập Quỳnh Giang của cô mất rồi. Nhưng vốn là cô gái có nhiều mưu mô, cô không lo lắm. Mới chỉ bắt đầu để cô ta tưởng là thắng cuộc. Nhưng thời gian còn dài, cô sẽ cho Quỳnh Giang biết tay.

Buổi chiều, mọi người kéo nhau đi ra hồ Xuân Hương chơi. Quân rủ Quỳnh Giang:

- Mình vào Thủy tạ uống cà phê đi em.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Mình đi dạo ở ngoài này một chút đã anh ạ, em thích không khí lạnh này quá.

Quân chiều ý Quỳnh Giang ngay:

- Tùy em, anh thì sao cũng được.

Choàng tay qua người Quỳnh Giang, Quân dìu cô đi chậm chậm quanh bờ hồ. Thỉnh thoảng, anh lại cúi xuống thì thầm điều gì vào tai cô và Quỳnh Giang lại ngước lên, trả lời lại điều gì đó với anh. Họ không thể ngờ rằng, vô tình họ đã làm nên một hình ảnh thật đẹp, thật ngọt ngào.

Thường Lan không biết làm gì hơn để thực hiện kế hoạch của mình giúp Xuân Hoa, vì từ lúc bắt đầu đi tới giờ này tuy Quân chỉ làm những việc như vô tình nhưng cô biết là anh đã cố làm để bảo vệ Quỳnh Giang thật chu đáo. Mím chặt môi lại, Thường Lan cố gắng để nghĩ ra một cách nào đó mà Quân không thể nào làm khác được ngoài việc làm theo ý cô.

Sáng sớm, vừa mới gặp nhau ở phòng ăn, Thường Lan đã tuyên bố:

- Hôm nay chúng ta đi chơi hồ Tuyền Lâm.

Quân chú ý ngay đến cái tên lạ:

- Ở đây cũng có hồ nữa à ? Sao chúng ta không đi chơi thác hoặc là đến Thung lũng tình yêu?

Thường Lan trề môi:

- Máy chỗ đó đi hoài, có gì là hay. Em sẽ giới thiệu với anh một cảnh đẹp mới hoàn toàn với anh.

Quân tò mò hỏi:

- Cái hồ nào đó mới được xây dựng hay sao?

- Thật ra thì cũng xây dựng cả chục năm nay rồi, nhưng hồi anh ở nhà thì chưa có . Mỗi năm họ lại tu sửa và xây dựng mới nên những chỗ như thế này đẹp lắm . Bảo đảm anh sẽ thích thú đấy.

Đến thiền viện Trúc Lâm, quả nhiên mọi người đều thích thú trước cảnh trí xinh đẹp và hùng vĩ ở đây. Thường Lan gọi mọi người:

- Chúng ta mau xuống thuê đồ máy đi ra hồ và qua khu dã ngoại chơi đi.

Bà Quyền lắc đầu:

- Mẹ muốn ở đây để hưởng không khí thanh tịnh này, các con cứ đi chơi đi. Bao giờ về thì gọi mẹ.

Suy nghĩ một chút, Thường Lan gật đầu:

- Vậy cũng được chứ mẹ đi bộ trên khu dã ngoại cũng khá mệt đấy.

Lúc xuống đồ, Quân đưa tay ra gọi Quỳnh giang:

- Giang à, bám vào tay để anh đỡ em xuống đồ kéo té.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không sao đâu anh, em đi được mà.

Quân nhìn lại, anh thấy trên chân Quỳnh Giang là đôi sandal mỏng nên cũng yên tâm. Ngay khi đó, Xuân Hoa đến kể bên anh nhõng nhẽo:

- Anh Quân à, anh đỡ em xuống với . Em sợ ngã quá à.

Quân sốt sắng:

- Nào, cô đưa tay đây.

Xuân Hoa yếu điệu đưa tay ra cho Quân, cô ta dò dẫm từng bước như người tập đi. Đặt một chân lên đồ, cô bước mạnh rồi làm như mất đà, cô nhào vào người Quân, hai tay ôm chặt lấy anh. Quân vội kêu lên:

- Từ từ chứ, cô nhào như vậy thì té luôn cả tôi đấy . Nào, đứng vững được chưa nào ?

Xuân Hoa làm ra vẻ ngượng ngùng gật đầu:

- Cám ơn anh, em không sao rồi.

Thường Dung bấu môi:

- Khéo làm bộ, muốn ôm anh Quân thì nói thẳng ra cho rồi.

Quỳnh Giang đập thật nhẹ vào tay cô bé:

- Nói lung tung bị mắng bây giờ.

Quân đã đến bên Quỳnh Giang, anh ngồi xuống giữa cô và Thường Dung rồi hỏi:

- Em có bị say sóng không đấy ?

Quỳnh Giang lắc đầu nhưng cô chưa kịp nói gì thì Thường Dung đã nghiêng đầu qua nói với anh:

- Anh Quân, ở mấy chỗ này đi chơi đông người không thú vị gì hết .
Mai mốt anh dẫn chị Giang đi hai người thôi.

Quân gật đầu:

- Em nói có lý, Giang nghĩ sao?

Quỳnh Giang cười nhẹ:

- Em còn bận đi làm mà, làm sao đi chơi hoài được!

Thường Dung lại chen vào:

- Mai mốt đi hưởng tuần trăng mật đó, làm sao lại không đi chơi được ?

- Khi đó thì anh định đưa chị em đi nước ngoài du lịch một chuyến, không biết Giang thích đi nước nào ?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Thôi đi anh, đi chơi ở đây được rồi . Đừng có bày ra tốn tiền lắm.

Quân cười với Thường Dung:

- Thấy chị em chưa ? Đời người ta chỉ có một lần trăng mật thôi mà cũng hà tiện thấy sợ luôn.

Thường Dung cũng cười:

- Vậy là anh gặp được thần giữ cửa rồi còn gì, kêu ca gì nữa ?

Cứ thế, ba người vui vẻ nói cười mặc kệ Thường Lan và Xuân Hoa tức tối lườm nguýt . Lên đến khu dã ngoại, Quân cao hứng rủ Quỳnh Giang:

- Mình cưỡi voi chơi đi em.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Em không dám leo lên đó đâu anh.

Quân năn nì:

- Có anh mà sợ gì . Lên đi em!

Quỳnh Giang còn chần chừ thì Thường Lan đã kéo tay Xuân Hoa chạy tới . Lan reo lên:

- Anh Quân, em với anh cưỡi voi đi.

Nói với Quân nhưng mắt Thường Lan lại nhìn Quỳnh Giang . Cô cười:

- Đó, có người đi chung với anh rồi đó . Anh đi với Lan đi.

Không muốn làm em gái khó chịu, Quân miễn cưỡng gật đầu:

- Được rồi, Lan lên đây.

Thường Lan dợm đặt chân lên bàn đạp, rồi bỗng nhiên cô quay lại phía sau nói với Xuân Hoa:

- Mình nhường cho Hoa đi trước đó.

Không một chút ngại ngùng, Xuân Hoa leo lên ngay không để cho Quân kịp phản ứng:

- Được thôi, Hoa thích cưỡi voi lắm.

Đợi cho Xuân Hoa ngồi lên bành voi, Thường Lan giơ cao máy ảnh gọi to:

- Hoa, Lan chụp hình nè.

Thật bất ngờ, Xuân Hoa nhủi đầu vào ngực Quân khiến anh vội choàng tay ôm lấy cô như hai người yêu nhau đang âu yếm bên nhau. Thường Lan bấm liền hai kiểu, cô cười khanh khách:

- Bảo đảm sẽ có hình thật đẹp cho Hoa.

Ngại Quỳnh Giang buồn, Quân giơ cao tay vẫy cô:

- Một chút xíu là anh xuống liền, em đừng đi đâu nha.

Quỳnh Giang cười thật tươi:

- Anh cứ yên chí mà cưỡi voi, em với Dung đi ăn thịt nai nướng đây .

Một lát xuống trả tiền cho em là được rồi.

Ngồi vào chiếc lều của người bán hàng, Thường Dung lau bầu:

- Thật là cái thứ con gái trơ trẽn, không biết xấu hổ là gì ?

Quỳnh Giang can gián:

- Kệ người ta, Dung nói làm gì lỡ họ nghe được lại có chuyện.

Thường Dung chăm chú nhìn Quỳnh Giang:

- Chị không ghen hở chị Giang?

Quỳnh Giang cười:

- Có phải anh Quân bày ra đâu mà chị ghen, là người khác đấy chứ.

- Chị cũng không buồn chút nào hay sao?

- Đã nói là không phải do anh Quân thì có gì mà phải buồn . Họ chỉ làm những chuyện vô ích thôi. Dung cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi.

- Chị tin anh Quân như thế sao?

Quỳnh Giang gạt đầu ngay không đắn đo:

- Chị luôn tin tưởng anh Quân từ trước tới giờ, Dung không thấy anh ấy luôn bảo vệ chị đó hay sao?

Thường Dung nắm tay Quỳnh Giang cảm phục:

- Em thật phục chị hết sức, hèn chi mà anh Quân yêu chị đến như vậy.

Quỳnh Giang mỉm cười không nói, cô đưa miếng khô nai lên miệng nhấm nháp như để tận hưởng hương vị của núi rừng.

Buổi dã ngoại rồi cũng qua, suốt thời gian còn lại Quân chỉ ngồi trong

lều với Quỳnh Giang khiến Thường Lan tức tối phải kết thúc nhanh buổi đi chơi.

Buổi tối, khi đã khá muộn . Quỳnh Giang đã thay áo ngủ và chỉ còn chờ giấc ngủ đến với mình thì tiếng gõ cửa phòng vang lên. Thường Dung vội vã nhảy xuống đất chạy ra cửa:

- Ai đó ?

Tiếng Quân vọng vào:

- Anh đây, em mở cửa ra đi.

Thường Dung hé cửa, Quân lách ngay vào . Anh có vẻ bức mình và ngồi phịch xuống ghế . Thường Dung ngạc nhiên khi thấy trên người Quân chỉ có bộ pyjama phong phanh. Cô hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

Quân mệt mỏi lắc đầu:

- Anh thật không biết là mẹ và Thường Lan muốn gì nữa, hai người đó thật quá đáng mà.

- Nhưng mà có chuyện gì ?

Quân nhìn Quỳnh Giang, cô hiểu ý nói ngay:

- Anh không muốn nói thì thôi, không sao đâu.

Quân vội nói:

- Không có gì, chỉ tại anh sợ em buồn thôi. Nhưng mà anh cũng nói ra để em hiểu . Chuyện là không biết Thường Lan đau như thế nào mà mẹ phải sang bên đó chăm sóc nó, thế là mẹ đẩy Xuân Hoa sang ngủ bên phòng anh. Anh thấy bức quá nên mới qua đây.

Quỳnh Giang lặng thinh không nói điều gì, nhưng Thường Dung thẳng tính nói ngay:

- Bà Lan bệnh hoạn gì đâu, bà ấy mạnh đến nỗi con voi hồi chiều vật bà ấy cũng không ngã nữa à . Đây là mưu kế của bà ấy để gài anh với Xuân Hoa đó.

Quân gật đầu:

- Anh biết thừa như thế nhưng không muốn nói ra thôi.

- Vậy anh đừng về phòng nữa, em sẽ nằm với chị Giang để một giường cho anh.

Quân nhú mày một chút rồi nói:

- Mình dùng kế của họ làm cho họ tức chơi, Dung sang ngủ với Xuân Hoa đi, để anh ở đây với chị Giang được rồi.

Thường Dung vỗ tay reo:

- Được đó, cứ làm như thế đi.

Quỳnh Giang yếu ớt phản đối:

- Như thế sao tiện hở anh?

Quân lắc đầu:

- Có gì mà không tiện ? Chúng mình sắp cưới nhau rồi mà . Vả lại, anh sẽ tôn trọng em hoàn toàn, em đừng có lo Anh chỉ muốn chứng tỏ cho mọi người biết em sẽ là vợ anh chứ không phải là ai khác.

Thường Dung đã khoác áo lạnh lên người:

- Anh Quân ra khóa cửa đi, em sang đó đây.

Thường Dung đi rồi, Quân tắt đèn và nằm xuống giường, anh nói với Quỳnh Giang:

- Ngủ đi em, mai chúng ta về sớm.

- Nhưng mà theo dự định thì còn hai ngày nữa mà anh?

- Mặc kệ họ, để cho họ đi với nhau. Anh với em về rồi mai mốt mình đi sau. Anh chán mấy người đầy mưu mô này lắm rồi.

Quỳnh Giang nằm xuống, cô kéo chăn lên tận cổ cố cố dỗ giấc ngủ mà vẫn không sao ngủ được khi mà bên cạnh cô, người cô yêu thương đang nằm đó . Dường như ở giường bên kia Quân cũng không ngủ được vì khi Quỳnh Giang trở mình lần nữa thì anh ngồi nhồm dậy:

- Em không ngủ được à ?

- Thế còn anh, sao không ngủ đi?

Quân thả chân xuống gạch, anh cười nhẹ:

- Cứ nghĩ em đang nằm một mình bên đó thì anh lại không ngủ được . Anh sang ru em ngủ nhé ?

Rồi không đợi Quỳnh Giang đồng ý, Quân bước sang bên giường cô ngay. Anh chui người vào chăn và kéo cô ôm chặt trong vòng tay của mình:

- Anh không làm gì em đâu, chỉ ôm em như thế này cho dễ ngủ thôi.

Em hông biết là anh thêm ôm em như thế này đã lâu lắm rồi đâu.

Ngủ đi em.

Quân làm như lời mình nói, anh luồn tay cho Quỳnh Giang gối đầu và ôm cô thật chặt . Hôn nhẹ lên trán cô, anh nhắm mắt nằm im như đang ngủ thật say.

Gối đầu trên tay Quân và nằm gọn trong lòng anh, Quỳnh Giang tê liệt hết mọi cảm giác để chỉ còn lại trong cô bừng bừng một cảm xúc ngọt ngào . Hơi ấm của Quân làm cô thấy người nóng bừng lên nhưng cô không dám có một phản ứng nào.

Úp mặt vào ngực Quân, Quỳnh giang cố nén cảm xúc bồi hồi của mình để tìm giấc ngủ . Và không hiểu sao, đang khó ngủ là thế mà bây giờ, trong vòng tay Quân, chỉ một lát sau cô đã dễ dàng trôi vào giấc ngủ thật êm đềm

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 10

Từ hôm đi Đà Lạt về, thấy Thường Quân cứ im lặng mà không đã động gì đến việc cưới Quỳnh Giang nữa, bà Quyền mừng thầm trong lòng. Chắc là thằng con trai bà đã suy nghĩ lại và thấy lời bà là đúng. Xuân Hoa ngày nào cũng sang chơi, nhưng không khi nào gặp được Thường Quân vì ngày nào cũng thế, anh ra đi từ sớm và đến tối mới trở về. Nhiều khi bà Quyền muốn bảo Quân ở nhà để Xuân Hoa có cơ hội tiếp xúc với anh, nhưng khi bà thức dậy thì anh đã đi mất. Hôm nay, bà Quyền chưa xuống đến phòng khách thì đã nghe thấy anh em Quân cười nói vui vẻ, bà mừng rỡ đi nhanh xuống lầu. Bà hỏi ngay khi Quân vừa chào bà:

- Hôm nay con không đi đâu à ?

Quân cười:

- Ngày nào cũng đi, con thấy oải quá rồi. Hôm nay con nghỉ một hôm cho khỏe.

Trông thấy mẹ, Thường Dung lủi nhanh lên lầu. Bà Quyền hỏi Quân:

- Con mới vừa về mà làm gì đã đi suốt như vậy ? Con muốn tìm việc làm à ?

- Thì phải tìm việc mà làm chứ mẹ, con không quen ai ở thành phố này thì phải chịu vất vả là đương nhiên rồi.

Bà Quyền lắc đầu:

- Tại con muốn tìm vất vả cho mình chứ có phải là ai bắt con đâu.

- Con hiểu ý mẹ muốn nói gì, nhưng mà con muốn tự đứng bằng sức của mình chứ không muốn dựa vào người khác, nhất là dựa vào phụ nữ đâu mẹ à.

Bà Quyền xì dài một tiếng:

- Có nhờ ai thì nhờ, nhưng mình có thực tài thì ngại gì mang tiếng. Mà con cũng đâu phải là nhờ, bao nhiêu người cầu cho được bỏ iền ra cho con làm ăn đấy chứ.

- Con không thích như thế đâu mẹ, con chỉ muốn làm một mình thôi. Việc này con tự biết thu xếp, mẹ không phải lo đâu.

Bà Quyền nói dối:

- Vậy thì mặc con, mẹ không lo nữa đâu. Cha con chết đi rồi, trong nhà này bây giờ thì con là chủ mà. Con muốn gì mà chẳng được.

- Mẹ đừng nói như thế, mẹ vẫn làm chủ trong nhà chứ đâu phải là con.

- Làm chủ mà làm gì khi mà nói ra không ai chịu nghe lời.

Quân cười cười:

- Mẹ cứ dạy anh em chúng con làm những việc chính đáng thì có đứa nào dám cãi lại mẹ đâu.
- Thế việc cưới vợ cho con mà không chính đáng à ?
- Quan trọng là việc mẹ bảo con cưới ai. Nếu mẹ để cho con cưới người mà con thương yêu thì làm sao con cãi mẹ cho được ?
- Nhưng nếu như thế thì suốt đời con sẽ khổ cực, mẹ phải tìm chỗ nào có điều kiện thật tốt cho con chứ.

Quân lắc đầu:

- Điều kiện tốt là do mình tạo ra, mẹ ạ . Con tự lượng sức mình, con thấy mình có thể tạo nên sự nghiệp . Con không muốn nhờ vào người khác đâu.
- Nhưng mà như thế thì biết đến bao giờ con mới thành công?
- Con còn trẻ mà mẹ, lo gì thời gian.

Biết khó lay chuyển được ý định của Thường Quân, bà Quyền liền quay sang cách khác:

- Nhưng mà mẹ không bằng lòng cái con Quỳnh Giang, rõ ràng là nó coi thường nhà mình.

Quân kêu lên:

- Sao mà nhiên mẹ lại kết tội cô ấy thế ?
- Sao lại là tự nhiên, nó coi thường mẹ con mình rõ ra đó mà con còn muốn bào chữa cho nó hay sao? Con coi, con về nhà cả tuần nay rồi, nó có tới đây lần nào không?

Quân bật cười:

- Thì ra là chuyện đó, có quan trọng gì đâu mẹ . Quỳnh Giang bận đi dạy, con thì lại đi suốt ngày . Cô ấy đến đây cũng đâu có gặp con đâu mà đến.
- Nhưng nó phải đến thăm mẹ chứ!

Quân biết là không thể cứ mãi nói dông dài với mẹ được, anh nói thẳng:

- Cô ấy có đến đây thì mẹ cũng có vui vẻ với cô ấy đâu mà đến . thôi thì cứ để vậy, bao giờ chúng con cưới nhau rồi thì sẽ về thăm mẹ mỗi ngày.
- Khi đó thì mẹ không cần nữa.

Quân ôm vai mẹ, anh vuốt ngọt bà:

- Mẹ Oi, đừng có giận dữ như thế mà . Nếu mẹ muốn thì chủ nhật này con sẽ bảo Quỳnh Giang sang thăm mẹ.
- Đã nói là mẹ không cần mà.
- Là mẹ nói đấy nhé, mẹ bảo không cần cô ấy đến thăm mẹ đấy nhé.

Bà Quyền quay mặt sang chỗ khác, than vãn:

- Thật cái số tôi nó vô phúc làm sao, nuôi con thành tài như ngày hôm nay tưởng đâu được kết sui gia chỗ danh giá cho nở mày nở mặt với người ta, không ngờ lại cưới một con vợ nghèo kiết xác . Như vậy thì tôi làm sao mà dám nhìn mặt mọi người.

Quân cười cho mưu kế của mình đang được thực hiện:

- Ai nói với mẹ là Quỳnh Giang nghèo kiết xác đó ?

- Cần gì phải nói, cứ nhìn mẹ con nó bây giờ cũng đủ biết rồi . Cái nhà mà mẹ con nó ở có gọi là cái nhà được không?

Quân gạt đầu:

- Sao lại không gọi là cái nhà được ? Nó cũng có mái tôn, có tường xây, có đủ phòng khách, phòng ngủ và nhà bếp . Chỉ có điều là nó nhỏ xíu mà thôi.

Bà Quyền ngơ ngác:

- Thế sao chúng nó lại nói là một cái chòi rách ?

- Chúng nó là ai?

- Thì... là con Lan chứ ai?

Quân chán nản nhìn mẹ:

- Nghe lời ai không nghe, lại nghe lời nó . Trong mắt Thường Lan thì nhà ai cũng là cái chòi lá hết, mẹ không biết à ?

- Thế... nhà nó cũng không đến nỗi nào à ?

Quân cương quyết lắc đầu:

- Con đã nói là căn nhà hẻo lánh, mẹ không tin thì hôm nào con dẫn mẹ đến chơi mẹ sẽ biết ngay.

- Nhưng mà chỉ có thế thôi, một đồng vốn cũng không có thì làm được gì ?

Quân cười có vẻ bí mật:

- Ai bảo là bác Viễn hết vốn, bác ấy còn giàu lắm đó.

Nghe Thường Quân nói thế, bà Quyền hấp tấp hỏi ngay:

- Sao con biết ?

- Thì bác ấy nói với con mà.

Bà Quyền thở ra:

- Nói thì ăn thua gì, có khi họ dựng lên như thế để làm cho con gái họ có giá đó.

- Thì con đã được coi, mẹ chịu tin chưa?

- Con thấy cái gì ? Vàng à ?

Quân lắc đầu:

- Không, ai lại để vàng hay để tiền ở nhà làm gì cho nguy hiểm . Là bác ấy cho con coi sổ gửi tiền ở ngân hàng cơ.

Bà Quyền tỏ vẻ không tin:

- Có tiền gửi ngân hàng cơ à ? Làm sao lại có thể như thế được ?

Mấy năm nay mẹ con bà ấy nghèo khó lắm cơ mà, sao lại không lấy ra mà tiêu.

Quân thấp giọng kể với mẹ:

- Tuy bác Viễn không nói rõ ra nhưng hình như bác trai đã chuẩn bị tất cả cho hai mẹ con đấy . Mẹ cũng biết công ty trước đây là của ông nội Quỳnh Giang lập ra mà, vì thế mà cô chú của Giang cứ đòi chia phần hoài . Vì vậy mà bác Viễn mới gửi một số tiền rất lớn vào ngân hàng nước ngoài, để tên Quỳnh Giang đấy . Khi bác ấy mất đi, bác gái không dám rút ra sợ các em chồng đòi chia phần . Vì vậy mà ngày nay số tiền ấy mới còn đấy chứ.

Bà Quyền gật gù:

- Nói như vậy thì ông Viễn đã chuẩn bị cho gia đình ông ấy hết rồi . Hèn nào mà khi ông ấy mất đi, trong công ty hết cả vốn tới nổi phá sản luôn. Thế nhưng tại sao mẹ con bà ấy không bỏ ra mà chuộc nhà, lại để cho tịch biên như thế ?

- Thì đã nói là giấu mọi người mà, nếu như bỏ tiền ra để khỏi phải bán nhà thì chẳng khác gì "lạy ông tôi ở bụi này" à . Vì vậy mà dù tiếc căn nhà tới đâu chẳng nữa thì mẹ con Quỳnh Giang cũng phải cắn răng mà chịu thôi.

Bà Quyền lại hỏi:

- Thế bây giờ họ tính sao?

- Thì để làm của hồi môn cho con gái chứ sao? Nếu như con có ý định mở công ty thì bác ấy sẽ giao hết cho con, còn nếu như con có được việc làm tốt mà không cần mở công ty nữa thì sẽ để mua nhà, còn lại bao nhiêu thì cất làm vốn đó.

Bà Quyền sáng mắt lên trước những gì Quân vừa nói . Hình như trong đầu bà giờ này không còn Xuân Hoa nữa mà tất cả chỉ tập trung vào số tiền mà Quân vừa nói . Bà lại hỏi:

- Thế số tiền đó nhiều không?

Quân làm ra vẻ nhăm tính:

- Khoảng ba trăm ngàn dollars, có nghĩa là khoảng cả ngàn lượng vàng đấy.

Bà Quyền như mê đi trước viễn cảnh giàu sang của con trai bà . Bà nói ngay:

- Vậy thì con lo mở công ty đi!

Quân lắc đầu:

- Con chưa muốn mở đâu, vì con đang liên hệ với công ty cũ của con ở bên ấy . Nếu họ nhận con làm đại diện ở đây thì không cần phải vất vả làm gì.

Bà Quyền tỏ ra dễ dãi không ngờ:

- Vậy thì tùy ý con chứ chuyện làm ăn thì mẹ không biết đâu. Nhưng như thế thì phải lo tổ chức đám cưới đi chứ ?

Quân cười:

- Thì tại mẹ không chịu nên con làm sao dám tiến hành . Con định khi nào việc làm con ổn định xong xuôi, bên ấy mua nhà cửa đàng hoàng rồi thì con mới về xin phép mẹ.

Bà Quyền gạt đi như số tiền đó là tài sản của mình:

- Thôi, để từ từ rồi hãy mua nhà . Phải để coi công việc ra sao đã chứ.

Quân được thế đòi hỏi:

- Nhưng cưới rồi thì tụi con cũng không thể về đây ở với mẹ được đâu, tụi con còn phải lo cho mẹ Quỳnh Giang nữa đấy . Chẳng lẽ họ giao hết tiền cho con mà con lại bỏ bà ấy một mình hay sao? Quỳnh Giang cũng không chịu như thế đâu.

Bà Quyền gạt đầu:

- Thì phải vậy chứ sao! Thôi thì vì tương lai của con, mẹ cũng không bắt các con phải về đây ở đâu, chỉ cần thỉnh thoảng về thăm mẹ là được rồi.

- Điều ấy thì mẹ khỏi lo, mỗi tuần tụi con sẽ về thăm mẹ mà.

- Vậy thì được rồi, mẹ cũng không đòi hỏi gì ở con đâu. tiền bạc cha con để lại thì cũng còn, mai mốt có lo cho các em thì con chỉ giúp chúng nó một chút cho mọi người nhìn vào là được rồi.

Quân cẩn thận dặn dò mẹ:

- Mẹ nhớ là đừng bao giờ đề cập đến vấn đề tiền bạc với mẹ con bác Viễn nhé, kéo không thôi họ lại bảo mẹ bằng lòng cho con cưới Quỳnh Giang là vì biết họ có tiền.

Bà Quyền gạt đầu:

- Chuyện đó thì con không phải lo, mẹ có phải là trẻ con đâu.

Quân chìa tay ra với mẹ:

- Vậy là mẹ đồng ý rồi nhé, không được thay đổi ý kiến đấy.

Bà Quyền đập mạnh tay trên tay Quân và lườm anh một cái:

- Bộ mày nói mẹ là hay thay đổi thất thường hay sao?

Quân cười:

- Con không dám, là con thuận miệng thôi.

- Vậy thì bao giờ tổ chức đám cưới ?

- Cũng phải để con bàn với bên nhà Giang đã, chuyện này thì đâu thể quyết định một mình được.

Bà Quyền gạt đầu:

- Con nói vậy cũng phải, nhưng mà cũng phải tổ chức nhanh lên chứ đừng kéo dài nữa . Con cũng lớn rồi đấy.

Quân trêu mẹ:

- Với lại ông bà ta cũng dạy "cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ gièm pha" phải không mẹ.

Bà Quyền đứng lên:

- Cậu thì chỉ thế là giỏi thôi, nói thế thì phải lo sớm đi.

Quân nhìn theo mẹ, anh cười một mình và lòng thầm khen cho mưu kế của mình. Thế là mọi chuyện đều suông sẻ như ý anh muốn. Trở ngại lớn nhất đã không còn, con đường đến với hạnh phúc của anh đang mở rộng.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 11

Thế là chuyện Thường Quân sẽ cưới Quỳnh Giang coi như đã được quyết định. Mọi người đón nhận tin này với tất cả sự vui mừng và chờ đợi ngày vui sắp đến. Nhưng riêng có một người thì không, người đó chính là Xuân Hoa.

Khi được Thường Lan báo cho biết tin vui này, Xuân Hoa ngồi sững người mất một lát. Rồi đột nhiên cô khóc oà lên khiến Thường Lan bối rối. Cô vừa khóc vừa nói với bạn:

- Tại sao anh Quân lại cưới cô bé đó mà không phải là mình?

Thật tình thì Thường Lan cũng không muốn chị dâu mình là Quỳnh Giang mà chỉ muốn Quân cưới Xuân Hoa. Vì từ khi quen biết Xuân Hoa, cô đã choá mắt với gia cảnh của bạn. Rồi cho tới khi được bà Quyền hứa hẹn chuyện cưới Xuân Hoa cho Quân thì khi đó Thường Lan tha hồ mà đón nhận quà cáp của Xuân Hoa.

Bất cứ đi đâu, bất cứ làm gì Xuân Hoa cũng rủ Thường Lan. Những món mỹ phẩm đắt tiền, những chiếc áo thời trang là những món quà thường xuyên Thường Lan được nhận. Ngoài ra, những buổi đi chơi đó đây thì mọi chi phí đều do Xuân Hoa chi trả, Thường Lan chỉ có mỗi việc là đi cùng để hưởng thụ mà thôi.

Nhưng điều quan trọng nhất mà Thường Lan gắn bó với Xuân Hoa là cô đã được cô bạn thân dẫn vào một thế giới mới, thế giới ăn chơi cuồng loạn của cuộc sống nhộn nhịp ban đêm. Phòng trà, vũ trường không mấy buổi là các cô không đi. Thường Lan như được mở mắt ra để hoà nhập vào một cuộc sống mới mà theo cô phải sống như

thế mới là đáng sống, phải sống như thế mới là thời thượng.

Giờ đây, nghe bạn trách, Thường Lan cũng không biết nói sao.

Chẳng lẽ lại nói với bạn là anh cô cưới Quỳnh Giang vì món tiền hồi môn quá lớn hay sao? Như thế thì chẳng hoá ra anh cô chỉ là thằng đào mỏ hay sao? Vì thế, Thường Lan phải tìm cách nói cho xuôi:

- Thì Lan cũng đang bức đây nè, tự nhiên lại cưới vội vàng như thế ? Anh ấy quen với cái bà ấy hồi nào ?

Thường Lan rành rẽ trả lời:

- Nếu nói là quen thì anh Quân quen với Quỳnh Giang lâu lắm rồi, từ hồi bọn mình mới sinh ra lận . Nói như thế có nghĩa là hai nhà ở bên cạnh nhau, vì thế anh em mình và Quỳnh Giang chơi với nhau từ nhỏ . Nhà Giang chỉ có mỗi một người con nên Giang quý tụi mình lắm, thậm chí có thể coi nhau như chị em vậy . Riêng anh Quân thì quán quít với Quỳnh Giang một cách kỳ lạ, có thể nói còn thân hơn các em mình nữa đấy.

- Nếu nói như thế thì cũng chỉ như anh em thôi, sao lại lấy nhau?

- Nhưng mà đâu phải anh em ruột thịt đâu, vì thế họ có quyền lấy nhau mà . Vả lại, ba mình với ba Quỳnh Giang đã giao ước với nhau và ngày mà anh Quân đi du học, hai nhà đã làm một buổi tiệc coi như là đính hôn cho dù lúc đó bà Giang cũng mới chỉ có mười bốn tuổi.

Xuân Hoa cau mặt:

- Đúng là những chuyện phong kiến vớ vẩn, thế mà bây giờ anh Quân lại cứ khăng khăng thực hiện.

- Vấn đề là anh Quân yêu bà Giang nên mới khăng khăng như thế đấy chứ . Cho dù là mẹ mình đã phản đối rất dữ, thế mà không biết là ông ấy rù rì gì với mẹ mà cuối cùng bà cũng bằng lòng.

Xuân Hoa lại khóc:

- Vậy mà Lan cứ nói là anh ấy chưa yêu ai, lại còn khẳng định là mẹ Lan nhất định sẽ chọn mình làm mình không biết ăn nói làm sao bây giờ.

Thường Lan ngạc nhiên:

- Có gì mà phải khó nói, chuyện Hoa yêu anh Quân có ai ngoài mẹ con mình biết đâu. Mà mình và mẹ mình thì đời nào lại nói với ai.

Xuân Hoa lắc đầu:

- Ở nhà Lan thì nói làm gì, chỉ tại mình nói với ba mẹ mình rồi, cả chị dâu mình cũng biết nữa . Bây giờ không xong như thế này thì mình còn dám nhìn mặt ai nữa.

Thường Lan im lặng, cô không biết phải an ủi bạn thế nào . Hoàn cảnh của Xuân Hoa thì cô quá rõ . Vì chỉ có một mình cô là con gái nên ba mẹ cô cưng quý cô như vàng như ngọc . Anh trai cô lại không

được lòng gia đình vì cái tính nhu nhược để vợ lấn lướt nên người chị dâu của Xuân Hoa ghét cay ghét đắng cô em chồng . Mà Xuân Hoa thì cũng chẳng cần tình cảm của chị dâu một chút nào, vì thế chị dâu em chồng cứ như mặt trời với mặt trăng.

Xuân Hoa đã hãnh diện khoe với mọi người trong nhà về Thường Quân .. Cô nói cứ như thể là anh về nước hôm trước thì hôm sau sẽ đến ngay nhà cô để cầu hôn vậy . Cha mẹ Xuân Hoa đã sướng mê đi vì cái viễn ảnh có một chàng rể tài giỏi như thế . Vì vốn dĩ họ giàu có nhưng lại ít học, ngay cả cậu con trai của họ cũng chỉ mới học hết lớp chín mà thôi.

Xuân Hoa lại thút thít khóc:

- Làm sao bây giờ hở Lan, mình xấu hổ đến mức không dám trở về nhà mình nữa đâu.

Thường Lan tìm kế hoãn binh:

- Thì Hoa khoan nói với gia đình chuyện anh Quân cưới vợ đã, để từ từ mình tìm cách xem sao.

Xuân Hoa thiếu não lắc đầu:

- Nhưng mà ba mẹ mình biết anh Quân về rồi nên cứ hỏi mình đưa anh ấy đến nhà chơi. Ba mình còn nói phải mau mau gặp mặt và tính chuyện cưới xin cho sớm để rồi còn lập công ty nữa chứ.

Thường Lan ngăn người ra vì tiếc . Trước đây vì những món quà hậu hĩnh của Xuân Hoa mà cô ra sức xúi mẹ tiếp nhận Xuân Hoa chứ còn chuyện lập công ty thì cô nghĩ bạn mình chỉ nói cho cô mà thôi. Không ngờ gia đình Xuân Hoa lại tính thật! Chuyện này thì lại phải bàn lại với mẹ lần nữa thôi, may ra bà có thay đổi ý kiến hay không?

Thường Lan nói với bạn:

- Để mình về nói lại với mẹ một lần nữa coi sao. Thật tình thì mình không muốn cái bà nhà quê đó làm chị dâu của mình tí nào, chỉ có Hoa mới hợp với mình thôi. Đừng buồn nữa, Hoa đợi tin của mình nha.

Nói xong, cô xách túi ra lấy xe về ngay. Về đến nhà, cô xộc thẳng vào phòng bà Quyền tìm mẹ:

- Mẹ à...

Đang lúi húi đếm tiền, bà Quyền giật mình khi con gái xông vào phòng mình bất ngờ như thế . Vợ vội số tiền bỏ vào ngăn kéo, bà gất lên:

- Sao vào phòng mẹ mà không gõ cửa ? Con có cái thói xông vào phòng người ta bất lịch sự như thế bao giờ đấy ?

Không quan tâm đến những đồng tiền của mẹ, lại cũng chẳng để ý

đến chuyện mẹ mắng . Cô còn chuyện khác quan trọng hơn nhiều cơ mà.

Sà xuống bên mẹ, cô thì thầm:

- Mẹ, Xuân Hoa đang khổ tâm lắm đó mẹ.

Bà Quyền vô tâm:

- Sao thế ? Xảy ra chuyện gì với nó à ?

Thường Lan giận dữ:

- Mẹ nói thế mà được à , mẹ phải biết là tại sao Xuân Hoa buồn khổ mà.

Bà Quyền nhìn Thường Lan một thoáng, rồi như hiểu ra, bà hỏi:

- Làm sao nó biết chuyện anh con sẽ cưới Quỳnh Giang?

- Thì con nói...

Bà Quyền cau mày:

- Mẹ quên chưa dặn con đừng nói thì con lại nói cho nó biết rồi, con thật là mau miệng đấy.

Thường Lan cãi lại:

- Thì chúng con là bạn thân mà, có chuyện gì mà chúng con không nói cho nhau nghe, huống gì chuyện này thì lại càng phải nói cho nó biết để nó khỏi mơ mộng nữa chứ.

Bà Quyền gật đầu:

- Con nói cũng phải, nhưng mà nó buồn lắm hay sao?

Thường Lan ra vẻ quan trọng:

- Chẳng những là buồn mà nó lại còn khổ tâm nữa ấy chứ . Vì nó đã kể cho mọi người trong nhà nó nghe về anh Quân rồi, và ba nó đã hỏi nó dẫn anh ấy về nhà chơi để ông ấy biết mặt còn tiến hành chuyện cưới xin nhanh chóng nữa ấy chứ.

- Làm cái gì mà vội vàng như thế ? Bộ nó cần chồng gấp lắm sao?

Thường Lan gườm mẹ:

- Mẹ không hiểu gì nên mới nói như thế chứ nhà người ta giàu có như thế thì tìm đâu lại không được chàng rể tốt . Có điều là ông bà ấy thấy Xuân Hoa thích anh Quân, lại thấy anh ấy có điều kiện tốt như thế nên mới thúc giục cưới nhanh để ông ấy còn cho thành lập công ty mà làm ăn.

Bà Quyền chép miệng:

- Thật, cái số thẳng Quảng là cái số sướng . Chỗ nào cũng có người giàu có giúp đỡ.

- Đâu mà chỗ nào cũng có, chỉ là gia đình Xuân Hoa thôi chứ.

- Sao lại chỉ gia đình Xuân Hoa, còn bác Viễn thì sao?

Thường Lan bĩu môi:

- Bà ấy thì có bao nhiêu mà nói ?

- Vậy là con không biết rồi, bà ấy còn nhiều tiền để dành lắm đấy.
- Thế tại sao lâu nay mẹ con bà ấy không lấy ra mà tiêu xài lại chịu nghèo khổ như thế ?

- Thì tại người ta cũng phải có lý do của người ta chứ . Nhưng con chỉ biết là bà ấy đã bảo với anh con lấy tiền ấy mà làm ăn.

Thường Lan tỏ ý khinh thường:

- Giỏi lắm thì cũng chỉ được vài trăm cây vàng là nhiều chứ bao nhiêu đâu mà kể ?

- Vậy là con không biết rồi, bà ấy còn những ba trăm ngàn dollars kia đấy.

Thường Lan trợn mắt nhìn mẹ:

- Có thật không hở mẹ ?

Bà Quyền khẳng định:

- Anh mày nó đã coi quyển sổ ấy rồi, nó biết rõ đấy . Vì vậy mà bây giờ thì mẹ không còn lý do gì mà ngăm cấm chúng nó nữa, họ có nghèo khổ đâu mà.

Thường Lan chép miệng:

- Vậy thì tội nghiệp cho Xuân Hoa, nó vẫn còn hy vọng mẹ giúp nó đó.

Bà Quyền lắc đầu:

- Bây giờ thì mẹ cũng chịu thôi, vì không còn cách gì ngăn cản được anh con đâu. Nó đang tính với nhà bên kia để tổ chức đám cưới đó . Con liệu mà nói với Xuân Hoa cho nó hiểu là mình cũng muốn giúp nó nhưng không được.

Thường Lan lắc đầu:

- Hồi nãy con đã nói với nó rồi nhưng mà nó chỉ biết khóc thôi. Nó nói là nó xấu hổ với chị dâu nó lắm.

- Vậy thì hôm nào bảo nó sang đây để mẹ nói chuyện với nó xem sao. Thật ra thì mình cũng không có lỗi với nó vì mẹ chỉ gợi ý thế thôi chứ có hứa hẹn gì với nó đâu. Chỉ tại nó vội vàng quá mà thôi.

Thường Lan lườm mẹ:

- Mẹ không hứa gì mà cứ nói là nhận nó làm con dâu thì cũng bằng mấy lần hứa với nó rồi còn gì nữa . Mẹ con mình thật là có lỗi với nó, con cũng không biết phải làm sao bây giờ.

- Thì mẹ cũng làm hết sức rồi, mày muốn mẹ phải làm sao nữa ?

- Hay là mẹ tìm cách kéo dài ngày cưới của anh Quân ra xem có cách nào khác hay không.

Thường Lan bày mưu cho mẹ, bà Quyền thắc mắc:

- Thế mày định làm gì ?

- Con cũng chưa biết, nhưng con nghĩ khi nào anh Quân chưa cưới

vợ thì Xuân Hoa vẫn còn có hy vọng . Vì vậy mà để nó tiếp cận với anh ấy thường xuyên xem có làm anh ấy cảm động không?

Bà Quyền lắc đầu:

- Chuyện này thì mẹ không muốn dính dáng vào đâu. Cả Xuân Hoa và Quỳnh Giang đều tốt cả, vì vậy mà tùy anh con thôi. Hai đứa đừng bày mưu nỡ mà sinh chuyện ra.

Thường Lan trấn an mẹ:

- Mẹ cứ yên tâm, chúng con sẽ hết sức kín đáo . Anh Quân không biết đâu.

Bà Quyền xiêu lòng với mưu kế của con gái, vì với bà, cả hai cô gái đều không chê vào đâu được . Vậy thì Quân cưới cô nào cũng được, bà đâu muốn phản đối làm gì . Xuân Hoa cũng dễ thương, nó rất chiều theo ý bà . Trong khi đó Quỳnh Giang thì lại không cần biết bà thích gì, ghét gì . Vậy thì bà cứ mặc kệ chúng, đứa nào làm cho con trai bà ưng ý thì được, thế thôi.

Nghĩ thế, bà Quyền gật đầu:

- Thôi thì mẹ mặc kệ chúng mày muốn làm sao thì làm . Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra thì đừng kêu mẹ đấy nhé.

Thường Lan hớn hờ:

- Mẹ chịu như thế là được rồi, cứ để mặc kệ chúng con. Vậy kể từ ngày mai, con sẽ rủ Xuân Hoa về chơi nhà mình thường hơn cho thân thiết với anh Quân, mẹ nhé.

Nói xong, Thường Lan chạy nhanh đến bên máy điện thoại . Cô muốn báo cho Xuân Hoa mưu kế của mình và rủ cô bạn thân đến ngay bây giờ

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 12

Trong khi Thường Lan cứ lo bày mưu tính kế cho cô bạn thân của mình thu phục con tim Thường Quân thì hai kẻ yêu nhau cứ coi như cái thành phố nhỏ bé nhưng đông dân này chỉ có một mình họ mà thôi.

Đã thu xếp được với mẹ, Quân yên tâm lo cho đám cưới của mình . Anh không lo gì về công việc vì anh đã đến văn phòng đại diện, và người mà anh thay chỗ đã mừng rỡ khi biết sắp có người thế chỗ để mình được về nước.

Quân đã hỏi ông Smith, người mà anh sắp thay thế:

- Ông ở đây thì chỗ ở thu xếp như thế nào ?

Ông Smith trả lời:

- Vì tôi ở đây chỉ có một mình nên ở luôn trong văn phòng cho tiện, vì thế tôi có một căn phòng ở đây. Nhưng nếu như ông có gia đình thì sẽ ở tại một căn nhà của công ty mà từ lâu nay vẫn dùng để cho nhân viên từ bên đó sang công tác ở . Hiện bây giờ cũng đang có một người phục vụ lo chuyện dọn dẹp, nếu như ông ở thì giữ người đó lại để làm việc nhà luôn.

Quân mừng rỡ hỏi luôn:

- Thế nếu tôi không cần người phục vụ đó ?

- Thì sẽ cho họ nghỉ, tiền lương trả cho họ sẽ tính luôn vào lương cho ông. Nhưng tôi khuyên ông nên giữ họ lại, vì người này làm việc tốt lắm . Vừa siêng năng, sạch sẽ vừa thật thà.

Quân gật đầu:

- Vậy thì tôi sẽ nghe lời khuyên của ông, tôi sẽ giữ họ lại . Vì vợ tôi cũng đi làm nên chúng tôi cũng cần có người giúp việc.

Ông Smith ngạc nhiên:

- Sao tôi được nghe báo từ tổng công ty qua là ông còn độc thân?

Quân cười:

- Tôi sắp kết hôn.

Ông Smith reo lên:

- Ô, xin chúc mừng ông . Thế vợ Ông cũng cùng về với ông ạ ?

Quân lắc đầu:

- Không phải như thế đâu, cô ấy ở đây...

Ông Smith trầm trồ:

- Tôi thật là thần phục ông, mới về nước mà đã chinh phục được một cô rồi.

Quân bật cười:

- Lại càng không phải nữa, cô ấy đã đợi tôi mười năm nay rồi.

Lần này thì ông Smith không phải chỉ tán phục Quân mà là ngưỡng mộ mới đúng, ông tròn miệng ra mà khen:

- Thế thì không chỉ là khen mà phải là ca tụng cô ấy mới đúng, thật là một người phụ nữ chung thủy.

Quân vỗ vai ông Smith:

- Ở nước tôi, những người chung thủy như thế nhiều lắm . Ông hãy cố gắng tìm cho mình một người đi.

Ông Smith cười:

- Rất tiếc là tôi lại sắp trở về quê hương rồi, mẹ tôi đã chọn cho tôi một cô Chắc là tôi cũng sẽ cưới vợ, nhưng hẳn là phải sau ông. Ông

sẽ tổ chức đám cưới khi tôi còn ở đây chứ ?

Quân gật đầu:

- Điều ấy thì đương nhiên rồi, tôi phải cưới vợ trước khi nhận công tác chứ . Vì chúng ta còn phải đi hưởng tuần trăng mật nữa mà.

- Vậy ông đã dự tính là khi nào thì tổ chức chưa?

- Khi nào tôi thu xếp nhà cửa xong xuôi thì sẽ lo tổ chức.

Ông Smith sốt sắng:

- Nhà cửa thì ông không phải lo, đã có sẵn sàng cho ông rồi . Bây giờ ông chỉ cần đến xem coi có cần sửa chữa gì thì gọi người tới làm ngay, chắc là cũng mau thôi.

Quân gật đầu:

- Vậy thì tôi sẽ tới xem ngay, nếu mọi việc thuận lợi thì chỉ trong vòng tháng tới là tôi sẽ mời ông uống rượu đấy.

Quân nói là vậy ngay, anh đến xem căn nhà và hết sức ưng ý . Như thế này thì số tiền anh có lại chẳng phải dùng đến rồi.

Quân đến nhà Quỳnh Giang và nói với cô:

- Chúng ta tổ chức đám cưới đi em ạ.

Quỳnh Giang ngạc nhiên hỏi lại Quân;

- Sao lại vội vàng như thế hở anh? Hôm trước anh bảo là đợi lo nhà cửa xong xuôi rồi mới tính cơ mà.

Quân lắc đầu:

- Không phải lo nhà nữa em ạ, chúng mình sẽ ở nhà của công ty cấp, anh đã đến coi rồi.

- Thế nhà cửa ra sao hở anh?

- Nhà rộng rãi lắm, đủ chỗ cho chúng mình và mẹ . Ở luôn em ạ . Anh thấy cũng không cần sửa chữa gì cả, nhưng anh sẽ đưa em đến xem có cần gì không?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Anh cứ ưng ý là được rồi, không cần em phải coi nữa đâu.

Quân không đồng ý với Quỳnh Giang:

- Đâu được, em là nội tướng của anh mà . Mai mốt em sẽ là người chủ trong nhà, em phải ưng ý mới được.

Quỳnh Giang chum chim cười:

- Anh mới là ông chủ chứ sao lại là em?

Quân hôn nhẹ trên má người yêu:

- Thì anh là ông chủ của em, nhưng em lại là bà chủ trong nhà .

Nhưng mà thôi, không nói nhiều nữa . Mau thay quần áo anh đưa đi xem nhà nào.

- Coi liền bây giờ hở anh?

Quân gật đầu, anh đưa Quỳnh Giang đến căn nhà mà hai người sẽ đến ở . Trước căn biệt thự nhỏ nhắn nhưng thật xinh đẹp, Quỳnh Giang suýt soa:

- Nhà đẹp quá, anh ạ.
- Thế em có thấy cần phải mua sắm gì thêm không?
- Để em đi xem một vòng đã.

Quân đưa Quỳnh Giang đi xem nhà, anh chỉ cho cô thấy mọi phòng . Quỳnh Giang thích nhất là căn bếp, nó rộng rãi không thua gì căn bếp của gia đình cô khi xưa. Nhưng ở đây, vật dụng lại hiện đại hơn rất nhiều.

Không có gì để chê nữa cả, Quỳnh Giang nói với Quân:

- Chỉ cần sơn nhà lại và thay màn cửa nữa thôi là được rồi, anh ạ.
- Thế em thích sơn nhà màu gì ?

Quỳnh Giang ngẫm nghĩ:

- Cửa thì màu nâu, vậy sơn nhà màu kem đi anh. Như thế thì mới hợp màu.

Quân gật đầu:

- Được rồi, để anh báo lại với công ty để họ cho người làm lại . Chúng ta chỉ cần biết là bao giờ họ làm xong thì có thể lo đám cưới được rồi . Như thế này thì chúng ta không phải mua sắm đồ đạc nữa đâu em ạ.

- Em biết rồi, đồ dùng ở đây cũng quá đầy đủ rồi.
- Nhưng mà mình vẫn phải đi mua sắm đó, em biết không?

Quỳnh Giang ngạc nhiên:

- Sắm gì nữa hở anh?

Quân nhìn Quỳnh Giang bằng ánh mắt đăm thắm:

- Giang này, anh muốn đưa em đi may một ít quần áo mới:

Quỳnh Giang cúi xuống nhìn mình:

- Thì em vẫn đủ quần áo mặc mà anh...

Quân gật đầu, anh trầm giọng:

- Anh biết, nhưng đó là quần áo em mặc đi làm hằng ngày thôi. Mai này làm vợ anh rồi, có những buổi chiêu đãi mà em cũng phải có mặt . Vì thế mà em cần phải may thêm một ít quần áo cho những dịp như thế . Và lại, anh muốn em có một số quần áo trẻ trung một chút để khi đi chơi, em có thể mặc ấy mà.

Quỳnh Giang cúi mặt, cô buồn buồn nói:

- ý anh là chê quần áo em không đẹp và quê mùa chứ gì ?

Quân ôm Quỳnh Giang vào lòng:

- Em đừng mặc cảm như thế, anh nào có chê em đâu. Anh chỉ muốn em xinh đẹp hơn mà thôi. Trước đây em phải lo mọi chuyện trong

nhà nên ít may sắm, nhưng giờ có anh rồi, anh muốn được lo cho em - Rồi anh lên giọng - Nay, không được tự ái hay mặc cảm với anh nhé, chúng ta tuy hai nhưng mà chỉ là một thôi mà.

Quỳnh Giang ngược mắt nhìn Quân, mắt cô bắt gặp ngay đôi mắt sáng quắc của anh đang nhìn thẳng vào mắt mình. Ánh mắt Quân mới thành thật và thẳng thắn làm sao. Chỉ trong một tích tắc thôi, Quỳnh Giang hiểu ra một điều là Quân đối xử với cô rất chân thành chứ không hề có một chút màu mè nào cả.

Xúc động, cô hỏi nhỏ:

- Anh nói đi, tại sao anh lại muốn mua sắm cho em?

Vòng tay Quân siết nhẹ thân hình Quỳnh Giang:

- Thật không thể giấu em được một điều gì cả, thôi thì anh cũng thành thật khai báo cho rồi. Giang này, không phải là anh chuộng bề ngoài đâu, những gì em có anh đều trân trọng. Những ngày tháng đã qua, anh biết là em đã phải vất vả như thế nào. Vì vậy mà em không có điều kiện như người ta được. Nhưng nay đã có anh, anh không muốn người ta có thể chê em được ở một điều gì cả, thế thôi.

Quỳnh Giang cũng thành thật:

- không phải là em không biết là mình xấu xí và nhà quê hơn người khác, nhưng em không thể làm cách nào khác được. Mỗi khi muốn may thêm một cái áo mới, em đều phải cân nhắc rất kỹ. Vì thế mà anh thấy em nhà quê như thế đó.

Quân cúi xuống hôn Quỳnh Giang:

- Dù em có nhà quê tới đâu thì anh cũng yêu hết. Sở dĩ anh làm như thế chỉ vì anh chỉ muốn em hoàn mỹ hơn mà thôi.

Quỳnh Giang gật đầu:

- Em biết mà, anh không phải phân trần với em nữa đâu.

- Vậy bây giờ đi mua sắm với anh chứ?

- Thì đi, nhưng em có một điều kiện với anh...

- Em nói đi!

- Em sẽ mua quần áo, nhưng anh phải để em chọn cơ.

- Anh có được góp ý không?

Quân nghiêng đầu hỏi, Quỳnh Giang gật đầu:

- Đương nhiên là được, nhưng không được bắt buộc em đấy.

- Anh sẽ không bắt buộc em đâu, vì anh tin vào khiếu thẩm mỹ của em mà. Nhưng em có biết là phải đi đâu để may quần áo thời trang hay không?

- Em biết chứ, tuy là em chưa từng may bao giờ.

Quân gật đầu:

- Vậy chúng ta đi, phải chuẩn bị ngay thì mới kịp, em à.

Thế là Quân và Quỳnh Giang từng bừng mua sắm, anh không tiếc một thứ gì với cô vợ yêu của mình . Quỳnh Giang cứ phải làm mặt giận để ngăn bớt nhiệt tình của Quân lại.

Về đến nhà, Quỳnh giang khoe ngay với mẹ:

- Anh Quân may cho con bao nhiêu là quần áo đẹp đó mẹ.

Bà Viễn chau mày:

- Con thì cũng tạm đủ quần áo mặc rồi, tốn kém làm chi Tiền Quân có kiếm được thì cũng phải vất vả lắm, các con đừng phung phí quá.

Quỳnh Giang rụt cổ, lè lưỡi:

- Đó, thấy không. Em biết thế nào cũng bị mẹ mắng mà.

Quân cười:

- Không bao nhiêu đâu, mẹ ạ . Cũng tại con muốn cho vợ con đẹp thêm thôi.

Bà Viễn lườm Quân:

- Chứ không phải là chê vợ con xấu à ?

Quân nhìn Quỳnh Giang:

- Đâu có, vợ con là đẹp nhất rồi . Nhưng con còn muốn vợ con đẹp hơn nữa kia.

Quỳnh Giang chen vào kheo thêm:

- Anh Quân lựa kiểu đẹp lắm, mẹ ạ . Con cũng thích những mẫu anh ấy chọn cho con đấy.

Bà Viễn mắng yêu con gái:

- Cô giáo dạy bao nhiêu học trò mà còn thích quần áo mới như trẻ con thế kia!

Quỳnh Giang cười:

- Con thích là vì do anh Quân may cho con đấy chứ từ hồi nào tới giờ, mẹ có thấy con may quần áo nhiều đâu.

Mắt bà Viễn thoáng buồn:

- Cũng tại cha con mất sớm làm nhà mình sa sút nên con mới khổ như thế...

Một tay Quân choàng qua vai Quỳnh Giang, tay kia anh nắm tay bà Viễn, an ủi bà:

- Bây giờ đã có con rồi, mẹ ạ, con sẽ chăm sóc cho Quỳnh Giang chu đáo, Mẹ đừng lo.

Bà Viễn rơm rớm nước mắt nhìn Quân:

- Được như thế thì mẹ mãn nguyện rồi, mẹ chẳng còn ước ao gì nữa đâu.

- Mẹ đừng nói như thế, chăm sóc mẹ và em Giang là bổn phận của con mà.

- Thế các con đã lo áo cưới chưa?

Quân trả lời:

- Con đã đem về cho em Giang hai chiếc, chỉ còn phải may thêm một chiếc nữa thôi. Hồi nãy chúng con cũng đặt may luôn rồi.

Bà Viễn nhìn Quân với đôi mắt ướt, con gái bà đã gặp được một người chồng chu đáo như thế thử hỏi bà con ao ước gì hơn nữa đây?

Quỳnh Giang nói với mẹ:

- Mẹ Ơi, anh Quân đưa con đi coi nhà rồi, mẹ ạ . Nhà đẹp không thua gì nhà mình hồi xưa đâu, chúng con dành cho mẹ căn phòng đẹp nhất đó.

Bà Viễn lắc đầu:

- Các con không cần phải làm như thế, mẹ không đến đó ở đâu.

Quỳnh Giang bật kêu lên:

- Sao lại thế hở mẹ, sao mẹ lại không ở với con?

Quân cũng nói:

- Mẹ đến ở với chúng con đi, mẹ ạ . Mẹ cũng lớn tuổi rồi, ở một mình thì chúng con sẽ không yên tâm đâu. Vả lại, Quỳnh Giang cũng không chịu xa mẹ đâu, mẹ ạ.

Bà Viễn phân tích:

- Giá như Quân chỉ có một mình thì mẹ sẽ ở với các con, nhưng đang này thì còn mẹ và các em nữa . Mẹ nghĩ là mẹ Ở với các con thì không tiện lắm, cứ để mẹ Ở đây rồi các con về thăm mẹ thì tốt hơn.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Nếu như thế thì con cũng sẽ không sang bên đó ở đâu, con chỉ ở đây với mẹ thôi.

Bà Viễn lắc đầu:

- Đừng trẻ con như thế chứ con. Đâu phải mọi điều cứ phải tuân theo ý muốn của con đâu.

Quỳnh Giang cương quyết:

- Nhưng con sẽ không bao giờ rời xa mẹ đâu.

- Thì con cũng ở gần đây, về thăm mẹ mỗi ngày là được rồi.

Quân chen vào:

- Mẹ đến ở với chúng con, còn nhà này thì bán hay là cho thuê tùy ý mẹ, mẹ ạ . Còn nếu mẹ không chịu như thế thì con sẽ làm thêm một cái gác gỗ ở đây, con và Quỳnh Giang ở cũng được rồi . Con sẽ không nhận nhà của công ty nữa.

Bà Viễn ngẩn ra nhìn Quân, rồi bà cười trong nước mắt:

- Hai đứa làm mẹ không còn cách nào thoát được nữa rồi.

Quỳnh giang ôm chầm lấy mẹ, cô reo lên:
- Hoan hô mẹ, mẹ muôn năm!

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 13

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến đám cưới của Quân và Quỳnh Giang, Xuân Hoa biết như thế và cô buồn đến nỗi cả lòng. Từ lâu, cô đã được Thường Lan và bà Quyền nói với cô biết bao nhiêu điều tốt đẹp về Quân. Lại thêm những lời hứa hẹn mà cả hai mẹ con đều nhất định là sẽ thành công đã làm cho cô luôn mơ tới vị hoàng tử của lòng mình.

Cho đến khi gặp được Quân nơi phi trường, trái tim con gái chưa một lần yêu của Xuân Hoa đã rung động mãnh liệt. Cô mang cảm giác của một người con gái đi đón người yêu cách lâu ngày trở về, và cô ước ao được anh ôm thật chặt trong vòng tay rắn chắc của anh.

Nhưng rồi Xuân Hoa đã hụt hẫng khi thấy anh mừng vui đón chào người con gái khác, mà người con gái, mới chỉ nhìn thoáng qua thôi, Xuân Hoa đã xác nhận một điều là thua mình về mọi mặt. Và rồi niềm hy vọng lại bùng lên khi mà bà Quyền vẫn khẳng định là sẽ chọn cô chứ không phải người con gái đó làm con dâu của bà.

Hằng đêm, Xuân Hoa đã dệt bao nhiêu mộng đẹp và cô đã khoe với mọi người trong nhà về người chồng tương lai của mình. Cái viễn cảnh có một người chồng tài giỏi và đẹp trai như thế, cộng với gia tài mà ba mẹ cô cho sẽ tạo cho cô một cuộc sống sang giàu làm cô đã đặt ra cho mình biết bao nhiêu là kế hoạch trong tương lai. Thế mà hôm nay thì mất hết, mất hết chỉ vì một người con gái thua kém mình về mọi mặt.

Xuân Hoa vùng lên, cô nhất định không chịu thua. Cô phải chinh phục Quân cho bằng được! Anh cưới Quỳnh Giang thì sao chứ? Dù cho cưới rồi, anh vẫn có thể bỏ được khi mà cô chiếm được tình yêu của anh cơ mà. Mà chuyện chiếm cho được con tim của Quân, Xuân Hoa không tin là mình không thể làm được. Vì ngoài tiền bạc, nhan sắc, cô còn có sự ủng hộ của mẹ con bà Quyền. Hôm nay anh ta cưới Quỳnh Giang ư? Cô cứ tạm nhường một bước đi, nhưng rồi sẽ có ngày anh ta rời bỏ cô ta mà đến với cô thôi.

Bấm một hồi chuông dài, Xuân Hoa đứng im chờ đợi . Đã khẳng định cho mình một phương cách, cô thấy mình tự tin hơn. Nhất định cô sẽ không để vượt mất Thường Quân, dù cho cô có phải đánh đổi như thế nào cũng được.

Người ra mở cổng cho cô là Thường Dung. Vốn không thích Xuân Hoa, nhưng nghĩ đến chị mình, lại thêm một điều là đám cưới anh Quân đã gần ngày, không thể có chuyện gì làm thay đổi được nên Thường Dung cũng không lạnh nhạt với Xuân Hoa cho lắm . Cô hỏi:

- Chị kiếm chị Lan em hả ?

Xuân Hoa lắc đầu:

- Không, cũng lâu chị không qua đây nên hôm nay chị đến chơi thôi.

Bộ Thường Lan không có ở nhà à ?

Thường Dung đóng cổng lại, cô lắc đầu:

- Chị ấy có ở nhà nhưng chưa dậy.

Vừa đi theo chân Thường Dung, Xuân Hoa vừa kêu lên:

- Cái gì ? Giờ này mà chưa thức nữa à ? Nó ngủ gì mà ghê thế ?

Thường Dung lại lắc đầu:

- Em cũng không biết, chỉ thấy chị ấy chưa ra khỏi phòng thôi.

- Vậy để chị lên kêu nó.

Vào đến phòng khách, Xuân Hoa gặp ngay bà Quyền . Cô chào ngay:

- Thưa bác!

Bà Quyền hơi ngượng khi trông thấy Xuân Hoa, vì những lời bà đã hứa với cô bây giờ không thể thực hiện được . Không hiểu sao chuyện Quân cưới Quỳnh Giang đã thành sự thật với việc bà hoan hỉ tán thành, thế mà trông thấy mặt Xuân Hoa, bà lại vẫn tiếc vì không có cô gái này làm con dâu?

Bà Quyền khẽ cười khi Xuân Hoa chào mình, bà gượng gạo đáp lại:

- À cháu, cháu sang chơi với Thường Lan đó à ?

Xuân Hoa sà xuống ngay bên cạnh bà, cô cầm tay bà:

- Cháu sang thăm bác và chơi với Thường Lan luôn ạ.

- Ờ vậy cháu ngồi đây chơi, để bác bảo Thường Dung lên gọi nó.

Xuân Hoa cản bà lại:

- Thôi bác, chừng nào nó muốn dậy thì dậy, để cháu ngồi chơi với bác một lát - làm như nhớ ra, cô hỏi luôn - Hai ngày nữa là đám cưới của anh Quân rồi hở bác ?

Bà Quyền gượng gạo gật đầu:

- Ừ, bác...

Xuân Hoa cười thật tươi:

- Bác đừng ngại, cháu không buồn đâu - Rồi cô cúi mặt cuống như

để giấu đi đôi mắt buồn rầu của mình - Thật ra, mấy hôm nay cháu cũng buồn lắm, nhưng nghĩ đi rồi lại phải nghĩ lại, cháu thấy mình cố chấp làm gì khi mà anh Quân không hề yêu cháu . Hơn nữa, cháu đâu phải là người đến trước . Anh Quân đã yêu Quỳnh Giang từ lâu rồi cơ mà . Vậy thì cháu chen vào giữa họ để làm gì cơ chứ ? Bà Quyền thấy nhẹ nhõm cả người, bà rất mừng khi nghe thấy những lời lẽ như thế từ miệng Xuân Hoa. Bà nói với giọng thương yêu:

- Cháu hiểu được như thế thì bác rất mừng, từ hôm này tới nay bác cứ áy náy mãi . Thật lòng thì bác rất tiếc khi không được cháu làm con dâu. Nhưng con trai bác cứng lòng quá...

Xuân Hoa nhìn bà Quyền, gương mặt cô mang một vẻ nhu mì trông thật đáng yêu:

- Cháu không có điểm phúc được làm con dâu của bác thì thôi, cháu xin làm con gái bác vậy . Có được không hở bác ?

Bà Quyền mừng rỡ nắm tay Xuân Hoa:

- Thế thì còn gì hơn, bác rất mừng đấy Xuân Hoa.

Xuân Hoa nũng nịu:

- Thế thì mẹ đừng gọi con là cháu và xưng là bác nữa, phải gọi cho đúng thôi mẹ ạ.

Bà Quyền cười thật tươi:

- Con gái của mẹ!

Xuân Hoa ngả đầu vào ngực bà Quyền như một đứa con gái nhỏ làm nũng mẹ . Ngay khi đó, Quân từ ngoài bước vào, anh hơi khựng lại trước hình ảnh trước mắt.

Bà Quyền thấy Quân trước, bà gọi ngay:

- Quân à, con lại đây. Mẹ báo cho con biết một tin vui...

Quân thủng thỉnh bước lại chiếc ghế đối diện với bà Quyền và Xuân Hoa, anh nói với cô:

- Xuân Hoa đến chơi với Thường Lan à ? - Rồi quay sang mẹ, anh hỏi tiếp - mẹ có tin vui gì thế ? Bộ mẹ mới biết tin trúng số hay sao?

Bà Quyền cười thật tươi:

- Trúng số mà làm gì ? Mẹ đâu có thiếu tiền . Chuyện này vui hơn nhiều, mẹ vừa nhận Xuân Hoa làm con gái đấy.

Quân ngớ ngàng nhìn hai người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình .

Bà Quyền thì có vẻ vui thật sự . Hình như bà rất quý Xuân Hoa nên chuyện nhận cô làm con gái là niềm vui của bà . Nhưng còn cô gái kia thì sao?

Quân không tin là Xuân Hoa thực sự muốn làm con gái của mẹ anh, vì cô ta đâu phải là người thiếu tình thương đâu? Và hơn nữa, Quân

đã nhận thấy ánh mắt cô ta nhìn anh rất lạ . Cái ánh mắt như khiêu khích nhưng lại thương yêu. Cái ánh mắt như thoa? mãi lại cũng như mắt mát . Nhưng chỉ một tia sáng nhỏ loé lên trong ánh mắt Xuân Hoa nhìn mình, Quân đã thấy chuyện không phải là bình thường.

Nhưng thôi, anh hãy biết như thế đã . Không nên làm mất đi niềm vui của mẹ anh khi mà anh cũng đang vui như thế này . Anh cười với Xuân Hoa:

- Cám ơn cô, Xuân Hoa.

Xuân Hoa ngồi thẳng lên, cô làm ra vẻ ngờ ngác:

- Tại sao anh lại cám ơn em?

- Vì cô đã chịu làm con gái của mẹ tôi, cô đã đem lại cho bà thêm một niềm vui nữa.

- Em sẽ luôn luôn đem lại niềm vui cho mẹ chứ không phải chỉ là một đầu. Nhưng mà này, sao em đã là con gái của mẹ rồi mà anh lại còn xưng hô khách sáo với em như thế ?

Quân cười cười, anh nói cho qua chuyện:

- Chuyện xưng hô đầu có quan trọng gì . Vấn đề là tôi coi cô là em gái cũng như Thường Lan và Thường Dung thôi chứ.

Xuân Hoa nũng nịu:

- Nhưng mà em thích anh gọi em như là gọi các em gái của anh cơ
Gọi như thế mới thân thiết chứ.

Quân cười xoa:

- Thôi được rồi, gọi thế nào cũng được mà.

Thường Lan từ trên lầu đi xuống, cô gọi to:

- Mà y tới sao không gọi tao hử Xuân Hoa?

Xuân Hoa vênh mặt:

- Tao cần gì phải gọi mà y, tao đến chơi với mẹ mà.

Thường Lan trở mắt nhìn bạn:

- Cái gì, mà y vừa gọi mẹ tao là gì ?

Xuân Hoa bật cười khanh khách:

- Không còn là mẹ của mình mà y nữa đâu mà là mẹ của cả tao nữa đấy . Mẹ vừa nhận tao làm con gái rồi đấy.

Thường Lan nghi ngờ nhìn hai người:

- Có thật không hử mẹ ?

Xuân Hoa ôm tay bà Quyền:

- Thường Lan còn chưa tin kìa mẹ, mẹ nói cho nó nghe đi!

- Phải rồi, mẹ vừa nhận Xuân Hoa là con gái đấy . Bây giờ các con là anh em, chị em với nhau cả rồi đấy.

Nhân lúc Thường Quân không để ý, Xuân Hoa nháy mắt với Thường

Lan một cái . Tuy chưa hiểu rõ ý nghĩa của cái nháy mắt đó, nhưng Thường Lan biết ngay là cô bạn của mình lại có một mưu kế gì đây. Phụ họa ngay với cô bạn thân của mình, Thường Lan làm ra vẻ mừng . Cô reo lên:

- Một chuyện đáng ăn mừng, phải không anh Quân. Mẹ sắp có con dâu, nhưng ngay từ hôm nay mẹ đã có thêm một cô con gái . Nhất định nhà mình phải ăn mừng mới được.

Xuân Hoa nói ngay:

- Vậy thì chúng ta đi nhà hàng.

Thường Lan gật đầu:

- Chuyện đó thì đương nhiên rồi, nhưng vấn đề ai là người móc túi ra đây? - Nghiêng đầu sang Quân, cô hỏi tiếp - Anh trả tiền há, anh Quân?

Quân lừng khừng gật đầu, anh không chút hứng thú với đề nghị này một chút nào:

- Cũng được thôi.

Thường Lan la lên:

- Sao anh đồng ý gì mà yếu xìu vậy ? Phải hăng hái lên chứ ! Mấy khi mà có được một ngày vui như thế này ? Anh làm em mất hứng hết trơn.

Quân lắc đầu:

- Nhưng anh bận quá, anh còn phải lo nhiều việc nữa mà.

Xuân Hoa chen vào:

- Phải rồi, chỉ còn hai ngày nữa là đám cưới anh Quân rồi, anh ấy bận rộn là phải . Mà đừng có nhõng nhẽo với anh ấy nữa đi. Anh Quân nè, có việc gì cho em làm không, em rất sẵn sàng giúp anh đó.

Bà Quyền gật đi:

- Việc gì đâu mà bận rộn, tất cả đã do nhà hàng lo hết rồi mà . Ở nhà thì chỉ dọn mỗi bàn thờ gia tiên, việc này cũng làm xong hết rồi.

Quân nhìn mẹ:

- Con phải sang nhà Quỳnh Giang một chút, bên đó không có ai lo giúp mẹ à.

Bà Quyền có vẻ không bằng lòng khi thấy Quân phải lo lắng mọi việc bên nhà vợ . Bà lắc đầu:

- Thật là tự con làm khổ con đấy nhé!

Quân cau mày nhìn mẹ:

- Mẹ!

Bà Quyền nhận ra mình đã lỡ lời vì có mặt Xuân Hoa, bà cười gượng:

- Ấy là mẹ nói thế thôi chứ con muốn cưới đứa nào thì mẹ cũng

không ngăn cản được mà . Thôi, con muốn đi đâu thì đi đi, mẹ không giữ ở nhà nữa đâu.

Đợi cho Thường Quân đi khỏi, bà Quyền than thở:

- Thật là khổ, mẹ không muốn mà cứ phải chiều theo ý nó . Mai mốt đây rồi có chuyện gì thì ráng mà chịu.

Xuân Hoa vuốt ve bà:

- Ai cũng vậy thôi mẹ Ơi, mẹ con ở nhà cũng thấy khổ tâm hết sức vì anh trai con chỉ nghe lời vợ mà thôi.

- Đời bây giờ hình như đàn ông họ như nhược hay sao ấy chứ hồi đó đâu có vậy . Mẹ là sợ ba con một phép, chớ có dám hó hé gì với ông.

Xuân Hoa lại cười:

- Nếu như đàn ông mà nhu nhược hết như lời mẹ thì tội con cũng sướng chứ sao mẹ ?

- Ủ, mẹ cũng cầu xin cho mấy đứa con gặp được thằng chồng giỏi giã, tốt nét như thằng Quân thì mẹ mừng.

Câu nói của bà Quyền lại làm Xuân Hoa chạnh lòng . Quân quả thật tốt như thế ư ? Nếu vậy thì cô đúng là người vô duyên vô phận nhất rồi còn gì ?

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 14

Đám cưới đã xong, Quân đưa vợ đi hưởng tuần trăng mật . Anh muốn mình vui chơi thoải mái trước khi bắt tay vào làm việc . Vì đã từng làm việc ở nước ngoài nhiều năm rồi anh biết, làm việc ở những công ty đó thì bận rộn vô cùng, không thể vừa làm vừa chơi được .

Khi đó thì chẳng mong có thì giờ mà đưa vợ đi chơi nữa đâu.

Quỳnh Giang tắm trước, trong khi Quân vào tắm thì cô ngồi trước bàn phấn và chải lại mái tóc dài của mình . Thấy hơi lạnh, cô lấy chiếc áo lạnh khoác vào người.

Quân cũng đã trở ra, anh cười với vợ:

- Khí hậu trên này dễ chịu thật, chẳng bù với Sài Gòn cứ nóng đến điên cả người.

Ngả dài người xuống giường, chiếc nệm dày êm ái ôm lấy người làm Quân lại rên lên một tiếng:

- Thật là thoải mái, lại đây em ơ.

Quỳnh Giang mỉm cười, cô đi lại bên chồng . Từ mấy hôm nay rồi, Quân nói gì là cô làm theo ngay, vì cô chẳng hề muốn làm trái ý anh một chút nào.

Kéo vợ nằm xuống bên mình và vòng tay ôm ngay cô vào lòng, Quân hơi khựng lại khi bắt gặp chiếc áo lạnh của cô. Anh hỏi:

- Em định đi ra ngoài à ?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không! Sao anh lại hỏi thế ?

- Thế thì tại sao em lại mặc áo lạnh ?

Hiểu ra điều thắc mắc của chồng, Quỳnh Giang vội giải thích:

- À, khi nãy vừa mới tắm xong ra ngoài này thấy lạnh nên em mặc vào đây mà.

Quân kéo chiếc áo lạnh ra khỏi người vợ:

- Để anh sưởi ấm cho em, bỏ cái áo này ra đi!

Luồn tay cho vợ gối đầu, Quân ôm chặt Quỳnh Giang vào lòng và âu yếm hỏi:

- Bây giờ em còn lạnh nữa không?

Quỳnh Giang hóm hỉnh bật cười:

- Không còn lạnh nữa và sắp chết ngạt rồi đây.

- Tại sao lại chết ngạt ? Nóng quá hay sao?

- Không phải tại nóng, mà tại anh ôm em chặt quá . Em mà không thở được thì chết ngạt chứ sao?

Quân chống khuỷu tay ngược lên, anh say đắm nhìn vợ:

- Anh yêu em quá, Giang ạ . Anh chỉ muốn ôm em thật chặt như thế này thôi.

Quỳnh Giang long lanh mắt:

- Em cũng thích nằm như thế này mãi thôi.

Quân cúi xuống, anh không biết là từ hôm cưới nhau đến nay đã hôn vợ bao nhiêu lần rồi . Thế mà lần nào thì Quân cũng thấy nụ hôn thật nồng, thật ngọt . Anh muốn quên hết mọi điều xung quanh mình để chỉ ở mãi với Quỳnh Giang trong căn phòng thần tiên này mà thôi.

Nhưng Quỳnh Giang lại là người đã làm cho Quân hết mơ mộng .

Khi anh dứt môi mình ra khỏi môi cô, Quỳnh Giang đã nói ngay:

- Em nhớ nhà quá, anh ạ!

Quân ngạc nhiên:

- Sao lại nhớ nhà ? Nhà nào ? Mình đến ở nhà của mình ngày nào đâu mà đã nhớ ?

Quỳnh Giang cười:

- Nói là nhớ nhà thì cũng không đúng lắm, mà là em nhớ mẹ thôi. Từ khi còn bé cho đến giờ, đây là lần đầu tiên em xa mẹ lâu như thế này

đấy.

Vòng tay Quân lại siết chặt Quỳnh Giang:

- Ở bên anh không vui hay sao mà lại còn nhớ mẹ ?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Đương nhiên là vui rồi, nhưng nghĩ tới mẹ thui thui một mình, em lại thương mẹ quá anh ạ.

- Thì ngày nào mình cũng gọi điện về cho mẹ, biết là mẹ khỏe cơ mà.

- Vậy mà em vẫn lo đó anh.

Quân dỗ dành:

- Chịu khó đi em ạ, chúng mình chỉ có được một lần trăng mật như thế này thôi. Anh muốn chúng mình đi chơi cho thoải mái, mai mốt anh đi làm rồi thì không có thì giờ đi chơi đâu.

- Thì mình cũng đi chơi cả tuần rồi còn gì ?

Quân kêu lên:

- Mới có một tuần mà em đã cho là nhiều rồi à ? Anh nghĩ gần cả tháng nữa cơ mà, chúng mình cứ đi chơi, khi nào anh gần đi làm hãy về.

Quỳnh Giang cũng kêu lên:

- Như thế thì bao nhiêu tiền cho đủ ? Máy hôm nay em thấy anh tiêu tiền mà xót cả ruột đấy.

Quân lắc đầu:

- Không bao nhiêu đâu em, mình làm được thì phải tiêu xài chứ .

Nào, không nói nhiều nữa, mai tui mình định đi đâu chơi đây?

Quỳnh Giang có vẻ suy nghĩ:

- Em cũng không biết nữa, các thắng cảnh ở đây mình đi cũng hết rồi.

- Vậy mình qua Nha trang chơi thêm một tuần nữa nhé, sau đó thì về Vũng tàu chơi thêm ít ngày nữa.

Quỳnh Giang lại lắc đầu:

- Mùa này Nha Trang nóng lắm, em không đi đâu.

Quân ôm nghiêng Quỳnh giang:

- Vậy thì ở lại đây chơi cho đã, khi nào chán thì mới về . Anh muốn có một khung cảnh riêng tư cho tui mình, anh đợi cơ hội này đã lâu rồi em có biết không?

Quỳnh Giang không thể nói thêm lời nào để phản đối Quân được nữa, vì môi anh đã bám chặt lấy đôi môi hồng của cô rồi . Quỳnh Giang chỉ còn biết mềm người ra mà đón nhận tình yêu của chồng. Buổi sáng, khi Quỳnh Giang thức giấc thì trời vẫn còn sớm . Khoác chiếc áo len lên vai, cô tới đứng bên cửa sổ nhìn xuống đồi thông ngay trước khách sạn . Nắng chưa lên, cảnh vật còn chìm trong làn

sương mù lắng đọng . Vùng cao nguyên này có khí hậu thật thích, còn đang là mùa hè mà đã mát mẻ như thế này . Nếu là mùa đông thì chắc là lạnh phải biết . Ở Sài gòn quanh năm chỉ toàn thấy nắng bụi, làm sao có được không gian khoáng đạt và thanh tịnh như thế này ?

Khép hai vạt áo lên lại, Quỳnh Giang phóng tầm mắt ra xa hơn. Nắng đã bắt đầu lên, những tia sáng màu vàng đã bắt đầu chen vào lớp sương mù và làm tan dần đi bầu không khí trắng đục đó . Xa xa, những vườn cây đã bắt đầu hiện rõ, những đám mây hồng đã xuất hiện nơi chân trời tím tấp xa xa.

Quỳnh Giang nhìn xuống sân khách sạn . Cả một thảm hoa màu vàng đang rực rỡ khoe màu trước mắt cô Hoa hồng vàng! Tất cả đều là hoa hồng vàng, một màu vàng sang cả tràn ngập kín một khoảng sân thật rộng.

Mặt trời đã lên, ánh nắng tỏa xuống trên những giọt sương long lanh đọng trên cành lá . Chim chóc đã bắt đầu hót líu lo, và hơi lạnh đã dần tan. Cảnh trí ban mai thật tuyệt vời, Quỳnh Giang cứ muốn ngắm mãi không thôi!

Quỳnh Giang kéo rèm cửa lại, căn phòng lại chìm trong làn ánh sáng mờ ảo . Cô trở lại giường, Quân vẫn còn chìm trong giấc ngủ thật say. Nhìn dáng anh nằm, cô có cảm giác anh như một đứa trẻ thật vô tư. Tay chân anh dài, và hơi thở anh thật đều.

Ghé người nằm thật nhẹ nơi mép giường, Quỳnh Giang không muốn làm chồng thức giấc . Những ngày rảnh rỗi này, cô và Quân cần gì phải dậy sớm . Thôi cứ để cho anh ngủ cho thật no mắt vậy!

Quân chợt trở mình, Quỳnh Giang lại nhích sát ra ngoài . Nhưng vòng tay anh ấm nồng đã ôm gọn thân người cô. Và giọng Quân tỉnh táo cất lên:

- Buổi sáng ngắm cảnh một mình đã chưa?

Quỳnh Giang mở to mắt nhìn chồng, thì ra anh không ngủ say như cô tưởng . Đánh nhẹ vào ngực chồng, cô nũng nịu:

- Anh thức rồi mà này giờ cứ làm bộ ngủ để gạt em, báo hại người ta không dám làm gì mạnh tay.

Quân cười:

- Anh muốn theo dõi coi "người ta" đang tơ tưởng tới ai vậy mà.

Quỳnh Giang khiêu khích:

- Vậy anh đã khám phá ra chưa?

Quân nhìn lên trần nhà, anh ra vẻ suy nghĩ:

- Hình như có đó, anh đã thấy "người ta" dựa song cửa mơ mộng một hồi, rồi lại để hồn trở về căn phòng này . Như thế thì người mà

"người ta" mơ tưởng còn ai vào đây nữa.

Quỳnh Giang cười khúc khích:

- Vậy mà cũng nói, toàn là vợ vào cho mình không à.

Vòng tay Quân lại siết chặt:

- Vợ vào mà có lợi cho mình thì ngu gì mà không vợ.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Chịu thua anh luôn, nói cách nào cũng được cả.

Quân hỏi:

- Sáng nay mình làm gì nhĩ ?

- Thì mình dậy đi ăn sáng rồi lại lang thang cho hết ngày thôi chứ còn làm gì nữa bây giờ.

- Giá như cuộc sống mà chỉ toàn là những ngày lang thang như thế này thì tuyệt vời ghê, em nhĩ ?

- Nhưng mà cứ như thế này thì tới một lúc nào đó cũng chán chứ anh.

- Khi nào tới lúc đó hãy hay, còn bây giờ thì phải tận hưởng niềm vui đã em ạ - Quân trầm giọng - Em có biết không, mười năm nay anh chưa từng có những ngày thanh thoi như thế này . Lúc nào anh cũng làm việc và làm việc . Vì những lúc không làm việc, anh thấy thời gian dài vô tận . Muốn có một người thân bên cạnh mình để nói chuyện cũng không có . Anh đã thèm được nhìn thấy em, được nghe em nói và được ngắm em cười biết bao.

Quỳnh Giang ôm Quân thật chặt:

- Vì thế mà anh cứ mãi làm việc phải không? Em thương anh quá, Quân ạ.

Quân cười:

- Những ngày ấy đã qua rồi, bây giờ thì anh nghĩ là không ai hạnh phúc như anh đấy.

Quỳnh Giang băng khuôn:

- Em nghĩ mà thương mẹ ghê, anh ạ.

Quân hiểu ý vợ:

- Thì mẹ là người sinh ra em, em thương là phải rồi.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không phải mẹ em, là mẹ anh cơ.

- Thế sao em lại thấy thương mẹ ?

- Vì mẹ đã sinh ra anh, đã nuôi dạy anh thật tốt, lại phải xa anh từng ấy năm. Thế mà bây giờ khi anh về đến lại ở bên em chứ không phải là ở bên mẹ.

Quân cảm động:

- Biết làm sao được bây giờ, anh không muốn chúng mình sống

chung với gia đình sẽ không có tự do Nhưng nếu em nghĩ như thế thì chúng mình sẽ hiểu lẽ với mẹ là được rồi.

Quỳnh giang lại hỏi:

- Vậy thì mình phải làm gì hở anh?

Quân ngẫm nghĩ một chút:

- Thì mình sẽ về thăm mẹ thường hơn một chút.

Quỳnh Giang phân vân:

- Nhưng mà em không thích em, mình về thì mẹ có vui không?

Quân lắc đầu:

- Sao em lại nghĩ như thế ? Mẹ không thích em thì đâu có nhận em làm con dâu. Chỉ tại tính mẹ hơi khó khăn nên em mới thấy như thế thôi, em đừng để bụng nhé.

- Em không nghĩ gì đâu, chỉ là muốn làm cách nào cho mẹ vui mà thôi. Hay là mai mình về đi anh, còn ít ngày nghỉ nữa chúng mình sang chơi bên nhà cho em quen với không khí bên nhà anh hơn.

Quân bật cười:

- Nói đi nói lại thì cũng là chuyện em muốn về phải không? Thôi được rồi, mai về chịu chưa?

Quỳnh Giang cười thật tươi:

- Thế thì nhất rồi, em còn đòi gì nữa đâu.

Kề tai vợ, Quân nói nhỏ:

- Thế em có muốn biết làm cách nào để mẹ vui là thương yêu em không?

Quỳnh Giang háo hức:

- Đương nhiên là em rất muốn biết rồi, anh chỉ cho em đi!

Quân thì thầm với Quỳnh Giang:

- Em cứ mau mau sinh cho bà một thằng cháu nội thì chắc chắn em sẽ là con dâu cứng ngay.

Quỳnh Giang đỏ mặt nhìn chồng:

- Chuyện đó thì em làm sao mà biết được, khi nào nó đến thì đến chứ.

Quân nòng nàn nhìn vợ:

- Anh sẽ giúp em, chịu không?

Quỳnh Giang không nói gì thêm, Quân ôm chặt vợ trong vòng tay mạnh mẽ của mình . Cả hai cùng lắng nghe niềm hạnh phúc đang tràn ngập trong lòng họ .

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 15

Quân mở tủ quần áo, anh ngắm nghía một hồi rồi rút chiếc váy màu hồng phấn ra trao cho Quỳnh Giang:

- Em mặc áo này đi Giang!

Đang chải tóc trước gương, Quỳnh Giang quay lại . Cô ngần ngừ khi nhìn chiếc áo trên tay chồng:

- Có nên mặc áo này không anh?

Quân ngạc nhiên nhìn vợ:

- Sao lại không nên? Chẳng phải là em rất thích áo này hay sao?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Thì em rất thích, nhưng mặc về nhà thì mẹ có la không?

- Sao lại la em?

Quỳnh Giang lúng túng:

- Vì... nó ngắn quá...

Quân lắc đầu:

- Ngắn gì mà ngắn, trên đầu gối thôi mà . Em chưa thấy đó chứ, Thường Lan nó còn mặc ngắn hơn nhiều . Thôi, không được có ý kiến gì nữa . Mau thay quần áo rồi đi kéo muện em ạ.

Quân rất muốn vợ mặc chiếc váy này, vì khi đó trông Quỳnh Giang thật xinh đẹp . Trông cô vừa nhỏ nhắn, vừa thanh thoát . Anh muốn khoe với mọi người cô vợ xinh xắn của mình.

Quỳnh Giang đã thay quần áo xong, Quân nghiêng đầu ngắm vợ:

- Em đẹp lắm, như thế này thì chắc là anh không dám để em đi một mình nữa đâu.

- Sao thế hở anh?

- Thì bao nhiêu người nhìn em, làm sao anh chịu được ?

Quỳnh Giang đập vào tay Quân:

- Chỉ hay nói nhảm nhí thôi, bộ em lẳng lơ như thế hay sao?

- Anh nói chơi thôi mà.

Quỳnh Giang ngắm chồng, trông Quân thật trẻ trung và khỏe mạnh trong chiếc quần Jean màu xanh đậm và chiếc áo thun trắng . Nhìn như thế này thì ai mà nói anh đã có vợ nhỉ ? Bỗng nhiên, Quỳnh Giang lại thấy lo lọ Cô hỏi chồng:

- Trong sở làm của anh có phụ nữ không?

Quân ngạc nhiên nhìn vợ:

- Em hỏi như thế là có ý gì ?

- Thì anh cứ trả lời em đi đã.

Suy nghĩ một chút, Quân lắc đầu:

- Anh cũng chưa nắm được là trong đó có bao nhiêu nhân viên và những ai. Phải đợi người làm việc trước anh bàn giao thì mới biết được.

Ngẫm nghĩ một chút, anh bật cười hỏi lại:

- Sao lại hỏi anh như thế ? Em ghen à ?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không phải là em ghen, mà chỉ là đề phòng một chút thôi.

Quân ngạc nhiên:

- Đề phòng cái gì ?

Quỳnh Giang tủm tỉm cười:

- Trông anh phong độ như thế này, làm sao em yên tâm được nhỉ ?

Hiểu ý vợ, Quân cười xòa:

- Cả hai đứa mình đều lo lắng như nhau, thôi thì mỗi đứa đừng đi đâu cả . Cứ ở nhà nhìn nhau suốt ngày cho chắc ăn.

Quỳnh Giang lườm chồng:

- Thế thì mua ký dính về đóng lên tường để treo soong lên, khỏi ăn.

- Sao lại không ăn? Không ăn thì làm sao mà sống được ?

- Thế cứ ở nhà nhìn nhau mà không làm việc thì có tiền mà sống à ?

Quân phá lên cười:

- Công nhận là em thực tế kinh khủng, em luôn làm cho anh trở về với cuộc sống đời thường mà quên đi những giây phút mơ mộng.

Quỳnh Giang cũng cười:

- Nhưng mơ mộng thì đâu có sống được đâu, phải thực tế chứ anh.

Mà thôi, cứ ở đây mà nói mãi thì trưa mất, đi mau đi anh.

Bà Viễn đang trông ngóng con gái thì vợ chồng Quỳnh Giang về tới .

Trông thấy con gái và con rể, bà mừng rỡ chạy vội ra:

- Mẹ cứ tưởng hai đứa quên mất đường về rồi chứ ?

Quỳnh Giang chỉ Quân:

- Tại anh Quân nè mẹ, cứ đòi đi chơi nữa . Con phải đòi mãi anh mới chịu về đó.

Quân ngồi xuống ghế, anh cười:

- Con đợi ngày có em Giang từ lâu lắm rồi, con muốn hai đứa đi chơi cho đã rồi mới về làm việc . Nhưng cô ngày cứ khóc lóc nói là nhớ mẹ nên con phải chiều ý đó mẹ.

Bà Viễn mắng con gái:

- Sao con lại thế, mới xe mẹ có vài ngày đã nhớ rồi ư?

Quỳnh Giang ôm vai mẹ, nũng nịu:

- Thì mẹ cũng nhớ con đấy thôi.

Bà Viễn lắc đầu:

- Làm sao có thể so sánh như thế được ? Vì mẹ Ở nhà một mình nên mới buồn như thế chứ con có chồng bên cạnh mà lại còn nhớ nỗi gì ?

Quỳnh Giang cười trừ:

- Anh Quân là anh Quân, mà mẹ là mẹ . Hai người khác nhau cơ mà. Quân nói với bà Viễn:

- Chúng con chỉ mang trái cây chứ không mang những chai thuốc qua đây cho mẹ là vì ngày mai chúng con rước mẹ về bên đó rồi, khi nào về bên đó mẹ sẽ uống mẹ ạ.

Bà Viễn lắc đầu:

- Phải tuần sau mẹ mới sang được, cậu con vừa mới báo cho mẹ biết là các em con còn phải thu xếp một số việc tại nơi ở cũ.

- Thì mẹ cứ đóng cửa lại và hôm, khi nào các em đến thì đến.

- Mẹ không muốn để nhà trống, các con cứ để mẹ đợi ở đây.

Hai người ở chơi với bà Viễn đến chiều, sau đó Quân lái xe đưa Quỳnh Giang về bên nhà mình . Bà Quyền ở trong nhà, Thường Lan và Xuân Hoa đang ngồi trên chiếc băng đá ngoài sân nói chuyện với nhau.

Thấy Quân và Quỳnh Giang về, Thường Dung từ trong nhà chạy vội ra reo to:

- A, anh Quân với chị Giang đến, mẹ Ơi!

Thường Lan thì sầm mặt lại không nói năng gì, còn Xuân Hoa thì ngẩn người ra với một ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu:

- Cô ta đẹp như thế kia thì làm sao mà mình có thể sánh được . Hèn gì mà anh ta chẳng thèm dòm ngó đến mình . Mà tại sao trước kia cô ta trông nghèo hèn và nhà quê như thế mà bây giờ lại lột xác xinh đẹp và sang trọng như thế nhỉ ? Có phải là Quân đã mang tiền về cho cô ta chưng diện hay không?

Như không để ý đến thái độ lãnh đạm của em gái, Quân vui vẻ nói:

- Có quà cho hai cô đây, vào nhà mà lấy.

Xuân Hoa vẫn lặng thinh, còn Thường Lan thì lăm bằm:

- Làm như quý giá lắm, ai mà thèm.

Rồi quay qua Xuân Hoa, cô nói với bạn:

- Đừng thèm vào Hoa ạ, cứ mặc kệ họ đi.

Nhưng vốn là một cô gái ngôn ngoan, đã qua phút bất ngờ nên Xuân Hoa đã bình tĩnh suy nghĩ lại . Cô lắc đầu:

- Như thế thì người ta sẽ cho là mình ganh ghét vì không bằng người ta, như thế thì không được . Mình cũng vẫn cứ vào nhà và có thái độ vui vẻ như mọi người Lan ạ.

Thế là hai cô lại nắm tay nhau đi vào . Trong nhà, Thường Dung

đang ngồi sát bên chị dâu, nói gì đó không biết mà cả hai cùng cười rạng rỡ . Còn Quân thì đang trao cho mẹ một giỏ khá nặng:

- Mẹ ạ, đây là rượu dâu tằm, chúng con mua biếu mẹ đây . Con nghe người quen ở trên Đà Lạt nói là uống rượu này thì bớt đau lưng đấy mẹ ạ.

Bà Quyền gật đầu:

- Thì mẹ cũng nghe như thế, nhưng không biết là có đúng không? Lại còn mua như thế này thì không biết là có phải thật dâu tằm không hay là ba cái thứ vớ vẩn đấy.

Quân quả quyết:

- Là thật đấy, mẹ ạ . Bởi vì chúng con tình cờ gặp được người bạn của Quỳnh Giang trên đó, cô ấy dẫn đi mua của người cô ruột cô ấy đấy.

- Vậy thì để mẹ uống thử coi, lâu nay mẹ cũng thấy đau lưng nhiều.

Thường Dung líu ríu:

- Nay, quà cho mẹ xong rồi thì tới tụi em chứ, sao lại im ru vậy ?

Quân cười:

- Các cô thì chỉ có trái cây và mứt thôi, ai thích ăn thứ gì thì lấy thứ đó vậy . Tất cả anh để ngoài xe đó, Dung ra mở cửa lấy vào giùm anh chị đi.

Xuân Hoa và Thường Lan ngồi xuống trước mặt hai vợ chồng, Quân nhìn cô em gái mang nét mặt cau có và hỏi:

- Hôm nay chủ nhật mà cô Lan nhà ta chịu khó ở nhà nhỉ ?

Nghe anh trai hỏi thế, Thường Lan gầy sự liền:

- Tại sao em lại không ở nhà ? Em có phải là cái thứ suốt ngày chạy rong ngoài đường đâu?

Quân ngỡ ngàng vì thái độ của em gái, anh chưa kịp nói gì thì bà Quyền đã mắng át con:

- Con Lan hay nhỉ, trả lời anh thế à ? Không đi chơi thì nói là em không đi chơi chứ sao lại nói hỗn như thế ?

Tuy hỗn hào với anh, nhưng Thường Lan cũng biết sợ mẹ nên cô đành ngồi im. Thật ra, bà Quyền cũng chẳng thương yêu gì Quỳnh Giang, nhưng bà đang mát dạ vì khi nãy, bà đã hỏi khi hai vợ chồng mới bước vào nhà:

Sao hai đứa về sớm thế, hôm trước Quân nói với mẹ là sắp dịp vợ con đang nghỉ hè nên các con đi chơi cho đến khi gần đi làm về cơ mà ?

Quân chỉ vào tay Quỳnh Giang:

- Là do cái cô này đây, mẹ ạ . Chỉ sợ đi nhiều tốn tiền rồi đòi về suốt thôi.

Bà Quyền đã gạt đầu:

- Vậy cũng phải, mẹ còn lạ gì tính rộng rãi của con nữa . Thả ra cho con đi chắc là hết tiền mới về phải không?

Thường Dung lễ mễ xách mấy cái túi trĩu nặng bước vào, cô nhăn nhó:

- Nặng ghê mà chẳng có ai phụ với con cả.

Quân trêu em:

- Muốn ăn thì phải chịu cực một chút chứ sao? Còn kêu ca gì nữa ? Anh chị đến này giờ cũng chưa cho uống nước đây này.

Quỳnh Giang đập vào tay Quân:

- Anh này, sao lại nói với em Dung như thế ? Anh có khát nước thì bảo em vào lấy chứ sao lại sai em.

Nói xong, Quỳnh Giang đứng dậy đi ngay vào trong. Xuân Hoa nhìn theo và buột miệng khen:

- Công nhận là anh Quân có mắt tinh đời thật, anh cưới cô vợ thật là đẹp.

Quân bật cười:

- Đẹp gì cô ơi, nhà quê thì có . Cái áo đó mua từ hôm đầu mà mãi cứ không chịu mặc, bảo là ngắn quá . Hôm nay tôi phải làm dữ mới chịu mặc đấy.

Bà Quyền gạt đầu:

- Thì phụ nữ có chồng rồi phải ăn mặc cho đứng đắn chứ sao, bì với các cô gái chưa chồng đâu có được.

Quân lắc đầu:

- Nhưng vợ con còn trẻ như thế mà cứ mặc cái áo già cỗi thì coi sao được, phải trẻ trung một tí chứ.

Bà Quyền háy Quân một cái:

- Thế sao khi con chưa về thì nó mặc được, có ai làm gì nó đâu nào.

Quân lại cười:

- Thì khi đó có một mình phải làm ra vẻ như thế cho khỏi có anh nào tán tỉnh chứ . Còn bây giờ có con một bên rồi, nhà quê quá thì con đâu có chịu.

Thường Lan ngồi im nãy giờ, đột nhiên lên tiếng:

- Công nhận con người tràn trề hạnh phúc có khác, cười mãi.

Xuân Hoa chêm vào:

- Thì anh Quân mới cưới vợ mà, phải vui vì hạnh phúc chứ sao?

Quân cười:

- Các cô cứ lấy chồng đi xem có cười suốt ngày vì hạnh phúc không nào . Tôi sợ khi đó các cô lại hét toáng lên cho mọi người cùng biết ấy chứ.

Quỳnh Giang đã trở ra với khay nước trên tay, cô bưng một ly đặt trước mặt bà Quyền và nói:

- Mời mẹ uống nước.

Xuân Hoa cho là Quân mĩa mai mình vì anh đã thừa biết là cô yêu anh mà vẫn dửng dưng đi lấy vợ. Cô sầm mặt xuống và nói:

- Em làm sao có phước được như người ta, em thuộc loại vô duyên xấu số mà.

Quân bưng ly nước từ tay vợ, anh uống một hơi dài rồi cười to:

- Xinh đẹp và lạnh lợi như cô mà nói là vô duyên xấu số thì chắc là trên thế gian này không ai còn đẹp hết cả. Cô chưa lấy chồng là vì duyên số của cô chưa đến thôi đấy mà.

Bà Quyền gạt đi khi thấy nét mặt Xuân Hoa không vui:

- Thôi bỏ chuyện đó đi, cứ nói mãi rồi lại có chuyện bây giờ. Hai đứa đã sang bên nhà bên kia chưa?

- Thưa mẹ...

Quỳnh Giang định trả lời thì Quân đã vội hốt ngang:

- Bên ấy xe không vào hẻm được nên chúng con định mai đến để đưa mẹ con sang nhà luôn.

- Vậy bây giờ hai đứa có ăn cơm ở đây không?

Quỳnh Giang vội đáp:

- Chúng con đến để ăn cơm với mẹ đấy ạ.

Bà Quyền đứng lên:

- Vậy vào nói với vú Năm chuẩn bị đi.

Quỳnh Giang cũng đứng lên:

- Để con vào phụ với vú.

Quỳnh Giang uyển chuyển đi vào trong, ba người còn lại đều nhìn theo nhưng ánh mắt mỗi người một khác. Quân thì nhìn theo với ánh mắt tràn đầy yêu thương, Thường Lan thì ghét bỏ còn Xuân Hoa thì ngập tràn đầy ghen hận trong lòng.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 16

Thả dài bước chân trên lề đường, Xuân Hoa quay sang Thường Lan cũng đang lê từng bước như mình:

- Đi suốt cả một buổi sáng mà chẳng có được cái áo nào ưng ý, chán quá Lan ơi!

Thường Lan mệt mỏi quay sang nhìn bạn:

- Tại Hoa kén quá, cái nào cũng chê hết . Hồi trước có như vậy đâu?
- Chứ Lan không thấy mấy cái áo đó không có cái nào đẹp hết sao, cái thì mỏng quá, cái thì khoét sâu quá . Làm sao mà mua được!

Thường Lan dừng hẳn chân lại, cô quay sang nhìn Xuân Hoa như vừa nghe thấy một điều lạ lùng nhất trên đời:

- Có phải là Hoa không vậy ? Bỏ mà cũng chê mấy cái áo đó hay sao? Đổi tính hồi nào vậy ta?

Xuân Hoa ngượng ngùng:

- Không phải là ta đổi tính, mà là ta muốn tìm một cái áo giống như cái áo của vợ anh Quân hôm nọ.

Thường Lan hỏi ngay:

- Tại sao lại phải giống áo của cái bà nhà quê đó ?
- Bộ Lan không thấy anh Quân rất thích cái áo đó hay sao? Anh ấy đã nói là phải bắt vợ mặc áo ấy đó.

Thường Lan nhìn bạn thương hại:

- Vậy rồi Hoa muốn kiếm cái áo giống như vậy để mặc hay sao?

Xuân Hoa gật đầu:

- Ừ, mình sẽ làm những gì anh Quân thích, khi đó anh ấy sẽ chú ý đến mình.

Thường Lan lắc đầu, ai mà ngờ con bạn mình lại si tình như vậy .

Thật tình thì cô cũng thích Xuân Hoa là chị dâu của mình hơn Quỳnh Giang, nhưng anh cô đã chọn rồi . Vả lại, hai vợ chồng không sống chung với gia đình nên cô cũng ngóai ngoai. Cứ ngỡ là bạn mình cũng chỉ thích anh Quân thế thôi, và chuyện không thành thì cũng là xong. Không ngờ lại đến nông nỗi này.

Không biết làm cách gì để giúp bạn, Thường Lan đành phải can gián:

- Đừng để ý đến ông Quân nhà mình nữa, ông ấy đã cưới cái con nhỏ nhà quê ấy rồi mà.

Xuân Hoa tin tưởng:

- Mình không tin anh Quân lại vô tình mãi như thế, chỉ tại anh ấy chưa hiểu rõ mình nên mới vội vàng kết hôn thôi. Nhưng mình nghĩ nếu như anh ấy biết mình yêu anh ấy thật thì anh ấy sẽ chán cô vợ nhà quê đó mà đến với mình.

- Vậy thì sao, anh ấy sẽ bỏ vợ à ? Hoa chịu làm người đến sau à ?

- Đến sau thì sao? Tuy là đến sau nhưng cuối cùng sẽ đạt được mục đích thì vẫn hơn là đến trước mà bị bỏ rơi chứ sao.

Thường Lan không thể tưởng tượng được con bạn của mình lại si mê đến như vậy .

Xuân Hoa nghĩ là sẽ chia cách được Quân và Quỳnh Giang hay sao? Thường Lan không tin vào điều này, vì cô đã

chứng kiến tình yêu của Quân dành cho vợ . Đã mấy năm nay, biết bao lá thư cô viết thay mẹ gửi sang cho anh đều nói bóng nói gió về việc bỏ đi lời hứa hôn cổ hũ đó . Thậm chí có thư bà Quyền còn bắt cô viết thẳng là bà sẽ không bằng lòng chuyện anh cưới Quỳnh Giang. Nhưng như thế thì sao chứ ? Mới về nước chưa đầy một tháng, anh cô đã tổ chức đám cưới rồi . Như thế đủ hiểu là lòng Quân chung thủy biết bao.

Lại thêm một điều, từ khi Quân về, Quỳnh Giang đã thay đổi hoàn toàn . Cô ta không còn là một con bé mờ nhạt, nhà quê như trước đây nữa . Mà hiện nay, cô ta như một bông hoa được chăm sóc đúng mức nên nở rộ với đầy đủ sắc hương. Như thế liệu bạn cô có thể làm gì được ?

Thường Lan định bụng sẽ về nói với mẹ để bà tìm cách tháo gỡ vấn đề này . Cô thật không biết hậu quả xảy ra sẽ thế nào nếu Xuân Hoa cứ khẳng khái ý mình như thế ?

Xuân Hoa bồng nịu tay bạn:

- Lan nè, công ty anh Quân làm việc gọi là gì ?

Thường Lan lắc đầu:

- Lan cũng không nhớ rõ, hình như tên viết tắt của nó là ECS thì phải.

- Thế Lan có biết chỗ không?

Thường Lan gật đầu:

- Biết chứ.

Xuân Hoa háo hức nắm tay bạn:

- Vậy mình tới đó chơi đi.

Thường Lan ngần ngừ:

- Bây giờ đang giờ làm việc mà, làm sao mà tới chơi được ?

- Thì có sao đâu, mình cứ như những người khách hàng khác đến giao dịch thôi mà.

Xuân Hoa khuôn khoắn:

- Đi đi Lan, mình chỉ nhờ Lan dẫn đến lần này thôi. Mai một biết chỗ rồi mình sẽ tự đến.

Thường Lan tự giận mình sao mau miệng để bây giờ làm vào thế kẹt . Không dẫn Xuân Hoa tới thì không được, mà dẫn tới thì lại sợ anh mắng . Tuy không thích chị dâu, nhưng Thường Lan vẫn nể anh mình vô cùng.

Xuân Hoa lại thúc hối:

- Đi Lan, mình đi mau lên.

Thường Lan chép miệng một cái rồi đành đi với Xuân Hoa. Thôi, cũng liều một phen, nhưng không lẽ anh Quân lại mắng mình ngay

tại chỗ làm của anh ấy hay sao? Chắc là không đâu.

Thường Lan tự hỏi rồi lại tự mình tòa nhà ngay tại tâm thành phố .

Thường Lan nói với người bảo vệ:

- Tôi muốn gặp ông Lê Thường Quân.

Người bảo vệ hỏi lại:

- Các cô có giấy hẹn của ông Giám đốc không?

Thường Lan lắc đầu:

- Không, tôi là người nhà của ông ấy.

Người bảo vệ lắc đầu:

- Vậy thì cô không vào được đâu, ông Giám đốc sẽ không tiếp đâu.

Thường Lan lắc đầu với Xuân Hoa:

- Họ không cho vào thì làm sao?

Xuân Hoa tiến lên một bước, cô nói với người bảo vệ:

- Mấy hôm nay, anh Quân không về nhà . Mẹ tôi nóng ruột nên bảo chúng tôi đến xem anh ấy có bệnh hoạn gì không? Nếu ông không cho chúng tôi vào thì cho chúng tôi gọi điện thoại cho anh ấy.

Người bảo vệ có vẻ suy nghĩ, anh ta không biết phải làm sao. Nếu là người nhà Giám đốc mà không cho vào lỗ như có chuyện gì cần thì thật khổ . Nhưng nếu cho vào mà ông Giám đốc không bằng lòng thì thật không biết tính sao.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng anh ta nghĩ ra một cách . Anh ta nói với hai người:

- Thế các cô tên gì để tôi báo với Giám đốc xem ông có cho vào không?

Xuân Hoa mừng rỡ nói ngay:

- Vậy thì nhờ anh nói hộ là có Thường Lan muốn gặp.

- Được rồi, các cô chờ một lát.

Anh bảo vệ quay vào phòng, một chút sau anh ta quay ra gật đầu:

- Ông Giám đốc nói mời các cô lên.

Thường Lan hách dịch hỏi:

- Nhưng phòng Giám đốc ở đâu?

- Ở lầu một, cô cứ lên đó sẽ thấy bảng ghi trên cửa.

Thường Lan và Xuân Hoa vừa đẩy cửa bước vào đã trông thấy một cô gái rất xinh đẹp đang đứng sát bên bàn làm việc của Thường Quân và chăm chú nghe anh vừa nói vừa chỉ tay vào xấp giấy tờ trên bàn . Nghe tiếng động nơi cửa, Quân chau mày ngó ra nhưng rồi anh cười ngay khi thấy em gái . Anh nói với cô gái:

- Em gái tôi lên tới rồi, cô về phòng đi và làm theo những gì tôi nói nhé.

Cô gái vâng dạ rồi ôm hồ sơ đi ra, mắt không nhìn đến hai người mới

đến . Nhưng Xuân Hoa thì lại nhìn theo cô gái trên trời khiến Quân phải lầy lăm lạ . Anh hỏi:

- Sao thế, có chuyện gì à ?

Vừa ngồi vào ghế, Xuân Hoa vừa hỏi:

- Có phải cô gái đó tên là Thúy Vy không hở anh Quân?

Quân gật đầu:

- Phải, cô quen với cô ấy à ?

Xuân Hoa lắc đầu:

- Không những quen mà còn rất quen nữa đó, Thúy Vy là con chú em.

Quân thắc mắc:

- Như vậy là chị em chú bác, họ hàng cũng gần mà sao lại như không nhận ra nhau vậy ?

Xuân Hoa lúng túng vì câu hỏi thẳng tuột của Quân, cô đáp ứng:

- Cũng tại... tụi em cũng ít đến nhà nhau.

Biết là có một cái gì đó mắc mứu trong quan hệ họ hàng của Xuân Hoa, Quân thầm chê trong lòng nhưng anh tế nhị lảng qua chuyện khác, anh quay sang hỏi Thường Lan:

- Sao, có chuyện gì mà em tìm anh thế ?

Thường Lan đáp ứng:

- Cũng không có gì, chỉ tại mấy ngày không thấy anh về nên...

Quân lắc đầu:

- Mới có ba ngày chứ mấy, anh còn làm việc chứ có phải là chơi đâu.

Em về thưa với mẹ là chủ nhật anh chị mới về được, nếu có chuyện gì cần thiết thì chỉ cần gọi điện cho anh thôi, anh sẽ về ngay.

Ánh mắt Quân nghiêm lạnh khiến Thường Lan thấy sợ, cô buột miệng nói ngay:

- Chỉ tại Xuân Hoa đòi biết chỗ anh làm nên em...

Lần này thì ánh mắt của Quân chuyển sang Xuân Hoa, anh nói:

- Tôi rất ngại khi phải tiếp người nhà ở đây, Hoa ạ . Bởi vì nếu mình làm như thế được thì người khác cũng thế . Khi đó mình không thể nói người ta được nếu như người nhà họ tới tìm quá nhiều . Vì vậy, nếu có thể thì xin các cô miễn cho tôi phải tiếp các cô ở đây.

Câu nói của Quân làm Xuân Hoa bẽ mặt mà không thể nói được tiếng nào . Cô tự rủa thầm mình, ai bảo mình muốn tìm người ta làm gì ? Bây giờ thì người ta đã nói thẳng vào mặt mày đó, đáng đời mày chưa Hoa ơi!

Mặt Xuân Hoa đỏ bừng lên vì ngượng . Rồi không biết phải làm sao, cô không nói gì với Quân nữa mà đứng phắt ngay dậy và kéo tay Thường Lan:

- Chúng ta về thôi, Lan!

Thường Lan vội đứng lên, tuy sợ anh trai nhưng trong lòng cô cũng thấy giận khi Quân nói thẳng thừng như thế. Cô chỉ kịp nói với Quân mấy tiếng trước khi đi theo Xuân Hoa:

- Em về!

Quân gật đầu và dặn với theo:

- Nhớ lời anh dặn đó.

Ra tới ngoài đường, Xuân Hoa bật khóc:

- Lan thấy không, anh ấy coi thường mình quá chừng.

Thường Lan không biết làm gì hơn là an ủi bạn:

- Bỏ đi Hoa, không phải trên thế gian này chỉ có mỗi một mình ông anh Lan đâu. Mai một Hoa còn gặp người tốt hơn ông ấy cả vạn lần ấy chứ.

Vừa lau nước mắt, Xuân Hoa vừa âm ức nói:

- Bộ anh Quân thấy mình quý anh ấy làm sao hả? Mình sẽ cho anh ấy thấy anh ấy chẳng là cái gì với mình hết. Nhưng trước hết mình phải cho cái con nhà quê kia biết thế nào là đau khổ mới được. Nó có hơn gì mình mà anh Quân lại coi trọng nó đến nỗi coi mình không ra gì như thế?

Lòng ghen đã làm cho lý trí Xuân Hoa mờ mắt rồi. Biết là Quân rất yêu vợ, nhưng cô vẫn cứ muốn anh cho riêng mình.

Cho xe chạy trên đường, Xuân Hoa quay lại nói với Thường Lan:

- Lan có muốn đi đâu nữa không?

Thường Lan lắc đầu:

- Chán quá rồi, về nhà thôi.

Xuân Hoa im lặng điều khiển xe, trong đầu cô đang suy tính thật căng thẳng để tìm cách trả mối hận này.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 17

Trao cho thím dâu túi quà, Xuân Hoa vui vẻ chào:

- Thưa chú thím, cháu mới qua!

Ngạc nhiên vì sự có mặt bất ngờ của cô cháu gái giàu có, nhưng ông Thịnh cũng vui vẻ đáp lời:

- Ồ, cháu qua thăm chú thím hay có chuyện gì không?

Ngồi xuống ghế, Xuân Hoa xởi lời:

- Dạ, đâu có chuyện gì đâu. Chỉ là lâu quá không gặp chú thím nên cháu đến thăm thôi mà.

Ông Thịnh hỏi thăm:

- Dạo này ba má cháu sao rồi, có khỏe không?

- Ba má cháu cũng bình thường, chỉ có điều là má cháu dạo này hay đau lưng mà thôi.

Bà Thịnh gật đầu:

- Chắc là tại thời tiết đó cháu, nhiều lúc thím đấy cũng thấy mệt mỏi ghê lắm. Nhưng vài bữa thì cũng hết thôi.

Xuân Hoa tỏ ra săn sóc thím dâu:

- Nếu mà như vậy thì thím phải đi bác sĩ chữa cho hết đi chứ!

Đẩy ly nước tới trước mặt Xuân Hoa, bà Thịnh tỏ ra thản nhiên:

- Ồi, ba cái bệnh già thì hơi đâu mà chữa. Cứ để tự nhiên rồi cũng hết thôi mà.

Xuân Hoa đưa mắt nhìn quanh:

- Nhà chú thím dạo này sửa chữa lại coi cũng khang trang quá chứ.

Câu nói của Xuân Hoa làm bà Thịnh thấy bức mình. Vốn dĩ chồng bà và cha của Xuân Hoa là anh em ruột, thế mà chưa bao giờ cái gia đình túng thiếu của bà lại nhận được một sự ân cần chăm sóc từ ông anh của mình. Nhiều khi chồng bà cũng muốn sang thăm anh, nhưng lại sợ chị dâu và các cháu cho rằng qua để xin xỏ nên lại thôi. Từ rất lâu rồi, hai gia đình đã không qua lại thăm viếng nhau. Chồng bà là một giáo viên nghèo nên hoàn cảnh khó khăn đã đành. Vậy mà ông Tân, cha của Xuân Hoa giàu có như thế mà cũng chẳng bao giờ hỏi tới em trai. Các con của ông cũng thế, hôm nay không hiểu vì lý do gì mà cô cháu tiểu thư nhà giàu lại hạ cố đến nhà bà đây không biết. Chắc là để coi gia đình bà mặt vận tới nỗi nào chẳng?

Tuy bức mình như thế, nhưng vốn là một người điềm đạm và có một phẩm chất tốt, bà Thịnh vẫn vui vẻ trả lời:

- Ủ, từ khi Thúy Vy đi làm thì chú thím cũng đỡ khó khăn. Em nó mới sửa nhà từ hồi năm ngoái đó chứ.

Làm như vì bà Thịnh nhắc tới nên cô mới nhớ, Xuân Hoa à lên một tiếng:

- Thím nói cháu mới nhớ, Thúy Vy đi làm hả thím?

Bà Thịnh lắc đầu:

- Không, hôm nay chủ nhật mà đi làm cái gì, em Vy đang ở trên gác kia. Chắc là lại đang học Anh văn đó thôi, để thím gọi nó xuống chơi với cháu.

Bà Thịnh đi vào nhà trong, ông Thịnh hỏi thăm Xuân Hoa:

- Cháu đã đi làm ở chỗ nào chưa?

Xuân Hoa lắc đầu:

- Cháu còn đi học mà chú! Nhưng nếu học xong chắc là cháu cũng không đi làm đâu, cháu sẽ tới phụ với ba cháu.

Ông Thịnh gật đầu:

- Vậy cũng tốt, không ai tin tưởng được bằng con cái trong nhà . Nhất là kinh doanh như ba cháu lại càng phải có người thân tín mới được.

Thúy Vy từ trong nhà bước ra, cô bình thản chào người chị họ của mình:

- Chị Hoa mới tới chơi hở ?

Không như Thúy Vy, Xuân Hoa thì lại quá vồn vã:

- Lâu ngày không gặp, giờ thấy em đẹp quá chừng . Hôm rồi suýt nữa chị nhận không ra.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Xuân Hoa, Thúy Vy ngạc nhiên hỏi:

- Chị trông thấy em ở đâu mà nhận không ra?

- Thì ở công ty ECS đó, em làm ở đó chứ gì ?

Thúy Vy vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Đúng là em làm ở đó, nhưng mà tại sao chị biết ?

Xuân Hoa hớn hờ khoe liền:

- Thì chị quen với Giám đốc ở đó mà . Anh Quân là anh nuôi của chị đó

Thúy Vy ngạc nhiên hết cỡ, cô tròn mắt nhìn chị:

- Ông Giám đốc mới về nước chưa được bao lâu, làm sao mà chị quen được ?

Xuân Hoa thích chí cười:

- Vậy mới hay chứ! Nói ra thì em sẽ không ngờ đâu, chị là bạn thân với em của anh Quân. Mẹ anh Quân nhận chị làm con gái, thế là chị thành em gái anh Quân luôn.

Thúy Vy ngỡ ngàng:

- Thế nhà Giám đốc không có con gái à ?

- Sao lại không? Có hai cô con gái chứ, cô lớn là bạn với chị mà.

- Thế sao bà ấy còn nhận chị làm con gái ?

- Thì vì bà ấy quý chị mà . Cũng tại bà ấy chỉ có một người con trai, mà anh Quân thì lại cưới vợ rồi nên bà ấy mới nhận chị làm con gái chứ nếu có thêm một người con trai nữa thì chắc là bà ấy sẽ xin cưới chị cho con trai bà ấy đấy.

Thúy Vy lơ mơ hiểu ra câu chuyện của bà chị mình, nhưng cô vẫn giả ngơ như không biết:

- Ông Giám đốc của em mới cưới vợ đây chứ đâu phải là đã lâu. Nếu

như bà ấy quý chị đến thế thì sao lại không bảo con trai mình cưới chị nhỉ ?

Xuân Hoa lắc đầu:

- Làm sao mà bảo được, họ có hôn ước từ trước mà . Anh Quân đi du học mà vẫn liên lạc với người vợ này chứ có bỏ nhau đâu.

Thế là đã rõ! Chỉ cần vào câu nói của Xuân Hoa thôi thì một cô gái thông minh như Thúy Vy đã nắm được vấn đề . Chắc hẳn là biết cô làm ở đó nên chị ta muốn nhờ cậy điều gì đây. Tuy nhiên Thúy Vy mới chỉ suy đoán thế thôi chứ chưa rõ được mục đích bà chị yêu quý của mình . Cần phải lắng nghe thêm nữa.

Thúy Vy chú ý quan sát nét mặt Xuân Hoa, thấy khi nhắc đến ông Giám đốc của mình thì chị ta có vẻ mơ màng lắm . Chắc chắn là Xuân Hoa đã mê ông ta rồi . Nhưng mà như thế thì được gì nhỉ khi mà ông ta đã có vợ rồi, một người vợ mà ông ta rất yêu.

Thúy Vy vờ như không biết gì, cô hỏi Xuân Hoa:

- Thế chị có biết vợ Ông Giám đốc của em không?

Xuân Hoa trề môi:

- Biết quá đi chứ, một cô gái nhà quê cực kỳ . Không xứng với ông ta một chút nào.

Thúy Vy cố nín cười:

- Theo chị phải thế nào mới xứng, cỡ như chị phải không?

Thúy Vy tưởng đâu Xuân Hoa sẽ bác bỏ, không ngờ cô nhận luôn:

- Chứ sao, phải giàu có sang trọng như chị mới đáng làm bà Giám đốc chứ giáo viên nghèo như nó mà dám sánh với ai. Cũng tại anh Quân thương ba anh ấy lắm, vì ông cụ hứa hẹn hồi còn sống nên anh ấy giữ lời chứ thật ra anh ấy đâu có thương yêu gì con nhỏ ấy đâu. Anh ấy còn quý chị hơn nó nữa kìa.

- Vậy sao hôm rồi em thấy chị vào đó có một chút rồi về ngay vậy ?

Anh ấy không giữ chị Ở lại chơi à ?

Xuân Hoa ba hoa không một chút ngượng miệng:

- Có chứ sao lại không? Nhưng mà chị thấy là nơi làm việc nên không muốn ở lâu đấy chứ . Thật ra chị đâu có muốn đến đó đâu, chỉ tại em gái anh Quân đi cùng chị muốn tới nói với anh ấy cái gì đó nên chị mới đi cùng . Nhưng nhờ thế mà chị mới biết em làm ở đó đấy chứ.

Thúy Vy ra vẻ ngạc nhiên:

- Biết em làm ở đó thì cũng thế thôi chứ có gì lạ đâu?

- Thì chỗ quen biết vẫn hơn chứ, chị đã nói với anh Quân tội mình là chị em rồi đó . Bộ anh ấy không nói lại với em à ?

Thúy Vy giật mình, cô biết tính Quân rất nguyên tắc chứ không lồi

thôi, nhập nhèm một chút nào . Lỡ như ông ta lại tưởng là mình lợi dụng chỗ quen biết thì chết . Cô nhăn mặt:

- Sao chị lại nhận kỳ vậy ? Lỡ như ông ta tưởng là em dựa hơi chị thì chết em.

- Thì có sao đâu, anh Quân sẽ quý em như chị vậy chứ có hại gì đâu mà sợ.

Thúy Vy lắc đầu:

- Không phải như chị nghĩ đâu, ông ấy nguyên tắc lắm.

- Không sao đâu, em cứ yên tâm. Mai mốt rồi em thấy ông ấy sẽ quý em hơn cho mà coi. Mà nè, Thúy Vy...

Thúy Vy nhướng mắt nhìn Xuân Hoa chứ không trả lời, cô đã thấy chán bà chị họ của mình lắm rồi . Nhưng dường như Xuân Hoa không nhận ra được tâm trạng của Thúy Vy nên cô vẫn thản nhiên hỏi tiếp:

- Bộ làm việc ở đó lương khá lắm hở Vy?

Lại sang tới chuyện khác rồi! Thúy Vy nghĩ thầm, và cô miễn cưỡng trả lời:

- Ừ thì cũng khá...

- Cao hơn mấy chỗ khác nhiều không?

- Em có làm ở mấy chỗ khác đâu mà biết để so sánh, chỉ biết lương ở đây thì cũng dư cho em xài.

- Lương em đã vậy, còn lương anh Quân chắc cũng nhiều hở Vy? Nhìn vẻ chờ đợi của Xuân Hoa, Thúy Vy biết đây là điều mà bà chị cô cần biết chứ còn chuyện lương lậu của cô chỉ là cái có mà thôi.

Cô gật gù:

- Điều đó là đương nhiên rồi, ông Giám đốc vừa là nhân viên chính thức bên đó cử sang, lại có bằng cấp cao nên lương phải mấy ngàn dollars ấy chứ.

Xuân Hoa hỏi tới:

- Mấy ngàn là mấy ngàn?

Thúy Vy rất muốn nói thẳng vào mặt Xuân Hoa cho chị ta tiếc chơi, nhưng cô lại ngại tới tai ông Giám đốc của mình thì sẽ phiền phức nên đáp lững lờ:

- Làm sao em rõ chuyện đó, người ta là sếp của mình mà . Có bao nhiêu tiền người ta đâu có nói cho mình hay.

Xuân Hoa chép miệng:

- Thật là... Tự nhiên cái con nhà quê đó lại được hưởng biết bao nhiêu thứ . Có một ông chồng đẹp trai tài giỏi, lại có tiền nhiều như thế tha hồ mà tiêu xài trong khi bản thân nó lại chẳng có gì hết . Đời thật là bất công.

Thúy Vy cố nín cười:

- Em thì lại thấy đời công bằng đấy chứ, ông Giám đốc em làm ra nhiều tiền thì phải cưới một cô vợ nghèo mới có chỗ mà xài tiền .
Chứ nếu như ông ta lại cưới một cô vợ nhà giàu như chị thì tiền để đâu cho hết ..

- Thì để làm giàu, em không biết hay sao. Mà Thúy Vy này...

Xuân Hoa đột nhiên thấp giọng . Thúy Vy lạ lùng nhìn cô:

- Gì nữa đây chị Hoa?

Xuân Hoa làm ra vẻ bí mật:

- Chị thấy anh Quân không yêu vợ đâu, chỉ vì lời hứa với lại cô kia bám theo quá nên anh ấy mới phải cưới thôi. Như thế thì trước sau gì anh ấy cũng chán mà bỏ, nên nếu em thân thiết được với anh ấy sẽ sướng lắm đây, tính anh ấy rộng rãi nên tiền bạc mà tha hồ mà tiêu xài.

Xuân Hoa nói như thế vì cô nghĩ gia đình Thúy Vy túng thiếu, bây giờ có cơ hội kiếm được một ông bồ giàu có thì tội gì mà không làm .

Hơn nữa Quân lại là một người đàn ông đáng giá như thế thì dù có chịu thiệt một chút cũng không sao. Nhưng đẹp như Thúy Vy thì Quỳnh Giang làm sao mà sánh được, cô ta sẽ thua là cái chắc.

Trong khi đó, Thúy Vy càng nghe Xuân Hoa nói càng thấy giận . Chị ta coi cô là cái thứ gì vậy ? Là hồ ly tinh đi phá gia cang người ta hay sao? Nhưng vốn thông minh, cố không để lộ ra sự tức giận của mình mà vẫn giả vờ ngây thơ dò ý Xuân Hoa:

- Nghĩa là chị bảo em làm bồ nhí hay là vợ nhỏ của ông ấy chứ gì ?

Xuân Hoa xua tay:

- Làm gì mà đã vội như thế ? Chỉ cần em làm cho anh Quân quý em thì khi nào anh ấy bỏ vợ là sẽ tới phần em ngay. Lúc đó thì em sẽ là vợ chính thức của anh ấy chứ.

Bây giờ thì Thúy Vy mới thấy rõ mưu kế của Xuân hoa, cô thực sự ghê tởm cô chị của mình rồi, nhưng cô vẫn làm như vô tình:

- Thôi đi, như vậy thì chị làm sao? Em không muốn tranh giành với chị đâu.

Xuân Hoa vội nói:

- Không có chuyện tranh giành đâu, chị đâu có gì với anh Quân. Chị đã nói anh ấy là anh trai của chị rồi mà.

Thúy Vy cười cười:

- Vậy nếu như em chinh phục được ông ấy thì chị không được phản đối đó nha!

Xuân Hoa gật đầu lia lịa:

- Điều đó thì đương nhiên rồi, chị còn muốn nói tốt cho em để anh

Quân chú ý tới em đó chứ.

Nghe Xuân Hoa nói thế, Thúy Vy hoảng kinh. Chuyện gì chứ chuyện này thì thật là tai họa rồi, tự nhiên lại nói tới ông Giám đốc thế thì dám lắm Ạ. Ai dám bảo đảm là cái đầu tối tăm của chị ta biết cân nhắc đúng sai đâu. Thúy Vy vội lắc đầu lia lịa:

- Chị mà nói gì với Giám đốc của em thì em sẽ không nhìn mặt chị đâu nhé. Không được đá động gì đến em với ông ta đấy.

Xuân Hoa nhìn Thúy Vy nghi ngờ, con bé này cũng thích Quân hay sao mà mới nói như thế nó đã phản đối ghê thế. Xuân Hoa biết rõ là Thúy Vy rất thông minh, và khi cô ta muốn làm gì thì chuyện đó thật khó khăn là bao. Coi chừng chuyện mình nói nãy giờ nó lại làm thật thì chết. Con nhỏ nhà quê kia thì không đáng kể chứ con nhỏ này thì thật là phải nể mặt nó thôi.

Nghĩ thế, Xuân Hoa vội tìm cách sửa chữa lỗi lầm của mình. Cô lắc đầu:

- Nói chơi với em thế thôi chứ ai lại làm chuyện như thế. Anh Quân sống đàn ông lắm, dù không yêu vợ nhưng anh ấy cũng không lăng nhăng đâu.

Rồi như thấy mục đích của mình đã đạt được, Xuân Hoa đứng lên cáo từ:

- Chị đến chơi nãy giờ cũng khá lâu rồi, chị phải về đây kéo mẹ chị mong. Em nói với chú thím giùm chị nghe.

Miệng nói chân bước, câu nói vừa dứt thì Xuân Hoa cũng ra tới cửa để mặc Thúy Vy ngồi đó mà lắc đầu cho bà chị chảnh chọe của mình.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 18

Nói chuyện với Thúy Vy rồi, Xuân Hoa yên chí rằng mình đã gọi cho cô em mình một kế hay. Thế nào vào công ty nó cũng chú ý đến Quân để thấy những ưu điểm của anh, và từ đó tình cảm sẽ nảy sinh. Ngày nào hai người cũng kề cận làm việc bên nhau như thế thì chuyện này sẽ không có gì là khó khăn đối với Thúy Vy.

Nhưng như thế chưa đủ, phải chọc cho Quỳnh Giang ghen giận tung bừng lên thì mới có kết quả. Khi đó thì Quân sẽ bức mình với vợ, và không khí gia đình nặng nề sẽ giúp cho Thúy Vy mau thành công.

Xuân Hoa chỉ cần như thế mà thôi. Vì khi gia đình Quân đổ vỡ thì người được bà Quyền chọn sẽ là cô chứ không phải là Thúy Vy nghèo nàn kia đâu. Cô em cô chỉ là một phương tiện giúp cô thành công thôi mà.

Mang theo một túi trái cây thật ngon, Xuân Hoa rủ Thường Lan tới nhà Quân. Thường Lan ngạc nhiên hỏi:

- Tới làm gì ?

- Thì tới chơi thăm anh Quân.

Thường Lan nhú mào:

- Nhưng ở đó có vợ anh ấy, khó chịu lắm.

- Có gì đâu mà khó chịu, mình cũng quen trông thấy hai người bên nhau rồi mà.

Thường Lan chăm chú nhìn bạn:

- Bộ Hoa nhìn họ như thế mà không buồn hay sao?

Xuân Hoa giả vờ không hiểu:

- Tại sao Hoa lại buồn ?

Thường Lan nói thẳng:

- Thì Hoa thích anh Quân nhưng anh ấy chỉ yêu vợ mà không chú ý gì đến Hoa cả, như thế mà Hoa không đau lòng à ?

Xuân Hoa cười to như để che giấu tâm sự của mình:

- Làm gì có chuyện đó, mình tỉnh ngộ rồi . Bây giờ anh Quân chỉ là anh trai của mình thôi, hôm nay mình tới thăm vợ chồng anh ấy là để cho mọi người biết điều đó đó.

Tuy vẫn chưa tin hẳn lời Xuân Hoa nhưng Thường Lan cũng không biết làm sao khác hơn, cô đành phải đi theo bạn.

Người mở cổng nhà Quân chính là Quỳnh Giang, tuy có hơi ngỡ ngàng khi trông thấy hai người nhưng cô vẫn mở rộng cánh cổng:

- Hai cô vào chơi.

Dắt xe vào sân, Xuân Hoa quay sang hỏi Quỳnh Giang:

- Anh Quân đi làm về chưa chị ?

Đã biết chuyện Xuân Hoa nhận làm con nuôi bà Quyền nên Quỳnh Giang không một chút ngạc nhiên trước cách gọi của cô ta mà cô chỉ ngạc nhiên không biết tại sao lại có cuộc thăm viếng bất ngờ này . Nhưng cô không để lộ ra sự thắc mắc của mình và vẫn vui vẻ tiếp chuyện:

- Hôm nay anh Quân về muộn, anh ấy bảo có ai mời cơm anh ấy đó mà.

- Vậy là tối nay chị Ở nhà có một mình à ?

Quỳnh Giang cười nhẹ:

- Thì có sao đâu, anh Quân đi hoài chứ gì . Hai cô ngồi chơi đi.

Nói xong, Quỳnh Giang đi thẳng vào nhà trong để lấy nước . Ngồi xuống ghế, Xuân Hoa đưa mắt ngắm chung quanh căn phòng . Khi này, mới bước chân qua cổng, cô đã thấy lòng ghen tỵ khi thấy căn nhà quá đẹp . Lẽ ra căn nhà này phải do cô làm chủ mới đúng, không ngờ con bé nhà quê lại may mắn như thế này.

Giờ đây, ngồi trong căn phòng khách giản dị nhưng thật trang nhã với những món đồ trưng bày đắt tiền càng làm cho Xuân Hoa sôi sục thêm lòng căm giận . Nhưng cô ta biết mình phải cố gắng dằn nén nếu như muốn thành công.

Quỳnh Giang đã trở ra, trên tay cô là hai ly nước cam. Đặt nước xuống bàn, cô mời:

- Hai cô dùng nước đi!

Trao cho Quỳnh Giang túi trái cây, Xuân Hoa ra vẻ thân thiết:

- Em tưởng đầu hôm nay có anh Quân ở nhà nên rủ Thường Lan tới đây đòi anh ấy đãi cơm một bữa, ai ngờ anh ấy lại vắng nhà . Đúng là tụi em không có lộc ăn rồi.

Quỳnh Giang cười:

- Không có anh Quân thì có tôi, tôi cũng đãi cơm các cô được chứ sao. Chỉ có điều là vì không có anh Quân ở nhà nên tôi chỉ làm thức ăn đơn giản thôi à.

Xuân Hoa nói ngay:

- Em cũng dễ ăn lắm, vậy chị cho tụi em căn cơm với nha.

- Vậy thì các cô phải đợi tôi độ nữa tiếng nữa, để tôi nấu thêm cơm...

Thường Lan thật không hiểu bạn mình muốn gì, nhưng thật tình cô không thích ăn cơm với chị dâu một chút nào . Cô vội ngăn Quỳnh Giang lại:

- Thôi đi chị, mất công nấu cơm. Tụi này về thôi.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Có gì đâu mà mất công, tôi chỉ vo gạo rồi đặt nồi cơm điện thôi mà . Có thêm các cô thì càng vui chứ sao, có một mình tôi định nấu gói mì ăn cho xong bữa đó chứ.

Xuân Hoa nắm tay bạn nhưng lại nói với Quỳnh Giang:

- Chị cứ nấu đi, nó không ăn thì em ăn với chị chứ chị mà ăn mì gói riết thì sẽ đau bao tử đó.

Quỳnh Giang lại đi vào bếp, Thường Lan nhăn nhó:

- Mà sao vậy ? Vui vẻ gì mà ăn uống nữa đây?

Xuân Hoa lắc đầu:

- Mà không biết gì hết, muốn tạo tình cảm thân thiết mà cứ như mày sao được . Mày chịu khó nghe lời tao chút đi.

Thường Lan hậm hực:

- Thật là tức, mày có thấy không? Cái con nhà quê nghèo hèn đó bây giờ sống như công chúa trong cung điện vậy . Tất cả là nhờ ai? Nếu không có ông anh tao thì nó làm gì được như vậy ? Thế mà cứ lên mặt chủ nhân. Không có anh Quân thì có tôi... Nói cứ như bà lớn vậy.

Thường Lan dài miệng ra chế giễu lời nói của Quỳnh Giang, Xuân Hoa bùm miệng cười:

- Tao không tức thì thôi chứ sao mày lại tức ? Đó là chị dâu mày mà. Tức quá, Thường Lan nói liều:

- Là vợ của anh tao chứ không phải chị dâu của tao. Mày có thấy anh tao mê nó tới nỗi chỉ biết có nó thôi không? Hồi anh Quân mới về, mày có thấy là anh ấy chỉ dành cho mẹ con tao có một valise không? Còn nó nguyên một valise to tướng như thế, thử hỏi có tức không? Mẹ tao lo cho anh Quân đủ thứ, thế mà tự nhiên nó nhảy vào hưởng hết.

Ai mà nghe Thường Lan nói như thế thì cũng không thể chấp nhận được, thế mà Xuân Hoa lại tán thành ngay:

- Thì như thế mày lại phải cố gắng giúp tao loại trừ bà đó ra khỏi gia đình mày.

Thường Lan nhìn Xuân Hoa:

- Bằng cách nào ?

Xuân Hoa ra vẻ bí mật:

- Mày không cần phải biết, chỉ việc làm theo tao là được rồi . Trước hết, mày phải dọn lại mặt mày vui vẻ cái đã.

Thường Lan lụng bụng:

- Mày toàn là bắt tao làm chuyện treó ngoe không à . Cái người mà tao ghét cay ghét đắng lại bắt tao phải vui vẻ với họ là sao?

- Đã nói là cứ nghe lời tao đi mà... Nè, chị dâu mày ra tới kia, không nói chuyện này nữa nghe.

Quỳnh Giang ra tới, cô vui vẻ gọi:

- Có cơm ăn rồi, mời hai cô vào đi thôi.

Xuân Hoa đứng lên ngay:

- Mau vào đi Lan ơi, tao đói bụng lắm rồi.

Tuy nói là làm cơm đơn giản nhưng Quỳnh Giang cũng dọn ra ba món . Múc một muống canh cải nấu với thịt nạc vào chén, Xuân Hoa khen:

- Chị nấu canh trông thích mắt ghê, màu rau cứ xanh mướt.

Quỳnh Giang vui vẻ:

- Là mẹ tôi tập cho đó, bà rất ghét ăn canh mà rau bị nấu đỏ ra.

Xuân Hoa nhìn quanh:

- À, em nghe nói là anh chị Ở với bác mà, sao hôm nay em không trông thấy bác ?

- À, mẹ tôi về quê mấy hôm vì có chút việc.

Mặc cho hai người nói chuyện, Thường Lan làm thỉnh thoảng nhới nhới chén cơm mà Quỳnh Giang trao cho mình . Tuy rất ghét chị dâu, nhưng trong lòng cô cũng phải thầm nhận là Quỳnh Giang nấu thức ăn rất ngon. Món canh đã thế, còn những miếng thịt ram vàng cạnh trông mới thích mắt làm sao. Và món bông cải xào thịt bò nữa, món nào cũng nêm nếm rất vừa miệng.

Thường Lan nghĩ, nếu là cô và Xuân Hoa, chắc hẳn anh cô sẽ chẳng bao giờ có được những món ăn như thế này . Tự nhiên trong cô có một sự thay đổi nho nhỏ, cô thấy chán ngán chứ không háng hái ủng hộ Xuân Hoa như khi nãy nữa.

Xuân Hoa đột nhiên hỏi Quỳnh Giang:

- Anh Quân hay đi ăn cơm với khách như thế này không hở chị ?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Có tuần đi một lần, cũng có khi hai. Không chừng đâu.

Xuân Hoa làm ra vẻ vô tư:

- Sao chị không đi với anh ấy ? Thường thì khi đãi cơm khách, người ta thường đi cả hai vợ chồng mà.

Quỳnh Giang cười nụ:

- Là công việc của anh ấy chứ có phải tiệc chiêu đãi gì đâu, anh Quân nói là có người ở công ty đi cùng nên tôi đâu phải đi theo.

- Thế anh Quân có nói là ai đi với anh ấy không?

Quỳnh Giang ngạc nhiên:

- Sao cô lại hỏi như thế ? Bộ có chuyện gì à ?

Xuân Hoa nhắc lại:

- Thì chị cứ trả lời em đã, anh Quân có nói là đi với ai không?

- Thì là cô trợ lý của anh ấy chứ còn ai khác đâu.

Xuân Hoa gật gù:

- Em biết ngay mà, có con nhỏ đó nên anh Quân mới không đưa chị theo.

Quỳnh Giang ngờ ngác chưa hiểu ý Xuân Hoa muốn nói gì thì cô ta lại nói tiếp:

- Em thương chị nên mới nói cho chị biết, nhưng chị nhớ đừng nói lại với anh Quân kẻo anh ấy lại mắng em là nhiều chuyện đấy nhé .

Thật ra, em không lạ gì con nhỏ trợ lý của anh Quân đâu, nó là Thúy Vy, em họ của em chứ ai. Con nhỏ này đẹp cực kỳ nhưng lẳng lơ cũng hết ý . Em nghĩ là nó có ý đồ gì đó nên mới theo anh Quân đi ăn cơm khách đó thôi. Lẽ ra chỗ đó phải là của chị chứ.

Quỳnh Giang hoang mang nhìn Xuân Hoa:

- Cô nói vậy là sao? Cô biết cô trợ lý của anh Quân à ?

- Em còn lạ gì con nhỏ đó nữa, nó là con của chú ruột em mà - Quay sang Thường Lan, cô vô tư nhắc lại - Lan này, mày có nhớ con nhỏ mà hôm tao với mày đến công ty anh Quân gặp nó đang ở trong phòng với anh ấy đó không? Thấy hai đứa mình nó không thèm nhìn bằng nửa con mắt nữa mà.

Thường Lan gật đầu:

- Nhớ chứ sao không? Nó đẹp như người mẫu thời trang mà.

Xuân Hoa lại quay sang Quỳnh Giang:

- Chị phải coi chừng, anh Quân mà cứ đi với nó mãi là có vấn đề đó . Em thấy anh Quân cũng có vẻ thân thiết với nó lắm, mà nó cũng khoe với em là anh ấy rất cưng nó . Nhà con nhỏ này lại rất nghèo, gặp một người có điều kiện tốt như anh Quân dễ gì mà nó chịu tha. Quỳnh Giang không lạ gì chuyện bà Quyền muốn Quân cưới cô gái này, thế mà anh lại chỉ biết có mình cô thôi và đã làm mọi điều để hai đứa lầy nhau. Điều đó chứng tỏ là Quân rất thật lòng với cô, như thế thì cô còn phải sợ điều gì nữa đâu. Còn cô gái này, lẽ ra cô ta phải hận cô mới đúng, thế mà hôm nay lại tỏ ra thân thiện với cô và lại lo lắng cho hạnh phúc của cô như thế . Không phải là đáng ngờ hay sao?

Chưa thể khẳng định được là Xuân Hoa có ý gì đối với mình, Quỳnh Giang vẫn giữ được sự bình thản . Cô lắc đầu:

- Gì chứ chuyện đó thì tôi không sợ đâu.

Xuân Hoa gặng lại:

- Chị có vẻ tin tưởng anh Quân quá nhỉ ?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Tại sao tôi lại không tin anh ấy được khi mà tình cảm của chúng tôi đã lâu dài như thế ? Đâu phải là chúng tôi chỉ mới quen biết nhau thôi mà đã hơn hai mươi năm rồi cơ mà.

Xuân Hoa mỉa mai:

- Chị nói như thế có nghĩa là mới chỉ vài ba tuần thôi thì chị đã yêu anh Quân rồi ?

Quỳnh Giang cười:

- Không phải là như thế, nhưng chúng tôi thân thiết với nhau từ khi còn bé . Và ngay từ hồi đó tôi đã luôn tin tưởng anh Quân rồi . Như thế thì không có lý do gì mà bây giờ tôi lại không tin tưởng anh ấy cả . Thật ra, nếu anh Quân không yêu tôi thì có lẽ anh ấy đã cưới vợ ở bên đó rồi . Còn nếu không thì về đây anh ấy cũng chẳng cưới tôi đâu.

Quỳnh Giang nhìn thẳng vào mắt Xuân Hoa khiến cô ta nhột nhạt . Cái ý định chia rẽ vợ chồng Quân coi bộ không dễ dàng chút nào . Bây giờ chỉ còn mong Thúy Vy ham mê tiền bạc và chức vụ mà quyến rũ Quân thì may ra. Từ mai, cô nhất định sẽ thường xuyên đến nhà chú mình chơi để tác động đến Thúy Vy mới được . Có thể Thúy Vy chưa nghĩ đến, nhưng nếu cô cứ nhắc mãi thì chắc chắn là nó sẽ xiêu lòng . Quân vừa đẹp trai vừa tài giỏi đến thế cơ mà, làm việc cùng với anh suốt ngày, có là nữ thánh thì Thúy Vy mới không xiêu lòng ấy chứ.

Xuân Hoa nháy Thường Lan, hai cô đứng lên cáo từ . Xuân Hoa không ngờ một điều là với những gì đã nhìn thấy Quỳnh Giang làm, đã nghe Quỳnh Giang nói . Cái nhìn của Thường Lan về chị dâu của mình đã có một sự thay đổi.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 19

Xuân Hoa và Thường Lan về rồi, Quỳnh Giang cứ suy nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra nguyên nhân cuộc thăm viếng của hai cô gái này. Dù Quân không nói ra, mà ngay cả những người trong gia đình anh cũng không nói nhưng với thái độ của mẹ chồng và cô em gái lớn của chồng, Quỳnh Giang cũng thừa hiểu là mẹ con họ muốn gì . Và ngay trong ngày đón Quân nơi phi trường, thái độ ghẻ lạnh của họ dành cho cô trái ngược với sự vồn vã ân cần đối với Xuân Hoa đã khẳng định cho cô biết điều đó.

Nhưng Quỳnh Giang thấy mình rất may mắn khi có được người chồng hiểu biết như Quân. Bao nhiêu năm xa xứ, anh vẫn một lòng một dạ với cô. Và ngay khi về nước, anh đã làm mọi cách để cưới cô làm vợ bất chấp sự phản đối của mẹ mình . Và mặc dù có sẵn một cô gái xinh đẹp, giàu có sẵn sàng làm vợ anh, anh cũng vẫn chung thủy với cô.

Với những điều như thế, Quỳnh Giang không thấy mình có một lý do gì để nghi ngờ chồng mình cả . Ngay cả tiền bạc, một số tiền lớn bằng cả một gia tài như thế anh cũng giao trọn cho cô cơ mà . Thế mà hôm nay Xuân Hoa lại tới nói với cô về tình cảm của Quân dành cho một người con gái khác . Chẳng lẽ lại có chuyện như thế hay sao?

Quỳnh Giang tự đặt mình vào vị trí của Xuân Hoa, cô thầm nghĩ mình sẽ phải làm gì trước người con gái đã làm mình mất đi tình yêu và hạnh phúc mà mình đang ao ước . Nếu là cô, nhất định cô sẽ không bao giờ nhìn đến người con gái đó và suốt đời cô sẽ không thể quên được nỗi đau này.

Vậy mà với một cô gái kiêu kỳ như Xuân Hoa, cô ta lại ép mình đến làm thân với cô, lại nhận làm em gái của Quân. Và hôm nay lại tỏ ý quan tâm tới hạnh phúc của cô nữa . Thật là một điều lạ lùng mà Quỳnh giang không thể nào nghĩ tới được.

Càng nghĩ, Quỳnh Giang càng thấy rối . Nhưng có một điều cô vẫn kiên định là lòng nói không hề làm lòng cô lay chuyển . Chỉ có điều, cô vẫn cứ thấy trong lòng mình thắc mắc mãi không nguôi.

Điều thắc mắc đó cứ bám theo Quỳnh Giang mãi khiến đã khuya rồi mà cô vẫn cứ trần trọc mãi mà vẫn không sao ngủ được . Nằm bên vợ, Quân đã thiu thiu lại thức giấc vì cô cứ mãi trở mình . Anh nghiêng người qua hỏi vợ:

- Em chưa ngủ à ?

Quỳnh Giang giật mình:

- Em làm anh thức giấc à ?

Quân lắc đầu:

- Không sao, anh vẫn chưa ngủ . Nhưng mà hôm nay em sao thế, sao cứ trở mình mãi như thế ? Em không ngủ được hay là em không khỏe trong người ?

Quỳnh Giang đặt tay mình lên tay Quân:

- Em không sao, anh ngủ đi.

Quân chống tay nhòm đầu dậy, anh chăm chú nhìn vợ:

- Có chuyện gì vậy em?

Biết là không giấu được chồng, vả lại thực tâm cô cũng không muốn giấu, Quỳnh Giang quyết định nói thật với anh nỗi thắc mắc của mình . Nhưng cô nghĩ, mình phải cân nhắc để đừng làm anh phải suy nghĩ . Cô hỏi:

- Hồi chiều anh ăn cơm với ai vậy ?

Quân lại nằm xuống, anh trả lời vợ:

- Một khách hàng, người này anh không biết đâu. Mà sao em lại hỏi anh như thế ??

Làm như không nghe câu hỏi của chồng, Quỳnh Giang lại hỏi tiếp:

- Thế ở công ty có ai đi với anh không hay là anh chỉ đi một mình ?

Quân lại nhòm dậy, anh chăm chú nhìn vợ thật kỹ . Đúng là có chuyện gì xảy ra rồi nên Quỳnh Giang mới hỏi anh như thế chứ từ hồi nào tới giờ, có bao giờ cô thắc mắc đến chuyện làm ăn của anh

đâu.

Quân hỏi lại:

- Có chuyện gì đó em?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Thì anh cứ trả lời em đi đã.

Ánh mắt Quỳnh Giang thật thẳng thắn, Quân đành nhượng bộ.

- Có cô trợ lý của công ty cùng đi.

- Có phải cô ấy tên là Thúy Vy không?

Quân ngạc nhiên quá đỗi, tại sao vợ anh lại biết tên Thúy Vy Anh nhớ là chưa bao giờ anh nói với Quỳnh Giang về các nhân viên của công ty cơ mà . Nhưng dù thắc mắc như thế nhưng Quân vẫn trả lời:

- Đúng rồi, cô ấy tên là Thúy Vy Em quen với cô ấy à ?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Em không quen với cô Thúy Vy đó đâu.

Quân thắc mắc quá đỗi, anh ngồi hẳn lên:

- Thế sao em lại hỏi anh như thế ? Có chuyện gì à ?

Quỳnh Giang hơi mỉm cười:

- Em thì không có chuyện gì nhưng người khác thì có đó.

- Người khác là ai?

- Em cũng không biết, có thể là anh chẳng?

Quân ngờ ngẩn không biết chuyện là như thế nào, anh bật ngọn đèn ở đầu giường dùng để đọc sách và xốc vợ ngồi dậy theo mình:

- Nào, em nói rõ mọi chuyện ra xem nào . Ai đã nói gì với em hay là em nghi ngờ điều gì thì nói đi.

Quỳnh Giang vẫn cười:

- Anh có muốn nghe không?

Quân nhắm mắt:

- Anh muốn vỡ tung cả đầu ra vì thắc mắc đây này . Em mà không nói mau thì anh đến điên lên mất thôi.

- Thì anh cứ bình tĩnh đã nào, có phải anh đã làm điều gì lỗi với em nên mới nóng nảy như thế không?

- Lại còn như thế nữa ? Em không tin anh hay sao?

Quỳnh Giang phá lên cười:

- Thôi được, để em nói rõ cho anh nghe kéo chậm chậm anh lại điên mất thì em không gánh nổi trách nhiệm này đâu. Chuyện là như thế này, hồi chiều hai cô em của anh đến đây chơi...

Quân ngắt lời vợ:

- Là Thường Lan với Thường Dung à ? Sao lại thế, hai đứa nó có thích đi chung với nhau đâu?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không phải, để yên em kể cho mà nghe. Là Thường Lan với Xuân Hoa cơ...

Quân gật đầu:

- Có thể chứ, hai đứa nó thì dính nhau như sam.

- Hai cô ấy đòi ăn cơm...

- Chuyện lạ à nha, hai đứa nó đâu có thích tới đây. Vậy mà lại còn đòi ăn cơm nữa chứ ? Em có nấu cơm cho tụi nó ăn không?

- Đương nhiên là có rồi, họ là em gái của anh mà . Nhưng chuyện đó không có gì đáng nói mà là chuyện cô Xuân Hoa nói với em kia...

Quân nóng nảy:

- Là chuyện gì ?

Quỳnh Giang tủm tủm cười:

- Đã nói anh đừng có nóng mà, từ từ rồi em nói . Cô Thường Lan thì không nói gì, cô ấy vẫn có vẻ ghét em ra mặt . Nhưng cô Xuân Hoa thì khác, cô ấy vui vẻ bắt chuyện với em và nói với em về anh.

Quân nhíu mày:

- Cô ấy nói sao?

- Cô ấy nói là em phải đi theo anh trong những buổi chiều đi khách hàng như thế này chứ đừng để anh đi một mình với cô thư ký như thế, nếu như em không muốn mất anh.

- Vớ vẩn, bộ anh là cái gì hay sao mà mất . Nhưng cô ta nói mất như thế nào, em nói rõ ra coi!

- Xuân Hoa nói rằng cô trợ lý này rất xinh đẹp, còn Thường Lan thì lại nói thêm là đẹp như mấy cô người mẫu thời trang. Có phải như thế không anh?

Quân gật đầu:

- Đúng, cô Thúy Vy rất đẹp . Nhưng chuyện đó thì có quan hệ gì ?

- Có đó, Xuân Hoa nói là cô ấy biết rất rõ về cô trợ lý của anh vì họ là chị em chú bác với nhau. Và cô em họ của Xuân Hoa thì vừa đẹp vừa cực kỳ lẳng lơ, vì thế em phải coi chừng anh lọt vào ý đồ của cô trợ lý thì chỉ có nước mất chồng mà thôi.

Quân lắc đầu:

- Cô ả này còn chuyện gì để tưởng tượng ra hay hơn chuyện này nữa không biết . Phải kiếm chuyện xúc xiêm người khác mới được hay sao? Hôm trước tới công ty của anh, cô ta đã trông thấy cô trợ lý của anh khi đó đang làm việc với anh. Họ là hai chị em mà lại không nhận ra nhau thì em thấy là tình cảm của họ đối với nhau tốt như thế nào rồi . Có lẽ là nhà của cô Thúy Vy nghèo nên Xuân Hoa không thân thiết đấy mà.

- Thế những gì mà Xuân Hoa nói thì sao hở anh?

- Nói về cái gì ?

- Về chuyện cô trợ lý của anh đó.

Quân lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó, cô ấy nghiêm chỉnh lắm . Đó là một cô gái có năng lực và rất đứng đắn, để hôm nào anh rủ cô ấy về đây chơi cho em biết.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Là em hỏi thế thôi chứ anh rủ cô ấy về đây làm gì, không khéo cô ấy lại cười anh đó.

- Chuyện đó thì anh không ngại, anh chỉ ngại em nghe con nhỏ đó tác động rồi nghi ngờ anh thôi.

Quỳnh Giang liếc chồng:

- Bộ anh cũng có ý gì hay sao mà ngại em nghi ngờ ?

Quân kêu lên:

- Làm gì có chuyện đó, nhưng anh cũng phải đề phòng chuyện em nhẹ dạ nghe lời xúc xiểm của kẻ xấu mà thôi.

- Em không nhẹ dạ đâu, vì vậy mà em đã không tin những gì mà Xuân Hoa đã nói với em.

Quân nhìn vợ:

- Có đúng là em không tin hay không?

Quỳnh Giang kêu lên:

- Bây giờ lại tới anh không tin lời em nói ư? Nếu như em tin lời Xuân Hoa thì em đã không kể với anh mà phải im lặng để theo dõi chứ.

- Nhưng nếu em tin thì em đã không như thế ?

- Em thế nào ?

- Thì em đã phải bận tâm suy nghĩ đến nó tới nỗi đã không ngủ được đấy thôi.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không phải là em không tin, em đã tin anh đến mức bác bỏ ngay lời nói của Xuân Hoa.

- Em bác bỏ như thế nào ?

- Em đã nói là nếu như anh không yêu em thì anh đã cưới vợ Ở cái đất nước xa xôi đó rồi, còn nếu không thì anh đã cưới người con gái vừa xinh đẹp vừa giàu có sẵn sàng lấy anh ngay khi anh về nước chứ không phải là cưới em đâu. Tình cảm của chúng mình đã bền vững hơn hai mươi năm nay rồi, em sẽ không bao giờ nghi ngờ anh đâu.

Quân kéo Quỳnh Giang vào lòng, anh hôn nhẹ lên tóc vợ:

- Em nói đúng lắm, và anh thấy mình rất hạnh phúc khi có được niềm tin của em. Em hãy yên tâm, anh sẽ không bao giờ làm điều gì để em

phải mất lòng tin nơi anh đâu.

Quỳnh Giang gật đầu:

- Em biết mà...

- Thế sao em vẫn có vẻ suy nghĩ như thế ?

Quỳnh Giang thành thật:

- Vì em không thể nào hiểu được tại sao Xuân Hoa lại nói với em như thế ? Vì nếu là em, em sẽ không bao giờ kết thân với vợ anh hoặc dọa thì em cũng không bao giờ nói đâu. Mình đã bị khước từ thì làm sao lại có thể thân thiết với người ta được nữa.

Quân nhú mày:

- Ủ ờ nhỉ, em nói anh mới để ý . Không hiểu cô ta dựng chuyện nói với em như thế để làm gì ? Có lẽ...

Quân bỏ lửng câu nói, Quỳnh Giang thúc hỏi:

- Có lẽ như thế nào hở anh?

Quân ngập ngừng:

- Có lẽ là... cô ta muốn tìm cách chia rẽ vợ chồng mình chẳng? Cô ta nghĩ em cũng sẽ nghĩ như cô ta, và như thế em sẽ ghen loạn lên. Khi đó thì hạnh phúc của chúng mình sẽ bị đổ vỡ mất thôi, vì anh không làm điều có lỗi với em thì làm sao anh lại chấp nhận chuyện bị em ghen như thế được.

- Nhưng mà như thế thì cô ta cũng có lợi gì đâu, tại sao cô ta lại phải mất công như thế ?

- Thì không ăn được phải phá cho hôi mà, nhưng cũng có kho cô ta có một mục đích khác...

- Mục đích gì nữa hở anh?

- Có thể là cô ta muốn làm cho vợ chồng mình bất hòa, khi đó thì người có lợi là ai, em có nghĩ ra không?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Em hiểu rồi, khi đó chắc chắn là anh sẽ nghe theo lời mẹ mà cưới cô ấy, vì khi đó chúng mình đã bỏ nhau rồi.

Quân gật đầu:

- Đúng thế, đó chính là mục đích của cô ta.

Quỳnh Giang cười:

- Cô ta không thể nào ngờ được chuyện em lại tin anh đến như thế đâu nhỉ ?

- Cô ta làm gì có niềm tin vào ai đâu mà biết . Nhưng mà này, em đừng thêm giao thiệp với cô ta nữa, mệt óc lắm . Lần sau mà cô ta đến thì em đừng cho vào nhà nhé.

- Làm như thế sao được hở anh, cô ấy là con gái nuôi của mẹ mà.

- Mặc kệ nó, chúng mình không cần phải quan tâm đến cô ta đâu.

- Không nên như thế anh ạ, em sẽ đối xử với cô ta bình thường như là mình không biết gì đến mưu kế của cô ta nhưng sẽ không tin cô ta là được rồi.
 - Thì tùy em, nhưng nhất định là đừng có tin lời cô ta đó.
 - Em không tin đâu, biết cô ta như thế mà con tin lời cô ta thì có mà điên.
 - Em nghĩ như thế thì anh mới yên lòng không sợ em lo nghĩ vì những lời nói của con người xấu xa đó . Thôi ngủ đi em ạ, cũng muộn rồi đấy.
- Quân với tay tắt đèn, anh nằm xuống và kéo vợ nằm theo. Quỳnh Giang vẫn ở trong vòng tay của chồng.
- Quân ôm gọn thân hình ấm nóng của vợ trong vòng tay mạnh mẽ của mình . Hôn vợ thật nồng anh ru cô vào giấc ngủ của tình yêu.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 20

Hôm nay, Quân đón nhận một nhân viên mới . Điều này không làm anh bất ngờ một chút nào vì anh đã nhận được thông tin này từ trước, và anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận người nhân viên này.

Chín giờ ba mươi phút, Quân nói với Thúy Vy:

- Cô Vy này, tôi ra phi trường đón cậu Minh đây. Có chuyện gì thì cô cứ xử lý đi nhé, khi nào cần thiết lắm thì mới gọi cho tôi.

Thúy Vy gật đầu:

- Tôi biết rồi, thưa ông Giám đốc.

Quân vừa đi ra tới cửa phòng thì Thúy Vy lại vội hỏi:

- Thưa ông, thế chiều nay ông có đi làm không ạ ?

Ngẫm nghĩ một chút, Quân lắc đầu:

- Có lẽ tôi sẽ ở nhà, vì đón cậu Minh xong thì cũng qua giờ làm việc rồi . Tôi muốn đưa cậu ấy về thăm nhà một chút.

Thúy Vy lại hỏi tiếp:

- Thế có cần báo cho người phục vụ biết là ông Minh sẽ tới ở ngay chiều nay không thưa ông?
- Khoan đã, mai hãy tính tới chuyện này . Tạm thời để cậu ấy chơi ở nhà tôi vài hôm xem sao.
- Vâng, thưa ông!

Chuyến bay của Minh tới rất đúng giờ, Quân nhận ra ngay người bạn của mình khi Minh vừa đẩy xe ra khỏi cánh cửa kính của phòng hải quan. Anh vẫy tay gọi to:

- Minh ơi, Quân đây!

Minh cũng nhận ra bạn, anh cười thật tươi và đi nhanh ra ngoài. Hai người bạn gặp nhau đã ôm choàng lấy nhau mừng rỡ:

- Anh Quân!

- Minh!

Qua rồi giây phút xúc động, hai người buông nhau ra. Minh lùi lại một bước, ngắm nghía Quân:

- Anh có vẻ mập hơn hồi ở bên đó.

- Con người hạnh phúc giống như tôi đi, có khó gì đâu.

Minh cũng cười:

- Chuyện này chắc là phải nhờ đến anh rồi, em mới chân ướt chân ráo về đây có biết gì đâu.

Quân gật đầu:

- Chuyện đó thì cậu cứ yên tâm, trong công ty cũng có vài cô thuộc vào hạng hoa hậu chứ không phải chơi đâu. Nhưng mà thôi, chuyện này thì để từ từ rồi tính, còn bây giờ chúng ta phải về nhà đã, ở đây mãi nắng quá rồi.

Ngồi vào xe, Minh lắc đầu:

- Công nhận ở đây nắng gió nóng thật, em mới về tới chưa quen khí hậu thấy ngột thật.

Vừa điều khiển xe, Quân vừa gật đầu:

- Cậu mới về thì sẽ mệt mỏi một thời gian đấy, nhưng từ từ rồi cũng sẽ quen thôi. Ngay như tôi đây mà cũng phải mất cả tháng mới quen đấy chứ.

Minh lại quay sang nhìn Quân:

- Trông anh rắn rỏi hơn chứ không còn "cậu ấm" như hồi ở bên đó nữa rồi.

- Đương nhiên rồi, rồi đen ra nhiều chứ không trắng như trước đâu.

Mai một rồi cậu cũng vậy thôi, xứ sở của nắng gió mà.

Minh gật đầu:

- Không sao đâu anh, em cũng thích được đen như anh vậy. Con trai mà trắng quá cũng đâu có đẹp.

Quân cười:

- Vốn dĩ cậu đã đẹp trai rồi, không sợ xấu đâu.

Minh đột ngột đổi đề tài:

- Công việc ở đây thế nào hở anh? Có dễ chịu không?

Quân gật đầu:

- Tương đối là ít việc hơn bên ấy, nhưng giao tiếp với khách hàng ở đây khó hơn ở bên ấy nhiều đấy . Vì mỗi nơi cách làm việc cũng khác nhau mà.

- Chắc là em phải học hỏi ở anh nhiều.

Quân lắc đầu:

- Cũng không có gì khó lắm đâu, tại tôi cũng cầu toàn quá nên mới thấy thế thôi. Nhưng khi làm việc thì đôi khi mình cũng phải giải quyết thoág hơn một chút, như thế thì mới thành công được . Cậu chỉ cần theo dõi ít lâu là làm được thôi mà.

- Anh chở em về công ty hay đi đâu vậy ?

- Về nhà tôi đã, từ từ hãy đến công ty.

- Thế anh thu xếp cho em ở đâu?

- Ở công ty có một căn phòng trống, lúc trước ông Smith ở luôn tại đây . Tạm thời tôi để cậu ở tại đó, nhưng nếu cậu không thích thì sẽ thuê một căn phòng nào đó cũng được.

Không cần suy nghĩ, Minh quyết định ngay:

- Em sẽ ở ngay tại công ty, nếu có gì trở ngại sẽ tính sau.

Xe đã về đến nhà Quân, anh thấy cánh cổng hơi hé chứ không khóa như mọi lần liền nói với Minh:

- Cậu xuống mở rộng cổng giùm tôi để tôi cho xe vào sân luôn.

Quân cho xe chạy luôn vào sân còn Minh thì ở lại đóng cổng rồi lững thững đi vào sau. Quỳnh Giang ở trong nhà chạy ra, cô ngạc nhiên khi thấy chỉ mình Quân mở cửa xe bước xuống:

- Ủa, sao anh nói là đưa bạn về nhà mình chơi mà ?

Hôn nhẹ lên má Quỳnh Giang và choàng tay ôm ngang người vợ, Quân trả lời:

- Cậu Minh đóng cổng hộ anh và đang đi đằng sau kia. Ai đến nhà mình thế hở em?

- Là Thường Dung, anh ạ . Cô ấy đi học về sớm nên ghé nhà mình chơi, em thấy vậy nên rủ cô ấy ở lại ăn cơm luôn.

Quân gật đầu:

- Vậy càng vui, Minh nó cũng dễ thương lắm.

Thường Dung từ trong nhà chạy ra, cô lú lo với anh trai:

- Anh Quân, chị Giang bảo là hôm nay anh chị đãi cơm khách, em được chị cho ăn ké luôn.

Vừa nói đến đây thì Thường Dung vội bùm miệng lại khi nhìn thấy Minh đang lững thững đi vào . Quân bật cười trước cử chỉ con nít của em gái, anh giới thiệu:

- Đây là chị Giang, vợ anh và Thường Dung, em út của anh đó Minh. Còn đây là cậu Minh, đồng nghiệp của anh vừa mới từ Mỹ qua đó.

Tất cả đã vào tới phòng khách, Quỳnh Giang vui vẻ chào hỏi:

- Chào cậu, cậu ngồi đi. Anh Quân mong cậu lắm đó.

Minh cũng chào:

- Chào chị, hân hạnh được làm quen với Thường Dung.

Minh chìa tay ra trước mặt Thường Dung khiến cô không làm sao tránh được đành phải ngượng ngùng bắt tay anh:

- Chào anh, mừng anh trở về quê hương.

Quỳnh Giang đã mang nước lên, Minh không một chút khách sáo đã bưng ly nước chanh muối lên uống một hơi gần cạn. Anh tỏ ra thích thú:

- Thật là đã khát, đây là ly nước chanh ngon nhất mà em đã được uống đấy.

Quỳnh Giang cười:

- Gì chứ chanh muối thì nhà này lúc nào cũng có sẵn, lúc nào muốn uống thì cậu cứ đến đây.

Minh gật đầu:

- Chị đã hứa như thế thì em sẽ không khách sáo đâu, chỉ ngại khi ấy chị lại chán vì em cứ quấy rầy chị mãi thôi.

Quân cười:

- Việc đó thì cậu không lo, chị cậu biết khách lắm. Giang này, hồi ở bên đó thì Minh làm sếp của anh đấy.

- Nhưng bây giờ thì em lại làm lính của anh Quân rồi.

Thường Dung tròn mắt nhìn Minh, cô hỏi:

- Sao lại có chuyện đổi vị trí như thế hờ anh Quân?

Quân giải thích:

- Thì ở bên đó Minh là nhân viên chính thức, anh thì chỉ là sinh viên làm thêm mà thôi. Nhưng bây giờ thì Minh về đây làm việc với anh nên phải làm lính của anh thôi.

Minh giả vờ thiếu não:

- Không biết là ông sếp này có trù dập mình để trả thù những ngày mình làm sếp của ông ấy không biết nữa đây?

Thường Dung cong môi:

- Ai bảo hồi đó anh làm khó anh Quân làm gì? Bây giờ thì phải trả nợ là đúng rồi.

Quân lắc đầu:

- Không phải như em nghĩ đâu, Thường Dung. Hồi đó Minh giúp đỡ anh nhiều lắm đấy, bây giờ anh phải trả ơn cho Minh mới phải chứ.

Minh thích thú cười:

- Thấy không, tôi cũng đâu có ác như Dung nghĩ đâu. Tôi tốt tới nỗi anh Quân còn nói là sẽ gả em gái cho tôi nữa đấy.

Thường Dung nguýt dài:

- Ham lắm, cứ đợi đó đi.

Quỳnh Giang đứng lên, cô nói với chồng:

- Anh vào tắm đi rồi ăn cơm anh ạ.

Quân cũng đứng lên:

- Dung tiếp Minh hộ anh nhé.

Quỳnh Giang cũng đi vào bếp, còn lại một mình với Minh, Thường Dung bỗng dưng thấy ngượng ngùng. Cô tự giận mình, đã bao giờ cô lại luống cuống như thế này đâu nhỉ?

Thấy Thường Dung im lặng, Minh gọi chuyện:

- Dung còn đi học à?

Thường Dung gật đầu, Minh lại hỏi:

- Thế Dung học ở trường nào?

- Em học ở Đại học sư phạm.

Minh reo lên:

- Thì ra Dung là cô giáo tương lai. Nhưng mà mai mốt Dung sẽ dạy môn gì? Có phải là môn Văn không?

Thường Dung mở to mắt nhìn Minh, cô hỏi lại:

- Sao anh biết? Bộ anh Quân nói à?

Minh lắc đầu:

- Hồi ở bên đó, anh Quân cũng không biết là các cô em gái của mình học trường nào và theo ngành nào mà.

- Thế sao anh lại biết như thế?

Minh nhìn Thường Dung bằng ánh mắt ám áp:

- Chỉ là suy đoán của anh, không ngờ lại may mắn mà đúng đó thôi. Không hiểu sao, nhìn Dung anh cứ nghĩ là em phải làm một nghề gì đó dịu dàng và phong phú như văn chương vậy.

Thường Dung đỏ mặt, cô không ngờ là Minh lại nhận xét cũng ngộ đấy chứ, từ trước tới nay chưa có ai lại so sánh cô như thế.

Minh lại hỏi:

- Anh nói như thế có đúng không hở Dung?

Thường Dung khẽ gật, cô tự giận mình tại sao lại lúng túng như vậy. Chỉ là một người bạn của anh trai cô thôi mà, sao cô lại để mình mất tự tin như thế này.

Quỳnh Giang đi trở ra, cô "cứu nguy" cho Thường Dung:

- Thôi, mời hai người vào ăn cơm, anh Quân cũng đang ra rồi đó.

Ngồi vào bàn ăn, Minh nhìn một vòng rồi tấm tắc khen:

- Đúng là một bữa cơm Việt Nam.

- Cậu Minh ăn thử xem có ngon bằng cơm Tây không nhé?

Minh lắc đầu:

- Không cần ăn thì em cũng biết là ngon rồi, ở bên đó ai cũng bận rộn nên thường dùng thức ăn nhanh là chính . Mỗi bữa cơm chỉ làm khoảng chừng mười lăm phút là xong. Nhiều khi lười quá, em chỉ ăn mấy miếng bánh mì với đồ hộp là xong ngay.

Gấp cho Minh con tôm rim đồ au, Quỳnh Giang lắc đầu:

- Ăn như thế mà làm việc lại nhiều, không hiểu sao người ta vẫn cứ đầy đủ sức khỏe để làm việc tốt nhỉ ?

- Tuy là ăn uống như thế nhưng mà rất đủ chất chứ không thiếu đâu chị ạ.

Quỳnh Giang lại hỏi:

- Cậu Minh có ngại ăn rau sống không?

Minh lắc đầu:

- Không sao đâu chị ạ!

Quỳnh Giang đẩy đĩa salad trộn dầu giấm tới trước mặt Minh:

- Nãy giờ tôi cứ sợ là cậu không ăn nên không dám mời.

Minh khen:

- Chị trộn rau ngon thật, nước mắm chấm cũng ngon nữa.

Quỳnh Giang chỉ vào Thường Dung:

- Món này là do cô Dung làm đấy.

Minh lại quay sang Thường Dung:

- Cô giáo tương lai giỏi nội trợ như thế này là nhất rồi . Mai một ai mà cưới được Thường Dung là có phước lắm đấy.

Thường Dung có cảm giác mặt mình đang đỏ rần lên sau câu nói của Minh. Cô cúi mặt xuống bát cơm đang cầm trên tay mà không dám nhìn ai. Quân cười to:

- Thế mà cậu có muốn mình là người hưởng cái phước đó không?

Thường Dung kêu lên:

- Anh Quân!

Minh không trả lời câu hỏi của Quân vì anh không muốn làm Thường Dung ngượng thêm, nhưng ánh mắt anh đang nhìn cô thật ảm áp, dịu dàng...

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 21

Quân giới thiệu với mẹ:

- Đây là cậu Minh, làm việc chung với con. Minh mới từ Mỹ sang đó

mà.

Nhìn dáng dấp Minh, bà Quyền đã thích rồi . Bây giờ lại nghe Quân giới thiệu như thế, bà liền vồn vã cất lời:

- Cháu ngồi đi, thật là vui mừng được gặp cháu ở đây. Công việc bận rộn mà cũng dành thì giờ đến thăm bác, quý hóa quá.

Minh cười hồn nhiên:

- Cháu chưa nhận việc đâu, bác ạ . Nhưng dẫu có nhận việc rồi mà đi với anh Quân thì cháu cũng chẳng lo, có anh ấy chịu hết mà.

Quân cười:

- Này, cậu đừng có bán cái cho tôi như thế chứ, tôi lại giao việc cho cậu làm không kịp thở bây giờ.

Bà Quyền ngắm Minh, một cậu con trai thành đạt và có vẻ giàu sang. Lại từ bên kia mới về, không hiểu là cậu ta du học như Quân hay là chỉ sang đây làm việc ? Bà hỏi một cách khéo léo:

- Nhà cháu có ở gần đây không?

Minh lắc đầu:

- Cháu không có nhà ở đây, thưa bác.

- Thế gia đình cháu ở dưới quê à ?

Minh lại lắc đầu lần nữa:

- Không ạ, cha mẹ cháu hiện đang ở bên Mỹ . Cháu về đây chỉ có một mình thôi.

Lại thêm một điều kiện thật tốt nơi cậu thanh niên này . Ngay lập tức, trong đầu bà Quyền nghĩ ngay đến cô con gái lớn của mình . Không có gì tốt hơn nếu như cậu ta để ý đến Thường Lan. Mà con gái bà xinh xắn thế kia, điều bà mong ước cũng đâu có gì là quá đáng.

Nghĩ thế, bà Quyền tỏ ra quý Minh ra mặt, bà suýt soa khen:

- Gia đình ở bên ấy mà cháu lại chịu về đây làm việc, cháu thật can đảm.

Minh cười nhẹ:

- Có gì là can đảm đâu, thưa bác . Cháu cũng muốn về xem quê hương của mình thế nào, sẵn dịp công ty muốn cử người sang đây nên cháu tình nguyện đi luôn. Vả lại, ở đây còn có anh Quân. Anh em cháu rất hợp ý nhau nên không có gì khó khăn cho cháu cả.

- Vậy có nghĩa là cháu chỉ về đây công tác thôi à ?

- Vâng, thưa bác . Cháu về làm việc theo hợp đồng một năm. Nếu như thích thì ký thêm còn không thích thì lại trở về bên ấy.

- Thế hiện giờ cháu ở đâu? Nhà thằng Quân à ?

- Không đâu, bác ạ . Anh chị Quân cũng đi làm cả ngày, cháu ở đây cũng bất tiện nên hiện tại cháu đang ở tại một căn phòng trong công ty.

Bà Quyền kêu lên:

- Ở trong công ty thì làm sao mà đầy đủ tiện nghi cho được . Lại còn chuyện ăn uống nữa, ai nấu cho cháu ăn? Nếu cháu thấy không có gì bất tiện thì về nhà bác mà ở, căn phòng của Quân vẫn còn để trống đó.

Quân ngạc nhiên nhìn mẹ . Tại sao hôm nay bà lại tốt bụng đến thế ? Nhưng chỉ một thoáng thôi, anh đã hiểu ngay ý nghĩ của mẹ mình . Thật là một con người thực dụng! Nếu như Minh chỉ là một anh chàng kỹ sư nghèo ở dưới quê mới lên đây làm việc, không biết bà có dành cho một phần mười ưu ái như bà đang dành cho Minh hiện giờ hay không?

Trong khi đó thì Minh đang nhẹ nhàng từ chối:

- Cháu cảm ơn bác, nhưng chỗ cháu ở hiện giờ cũng tốt lắm ạ . Tuy nói là một căn phòng của công ty nhưng thật ra nó giống một căn nhà nhỏ hơn. Cũng đầy đủ tiện nghi lắm.

Quân nói thêm:

- Ông sếp Mỹ trước con ở đó cả hai năm trời đấy mẹ.

Bà Quyền hơi thất vọng vì ý định đầu tiên của mình không được đáp ứng, nhưng và vẫn tỏ ra vui vẻ:

- Thế thì tốt rồi . Nhưng nếu khi nào cháu muốn ăn cơm gia đình thì cháu cứ đến đây. Gia đình bác luôn sẵn sàng đón tiếp cháu.

Minh reo lên:

- Ôi, bác nói như thế làm cháu mừng quá . Cháu đang sợ Ở đây có một mình không có chỗ nào để đi chơi. Tới anh Quân thì lại ngại quá mất không khí hạnh phúc của anh chị ấy.

Quân đập mạnh vào vai Minh:

- Cậu có muốn ăn ngon và ngắm các cô em gái của tôi hơn là nhìn ông bà già như tôi với Quỳnh Giang thì nói đại đi chứ đừng có kiêu có như thế.

Minh nhăn nhó cười với Quân:

- Anh biết hết trơn thì để khi nào có mình em với anh hãy nói . Khai ra hết cho bác nghe như thế này thì em bị mất điểm làm sao?

Quân quay sang mẹ:

- Thằng này đang có ý đồ ngấp nghé làm rể nhà mình đấy, mẹ phải giữ các em cho kỹ vào.

Bà Quyền dễ dãi:

- Chuyện đó thì mẹ sẽ không ngăn cản đâu. Cậu Minh đây thân với con thì chắc chắn phải là người tốt rồi, nên cậu ấy và em con hợp nhau thì mẹ cũng bằng lòng thôi.

Minh cười thật tươi:

- Anh thua em rồi nhé, bác đâu có chê em.

Quân lắc đầu:

- Tình hình này thì chắc mình sẽ phải chuẩn bị tiền mừng đám cưới rồi đây.

Ngay khi đó, Thường Lan và Xuân Hoa cũng đi vào . Vừa trông thấy Quân, Xuân Hoa đã reo lên:

- Hay quá, thấy xe của anh là em biết ngay anh đang ở đây mà .

Hôm nay anh không về nhà à ?

Nói xong, cô tự động ngồi xuống sát bên cạnh Quân. Anh ngồi xích ra một chút và lắc đầu:

- Hôm nay tôi về ăn cơm với mẹ tôi.

Xuân Hoa lại reo lên:

- Đúng là anh với em có thần giao cách cảm rồi, em cũng tới ăn cơm với bác đây.

Minh đột ngột chen vào:

- Thế chị Giang có về đây ăn cơm luôn không hở anh Quân?

Quân lắc đầu:

- Nhà tôi phải về bên nhà, còn có mẹ vợ tôi nữa.

- Vậy chị mong anh thì sao?

- Tôi đã dặn cô ấy rồi, không phải lo chuyện đó.

Thường Lan đã lên lầu thay quần áo xong, cô hỏi bà Quyền:

- Thường Dung không có ở nhà hở mẹ ?

Bà Quyền gật đầu:

- Hôm nay nó học hai buổi nên không về, con coi vú Năm dọn cơm xong chưa?

Thường Lan đi vào nhà trong, một lát sau cô trở ra nói với mẹ:

- Có cơm rồi đó mẹ, vào ăn thôi.

Từ lúc trở về nhà đến giờ, Thường Lan không hỏi đến Minh một câu nào ngoài cái gật đầu chào cho đúng phép lịch sự . Còn Xuân Hoa, trong mắt cô hình như chỉ có Quân mà thôi. Trong đầu hai cô gái, họ cho rằng đây chỉ là một anh chàng làm việc chung với Quân chứ không có gì đặc biệt hết.

Ngồi vào bàn ăn, Quân giới thiệu:

- Đây là Minh, bạn anh. Còn đây là Thường Lan, em gái tôi và xuân Hoa, bạn của nó đó Minh.

Bà Quyền nói với Minh:

- Bác không biết có cháu nên không có món gì đặc biệt để đãi cháu cả, cháu ăn tạm bữa cơm thường này nhé.

Minh tươi cười:

- Cơm như thế này là ngon lắm rồi, bác ạ . Ở bên đó nhiều khi cháu

phải ăn bánh mì trừ cơm đầy bác ạ.

Câu nói của Minh làm hai cô gái giật mình . Thường Lan nhìn Minh trân trối trong khi đó, Xuân Hoa đang gấp thức ăn cho Quân cũng dừng ngay tay lại làm miếng thức ăn cứ lơ lửng ngay trước mặt anh.

Quân bật cười:

- Cô sao thế, Xuân Hoa? Ngạc nhiên chuyện gì à ?

Xuân Hoa ngượng ngùng rút tay về, thuận tay cô bỏ miếng thịt gà vào chén mình:

- À không... không có gì đâu.

Từ lúc đó, Quân không phải là người được Xuân Hoa tiếp thức ăn cho nữa mà cô ta bây giờ lại quay sang Minh. Xuân Hoa tìm cách bắt chuyện với anh:

- Anh Minh về đây chơi được bao lâu?

Minh nháy mắt với Quân một cái, anh cười nhẹ:

- Cũng chưa biết chừng, nếu kiếm được việc làm tốt thì có lẽ sẽ ở lâu. Còn nếu như không kiếm được việc thì sẽ nhanh chóng trở về bên đó chứ ở đây thì lấy đâu ra tiền mà sống.

Xuân Hoa như thân thiết với Minh đã lâu, cô cười thật tươi:

- Anh cứ nói như thế chứ ở bên đó sướng hơn, tội gì mà phải về đây làm việc . Em mà được sang bên đó thì em cũng chẳng về đây đâu tuy rằng ở đây thì em chẳng thiếu một thứ gì cả.

- Vậy thì cô ở đây sẽ sướng hơn bên đó nhiều đấy . Ở bên đó phải làm việc cực ghê lắm.

Xuân Hoa nũng nịu:

- Vậy mà ba em cứ muốn em sang đó đấy chứ.

- Thì cô có thể đi du học nếu gia đình có khả năng.

Xuân Hoa khoe ngay:

- Khả năng thì gia đình em có thừa, nội cái cửa hàng vàng bạc của ba em cũng dư rồi huống chi ông còn kinh doanh thêm nhiều lĩnh vực khác nữa . Có điều là qua đó một mình em ngại lắm, vì em chưa xa gia đình bao giờ cả . Nhưng nếu như có người nào cùng đi với em thì em sẽ đi ngay.

Nghe Xuân Hoa khoe của, bà Quyền thấy bức quá . Nhưng bà không biết phải làm sao. Chẳng phải trước kia bà cũng đã rất thích cô vì cái gia tài của gia đình cô và cái viễn cảnh sẽ có của hồi môn cô mang về đó hay sao? Và ngay cả bây giờ cũng thế, ngay trong tận cùng tâm trí bà, bà vẫn có một ước ao là Quân sẽ chọn cô ta cơ mà.

Trong khi đó, Minh cười với Xuân Hoa:

- Vậy thì cô lấy chồng rồi hai vợ chồng cùng đi.

Xuân Hoa gật đầu ngay:

- Em cũng nghĩ như thế nhưng để có một người chồng hợp ý với mình thì cũng khó . Ở đây thì họ chỉ nhìn vào gia tài của ba em mà thôi, em sợ là người ta có ý không tốt.

Minh hứa hẹn:

- Vậy thì để mai mốt tôi giới thiệu cho cô một người bạn của tôi bên đó nhé, cô có chịu không?

Xuân Hoa nói ngay:

- Nếu như người đó tốt như anh thì em chịu liền.

Minh cười to:

- Tôi mà tốt ? Cô chưa biết đó thôi, tôi có hàng tỉ tỉ thói hư tật xấu đấy.

Cứ thế, Xuân Hoa nói chuyện với Minh suốt cả bữa cơm mà không để cho bà Quyền hay Thường Lan chen vào được câu nào . Bà Quyền tức tối khi thấy Xuân Hoa đã nhanh chân chớp ngay thời cơ làm mục đích của bà bị ngăn cản . Ngay khi bữa cơm vừa tàn, bà đã nói với Thường Lan:

- Con lấy trái cây ra cho các anh tráng miệng đi.

Thường Lan đứng lên, cô mở tủ lạnh lấy ra đưa trái cây đã gọt sẵn . Cô vừa đặt xuống bàn thì Xuân Hoa đã lại nhanh nhẩu cầm chiếc nĩa xăm vào miếng táo trao cho Minh:

- Anh ăn đi!

Minh lịch sự cầm lấy miếng táo, nhưng anh chưa kịp ăn thì một bàn tay đã nhẹ nhàng gỡ lấy chiếc nĩa trên tay anh và hỏi:

- Anh có thích ăn chuối không?

Minh quay sang, thì ra Thường Lan đang cầm trên tay đĩa chuối già hương chín vàng . Anh gật đầu ngay:

- Thích chứ, tôi thích ăn chuối lắm đó.

- Vậy thì mời anh.

Vừa bóc trái chuối, Minh vừa hỏi Thường Lan:

- Sao cô lại biết là tôi thích chuối hơn táo ?

Thường Lan ngồi xuống bên cạnh Minh, cô mỉm cười:

- Vì tôi biết là nơi anh đã ở đầy đầy những táo, nhưng chuối thì lại có ít hơn ở đây. Nhất là chuối già hương chín cây như thế này thì lại càng hiếm có . Phải không anh?

Minh cười:

- Phải đó, thường thì tôi ăn chuối đóng hộp hoặc thỉnh thoảng có chuối tươi thì cũng không ngon như thế này đâu. Về đây, mãi tới hôm nay tôi mới được ăn trái chuối ngon như thế này đó !

- Vậy một lát nữa em sẽ gọi cho anh mấy trái, anh mang về nhà mà ăn.

Xuân Hoa chen vào:

- Anh Minh thích ăn trái cây tươi gì thì cứ nói, em sẽ mang đến cho anh.

Minh lắc đầu:

- Không dám làm phiền cô, tôi cũng không thích trái cây lắm đâu.

Thường Lan lẳng lặng đứng lên, cô giận cô bạn của mình hết sức mà không biết phải làm sao để ngăn cản Xuân Hoa nói chuyện với Minh được. Cô tự hứa trong lòng, kể từ hôm nay, cô sẽ không bao giờ rủ Xuân Hoa về nhà mình nữa.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 22

Thấy mẹ cứ mãi trầm ngâm, Quân lấy làm lạ. Mẹ anh gọi anh về đây không lẽ để hai mẹ con ngồi nhìn nhau như thế này hay sao? Mà nếu như không có chuyện gì thì bà gọi anh làm gì khi mà mới ngày hôm qua, anh đã về thăm mẹ?

Cuối cùng, không thể chịu được sự thắc mắc cứ ngập đầy trong lòng, Quân hỏi mẹ:

- Mẹ có chuyện gì muốn hỏi con à?

Bà Quyền nhìn Quân, bà vẫn không thể mở lời được với con trai.

Quân lại nói:

- Có chuyện gì thì mẹ cứ nói ra đi xem có giúp gì được hay không?

Ngần ngừ một chút, bà Quyền hỏi:

- Cái cậu Minh ấy là người như thế nào?

Quân tỏ ra không hiểu ý mẹ:

- Mẹ hỏi như thế là có ý gì?

- Ý mẹ muốn biết là cậu Minh đó có tốt không thôi.

Quân nhìn mẹ một chút, rồi như hiểu bà, anh thận trọng trả lời:

- Con chỉ làm việc với Minh có vài năm thôi, nhưng cũng thấy cậu ấy là người tốt. Hồi ở bên đó, Minh đã giúp đỡ con rất nhiều.

- Con làm gì mà phải nhờ vả người ta?

Quân bật cười:

- Mẹ cứ làm như con là thánh hay sao mà có thể tự mình làm hết được mọi thứ, nhất là khi con ở xa gia đình như thế. Thật ra trong công việc con cũng gặp khó khăn chứ, vì con vừa làm vừa học cơ mà. Khi đó thì Minh làm sếp của con, nhưng cậu ấy rất thông cảm

cho con những khi con bận học . Nhờ vậy mà con giữ được việc làm tốt này cho đến khi ra trường.

Bà Quyền lái sang vấn đề mà bà vẫn thắc mắc từ khi Quân về nước tới nay mà không biết hỏi ai:

- Con có được việc làm tốt như thế mà không để dành được chút nào à ?

Quân giật mình, anh không ngờ cho tới giờ này mà mẹ anh còn thắc mắc đến chuyện tiền bạc của anh. Anh cười to để che giấu sự bối rối của mình:

- Trời ơi, mẹ làm như con giỏi lắm vậy . Con làm đủ để ăn và học là tốt lắm rồi . Có khi con còn thiếu tiền thuê nhà nữa đó . Mẹ không biết chứ, ở bên đó tiền học ở chương trình sau đại học nặng lắm . Mà con thì chỉ làm ít thời gian thôi, còn để thì giờ mà học nữa chứ . Thời gian sau này con lại không xin được học bổng, vì vậy mà làm gì có tiền dư!

Bà Quyền gật đầu:

- Thì mẹ cũng hỏi thế thôi chứ mẹ cũng đâu cần đến tiền của con mà làm gì . Mấy năm con bảo đừng gửi tiền mẹ cũng lo lắm chứ.

Ngừng lại một chút, bà thấp giọng nói với con trai:

- Thật ra, mẹ cũng có một ý định...

- Mẹ định làm gì ?

Bà Quyền lại đắn đo giây lát, rồi bà nói ra điều đang ấp ủ trong lòng:

- Con cũng biết đó, nhà mình thì cũng chỉ là khá giả thôi chứ không giàu có gì . Từ ngày cha con mất đi thì mẹ và các em con chỉ có ăn tiêu thôi chứ có làm ra tiền đâu. Cũng may là số vốn ba con để lại cũng lớn nên chuyện tiền bạc thì không phải lo Có điều để các em có điều kiện như người ta để có thể lấy được một người chồng tốt thì hơi khó...

Quân cắt ngang lời mẹ:

- Mẹ lo gì chuyện đó, các em con ngoan ngoãn và xinh đẹp như thế. Nhất định chúng nó sẽ có được những anh chàng tốt đến cưới mà.

Bà Quyền lắc đầu:

- Nói như con đâu có được, làm mẹ thì phải lo cho con cái chứ . Nhất là các em con lại là gái, mẹ không lo làm sao được . Với Thường Dung thì mẹ cũng chưa phải lo lắm vì em nó còn nhỏ, nhưng Thường Lan thì mẹ phải lo rồi đó . Vì vậy mẹ muốn hỏi con, cái cậu Minh đó thế nào ?

Quân chăm chú nhìn mẹ:

- Ý mẹ là muốn gả Thường Lan cho Minh chẳng?

Bà Quyền gật đầu:

- Thì mẹ muốn như thế, nhưng không biết ý con nghĩ sao?
- Con thì không nghĩ gì, vì Minh là một chàng trai tốt . Những chuyện này thì mình không thể áp đặt cho chúng nói được đâu, phải để chúng đến với nhau thôi mẹ ạ.
- Thì mẹ cũng biết như thế nên mẹ mới bàn với con, nếu như con có ý muốn giúp em con thì mẹ nghĩ là sẽ được đấy.
- Thế mẹ muốn con làm gì cho em con bây giờ ? Chẳng lẽ lại nói với Minh à ?

Bà Quyền lắc đầu:

- Mẹ không bảo con làm như thế, chỉ cần con tạo điều kiện cho nó thôi con hãy thường xuyên đưa cậu Minh về nhà mình chơi, ăn cơm để chúng nó có cơ hội tiếp xúc với nhau nhiều hơn. Như thế là được rồi.

Quân suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Chuyện này thì con làm được, nhưng thành hay không thì con không biết đâu đấy nhé . Thí dụ như hôm qua, Minh nó có nói chuyện với Thường Lan đâu. Xuân Hoa nắm nó chặt quá mà.
- Mẹ biết, vì vậy mà mẹ đã bảo Thường Lan không rủ nó về nhà mình nữa - Rồi bà nói như oán trách Quân - Cũng tại con nữa, nếu như con cưới Xuân Hoa thì giờ này mình đâu phải ngại về nó.

Quân nhăn mặt:

- Mẹ lại nhắc đến chuyện này nữa rồi, con không yêu mà bảo con cưới sao được.

Bà Quyền nói dối:

- Thì tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi chứ tôi có cưới vợ cho tôi đâu. Nhưng mà thôi, chuyện đã rồi . Có nói mãi thì cũng thế thôi, nhưng cậu phải chuộc lỗi với tôi bằng cách giúp cho em cậu chuyện này là được rồi.
- Được rồi, con đã nói là con làm theo ý mẹ được mà . Bây giờ thì con về được chưa?

Bà Quyền nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường:

- Tới giờ ăn trưa rồi, ở lại đây ăn với mẹ.

Quân lắc đầu:

- Thôi mẹ ạ, con không nói với nhà con. Để con về không thì cô ấy đợi.

Bà Quyền trề môi.

- Con có vẻ "thờ bà" quá nhỉ!

Quân cười:

- Mẹ lại thế rồi, vợ chồng thì tôn trọng nhau thôi mà . Thế mai mốt con gái mẹ có chồng, mẹ có muốn con rể mẹ bỏ đi lương tuồng mà

không cần biết tới vợ nó hay không?

- Thôi, cậu về đi không có lại có người mong.

Quỳnh Giang về tới nhà thấy Quỳnh Giang đang trông ngóng, anh cười như nhận lỗi với vợ:

- Tại anh phải ghé qua nhà mẹ một chút nên mới về trễ.

Quỳnh Giang theo chồng vào phòng, cô giúp anh cởi áo ngoài:

- Tại anh không gọi điện về cho em nên mới lo, không biết là tại sao anh lại về muộn như thế.

Quân hôn nhẹ lên má Quỳnh Giang:

- Tại hồi đi vội quá nên anh quên, còn khi ngồi nói chuyện với mẹ anh không tiện gọi điện về cho em.

Quỳnh Giang đẩy tay vào lưng chồng.

- Anh vào rửa mặt đi rồi ra ăn cơm.

- Em vào mời mẹ đi!

- Mẹ hơi mệt nên ăn trước và đi nghỉ rồi, chỉ còn hai vợ chồng mình thôi.

Đang định đi vào phòng tắm, Quân khựng lại ngay khi nghe nói mẹ vợ mệt. Anh hỏi ngay:

- Mẹ mệt thế nào? Để anh vào thăm mẹ đã.

Quỳnh Giang vội cản:

- Em vừa vào thăm chừng rồi, mẹ đang ngủ anh ạ.

- Vậy thì khi nào mẹ thức dậy em phải hỏi, nếu thấy mẹ mệt quá thì gọi anh về để đưa mẹ đi bác sĩ nhé.

- Em biết rồi.

Ngồi ăn cơm với vợ, Quân hỏi:

- Em có muốn biết hôm nay mẹ gọi anh về làm gì không?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Đương nhiên là em muốn biết rồi, nhưng nếu như anh không tiện nói thì thôi.

Quân búng nhẹ lên chóp mũi vợ:

- Sao lại không tiện nói, anh có giấu em điều gì bao giờ đâu nào.

Lần sau mà còn nói như thế nữa thì coi chừng anh nghe không?

Quỳnh Giang chớp nhẹ đôi mắt:

- Em biết rồi, em xin lỗi anh.

- Không phải xin lỗi anh mà là phải tin anh tuyệt đối, biết chưa.

Gấp thức ăn vào chén cho chồng, Quỳnh Giang gật đầu:

- Em luôn tin anh mà, nhưng em nghĩ cũng có khi anh không muốn nói một điều gì đó cho em biết vì những lý do tế nhị thôi.

- Anh không như thế đâu, cái gì anh cũng muốn em chia sẻ với anh hết đó. Hôm nay mẹ gọi anh về vì việc của Thường Lan đó.

Quỳnh Giang ngạc nhiên nhìn Quân không chớp:

- Thường Lan làm sao? Có chuyện gì xảy ra cho cô ấy à ?

Quân vội trấn an vợ:

- Không có chuyện gì đâu, em đừng căng thẳng như thế . Là mẹ chỉ muốn Thường Lan có chồng thôi.

Quỳnh Giang thở ra:

- Thế mà anh nói làm em hết hồn, cứ ngỡ có chuyện gì chứ . Thế có người muốn cưới cô Lan à ?

Quân lắc đầu:

- Không phải có người muốn cưới, mà là mẹ muốn gả.

Quỳnh Giang tròn xoe mắt:

- Sao lại thế ? Gả cho ai?

- Mẹ thấy cậu Minh có những điều kiện rất tốt nên muốn anh tạo cơ hội cho hai đứa tiếp xúc với nhau thường xuyên. Mẹ bảo anh phải đưa cậu ấy về nhà ăn cơm thường xuyên đấy.

- Mẹ nghĩ thế cũng phải, nhưng biết cậu Minh có người yêu chưa?

Quân lắc đầu:

- Theo anh biết thì chưa.

- Vậy thì anh cứ làm theo ý mẹ đi, biết đâu lại thành công thì sao!

- Thì đương nhiên là anh phải làm theo ý mẹ rồi, nhưng anh vẫn thấy sao sao ấy.

- Anh nói như thế là sao?

Quân trầm ngâm:

- Anh thấy tính cách của Minh và Thường Lan có thể không hợp với nhau.

- Sao anh lại nói như thế ? Biết đâu tính cách khác nhau nhưng họ lại thích nhau thì sao?

- Thì anh chỉ nói như thế thôi, nhưng quen với Minh lâu ngày, anh biết . Nó chỉ thích những cô gái dịu dàng và có tâm hồn sâu sắc .

Còn Thường Lan thì lại hơi hợm quá nên không biết làm sao? Lại còn Xuân Hoa nữa, mới nghe giới thiệu về Minh đã bám riết lấy nó rồi .

Không hiểu cô ta nghĩ gì ?

Quỳnh Giang chưng hửng:

- Chứ không phải là Xuân Hoa rất thích anh hay sao? Cô ấy đã tìm đủ mọi cách để đến gần anh kia mà.

Quân nhìn vợ:

- Em cũng biết chuyện đó nữa hay sao?

- Sao em lại không biết ? Nội cái chuyện cô ấy tới đây để nói xấu về cô thư ký mà cũng là em họ cô ta thì đủ hiểu rồi . Cô ta biết rất rõ là giữa anh và cô thư lý của anh chẳng có gì nhưng lại cố tình nói xấu

em mình . Mục đích của cô ta là làm cho em nghi ngờ anh rồi gia đình mình xào xáo chứ gì, khi đó thì cô ta sẽ nhảy vào.

- Cô ta mắc bệnh hoang tưởng rồi, ngay như hôm qua mới chỉ gặp Minh một thoáng thôi mà đã khoe của khoe cái rồi.

- Vậy cậu Minh nói sao?

- Thì nó cũng vuốt theo cô ta cho xong chuyện thôi chứ nói gì nữa bây giờ . Nhưng trên đường về nó lắc đầu lắc cổ mãi.

- Thế anh thấy thái độ của cậu Minh đối với Thường Lan thế nào ?

- Anh không nghe nó nói gì, chắc là chưa có ấn tượng gì đâu. Nhưng mà hôm trước thì anh lại nghe nó khen Thường Dung đấy . Nhưng ý mẹ thì lại muốn tạo cơ hội cho Thường Lan kia.

Quân buông chén xuống, Quỳnh Giang vội bưng đĩa trái cây đặt trước mặt chồng và rót cho anh ly trà . Quân quay sang hỏi vợ:

- Chiều nay em có đi dạy không?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Không, anh ạ . Lúc này em cũng ít giờ nên xin chỉ dạy vào buổi sáng thôi. Cũng may là nhà trường cũng thông cảm nên không nói gì.

- Vậy bỏ chén bát đó, một lát chiều rồi hãy rửa em ạ . Vào đây nằm với anh một lát đi.

Quỳnh Giang ngần ngừ một chút rồi gật đầu, cả buổi chiều cô hoàn toàn rảnh rồi cơ mà.

Quân luồn tay cho vợ gối đầu, anh ôm gọn Quỳnh Giang vào lòng và thở ra một hơi dài:

- Cứ ôm em như thế này là anh lại quên hết tất cả mọi chuyện phiền toái bên ngoài.

Trong căn phòng mờ tối vì tất cả các cánh cửa đều đóng kín, hơi lạnh tỏa ra nhẹ nhẹ từ chiếc máy lạnh nhỏ ở góc phòng làm Quỳnh Giang cũng thấy dễ chịu . Cô choàng tay qua ngực chồng nói nhỏ:

- Anh ngủ một lát đi, tới một giờ em sẽ gọi anh dậy.

- Anh để đồng hồ reo rồi, em cũng ngủ đi.

Trong vòng tay ấm nồng của chồng, Quỳnh Giang nằm im cho anh ngủ mà đầu óc cô cứ mãi suy nghĩ lan man. Những ngày tháng cực khổ đã qua rồi, hiện giờ thì cô chỉ còn thấy nắng hồng rực rỡ phủ ngập đường cô đi mà thôi.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 23

Minh đẩy cửa phòng làm việc của Quân, anh bước vào với nụ cười trên môi:

- Anh Quân, tối nay mình đi chơi không?

Ngước mắt lên khỏi tập hồ sơ dày cộm trên bàn, Quân hỏi lại:

- Đi đâu?

Minh vung tay một vòng:

- Thì đi ăn rồi đến vũ trường . Lâu rồi em không được khiêu vũ, chồn chân quá đi.

Quân lắc đầu:

- Thôi đi, tôi đâu còn được tự do thoải mái như cậu đâu mà vung vít như thế . Tôi phải về nhà.

Minh năn nỉ:

- Thôi mà anh Quân, chiều em út một lần đi mà . Rủ chị Giang đi luôn.

- Quỳnh Giang không thích mấy chỗ như thế, có rủ cô ấy cũng không đi đâu.

Minh nhìn Quân với vẻ chế diễu:

- Hai ông bà còn trẻ mà sao "cụ" quá vậy ? Không đi chơi chứ làm gì cho hết ngày ? Chẳng lẽ hai ông bà lại ngồi uống trà ngắm trăng và ngâm Kiều ?

Quân nháy mắt với Minh:

- Cậu cứ lấy vợ đi thì sẽ biết ngay là sẽ làm gì cho hết ngày . Tôi sợ khi đó cậu lại không muốn một ngày mới bắt đầu mà ngày cũ cứ kéo dài mãi ấy chứ.

Minh phá lên cười:

- Anh mới cưới vợ không bao lâu mà đã rành quá nhỉ!

Quân cũng cười:

- Bởi vậy cậu đừng có rủ tôi tới mấy chỗ đó mất công, tôi không đi đâu. Suốt cả buổi chiều cô ấy đã phải ở nhà một mình rồi, tôi phải về với cô ấy chứ . Cậu có muốn đi chơi thì rủ mấy người cũng độc thân như cậu ấy.

Minh nhăn nhó:

- Em không thân với ai trong công ty này, làm sao mà rủ họ đi chơi được ?

- Đi chơi ở đâu vậy anh Minh, cho em đi với.

Một giọng nói cất lên ngoài cửa làm cả hai người cùng giật mình nhìn ra. Xuân Hoa đang đứng ở đó với chiếc váy ngắn đỏ rực trên người .

Minh vội nói nhỏ với Quân:

- Anh đừng nói là em muốn đi chơi nhé.

- Nào có đi đâu, việc làm còn không hết đây này.

Xuân Hoa bước hẳn vào phòng, mùi dầu thơm đất tiền tỏa ra ngào ngạt . Cô tới bên cạnh Minh và ngồi xuống trên thành ghế của anh thật tự nhiên như thể hai người đã thân thiết với nhau lắm vậy . Cô nũng nịu:

- Em vừa mới nghe anh nói là không biết rủ anh đi chơi cơ mà.

Minh vội chối nguây nguẩy:

- Nào có đâu, tôi chỉ nói là họ không quen biết gì mình hết mà đã rủ đi chơi thôi mà.

Xuân Hoa liếc mắt với Minh một cái thật dài:

- Thế bây giờ có em là người quen với anh, rủ anh đi chơi thì anh có đi không?

Minh lại lắc đầu:

- Hôm nay tôi bận rồi, không thể đi được đâu.

Xuân Hoa phản đối:

- Hết giờ làm việc thì có gì mà bận ? Anh lại ở đây có một mình, không vướng bận gia đình gì hết . Đi chơi với em đi, bảo đảm em sẽ đưa anh tới những chỗ thật tuyệt vời.

Minh đứng lên bước sang ngồi ở một chiếc ghế khác, và anh vẫn cứ lắc đầu:

- Cám ơn cô, tôi bận thật mà . Không thể đi được đâu.

Nhìn thái độ của Xuân Hoa, Quân thấy chướng mắt quá . Anh nghĩ mình phải can thiệp để cứu nguy cho Minh mới được.

Hắng giọng một tiếng, Quân hỏi Xuân Hoa:

- Làm sao mà cô lên đây được thế ? Ai đã cho cô vào cổng ?

Xuân Hoa cười thật tươi:

- Thì bảo vệ cho em vào chứ sao!

Quân cau mày:

- Cô nói sao mà họ lại cho cô vào ?

Xuân Hoa vênh mặt lên:

- Hôm trước em đã đến đây rồi mà, ông bảo vệ đã biết em là em gái của anh thì làm sao mà không cho vào được.

- Nghĩa là cô tự nhận mình là em gái của tôi?

- Không phải như thế sao? Mẹ đã nhận em là con gái nuôi rồi mà.

Quân lắc đầu:

- Mẹ tôi nhận cô đó là chuyện của mẹ tôi chứ tôi đâu có nói tôi là anh trai của cô đâu. Lỡ lần này rồi thì thôi nhưng tôi đề nghị cô lần sau đừng có mạo nhận như thế nữa nhé.

Bị Quân làm cho bẽ mặt trước sự hiện diện của Minh, Xuân Hoa tức lắm . Cô hằm hằm nhìn anh:

- Tại em cứ nghĩ đơn giản là bác đã nhận em là con nên mình là anh em, nhưng nếu như anh không thích thế thì thôi. Lần sau đến đây em sẽ không nhận là em gái của anh nữa đâu. Bộ anh tưởng là em thích làm em gái của anh lắm sao?

Quân lắc đầu:

- Tôi nào có thích như thế bao giờ đâu. Vả lại mấy hôm trước tôi thấy cô cũng đâu có thích làm em gái của tôi mà muốn làm bà chủ của tôi cơ mà.

Xuân Hoa đỏ bừng cả mặt khi bị Quân nói thẳng ra những điều mà cô muốn giấu Minh. Nhưng cô không biết phải nói sao để trả đũa Quân. Vì từ khi anh về nước đến nay, anh hoàn toàn cư xử rất đúng mực. Cô không thể có một lý do nào để nói xấu lại anh.

Ngay khi đó, tiếng chuông điện thoại nội bộ vang lên. Quân cầm lấy ống nghe:

- Alô! Tôi nghe!

Không biết là đầu dây bên kia nói gì mà chỉ thấy Quân hỏi lại:

- Nói là tên gì ?

-...

- Được rồi, cho lên đi.

Không khí trong phòng trầm hẳn xuống, không ai nói với ai tiếng nào. Tiếng gót giày gõ nhẹ bên ngoài cửa, rồi Thường Lan xuất hiện nơi cửa phòng. Xuân Hoa là người mau miệng nhất. Cô hỏi trước tiên:

- Ủa, Lan đi đâu vậy ?

- Lan có chút chuyện muốn nói với anh Quân.

Xuân Hoa đứng lên:

- Vậy thì chắc là Hoa phải đi chỗ khác cho Lan nói chuyện rồi nhỉ ? -

Quay sang Minh, cô rủ - Minh đi sang phòng anh đi, anh Minh.

Thường Lan lắc đầu:

- Hoa không cần phải đi đâu, chuyện Lan muốn nói với anh Quân không có gì bí mật cả. Hơn nữa, Lan cũng nói với cả anh Minh nữa đấy.

Quay sang Quân, cô nói tiếp:

- Anh Quân, mẹ nói tới anh và anh Minh về anh cơm.

Quân ngạc nhiên hỏi em gái:

- Có chuyện gì thế Lan?

Thường Lan lắc đầu:

- Cũng không có gì, chỉ tại mấy hôm anh không về nên mẹ gọi thế thôi. Với lại hôm nay mẹ làm chả giò, mẹ nói anh Minh chắc là thích đấy.

Cả Quân và Minh chưa kịp nói gì thì Xuân Hoa đã chen vào:

- Chả giò mà làm ở nhà thì có gì mà ngon, anh Minh đi với em, em sẽ dẫn anh tới một chỗ bán chả giò ngon tuyệt luôn.

Thường Lan liếc Xuân Hoa một cái:

- Lúc trước Hoa vẫn khen là mẹ Lan làm chả giò ngon hơn bất cứ tiệm ăn nào cơ mà, sao bây giờ lại nói như thế ? Nhưng mà em chỉ có nhiệm vụ truyền đạt lại lời của mẹ thế thôi, còn chuyện đi hay không là tùy các anh.

Quân nói với em gái:

- Hôm nay anh không về được đâu, Lan ạ . Em về nói với mẹ hộ anh như thế nhé, bảo là anh có một cuộc hẹn với khách hàng . Nhưng Minh thì có lẽ đi được đây, phải không?

Minh cười:

- Đương nhiên là em đi rồi, em đang thèm ăn cơm gia đình mà . Nhưng không có lời gọi của bác thì em không dám đường đột đấy chứ . Nay bác đã cho gọi, em làm sao mà không đi cho được.

Quân giơ cổ tay lên xem đồng hồ:

- Cũng hết giờ làm việc rồi, Minh đi luôn với Thường Lan đi.

Minh quay sang Thường Lan:

- Lan có chạy xe tới đây không?

- Có ạ!

- Vậy là chúng ta sẽ đi hai xe. Tưởng là cô không có xe thì tôi sẽ chở cô.

- Anh đi cùng xe với em cũng được.

Minh lắc đầu:

- Thôi, như thế tối tôi lại không có xe để về.

- Vậy thì chúng ta đi.

Minh đứng lên:

- Vậy thì em với Lan đi luôn nhé, anh Quân? - Đợi cho Quân gật đầu, anh lại quay sang nói với Xuân Hoa - Cô Hoa về sau nhé.

Ra tới cửa phòng, Minh lại đổi ý . Anh nói với Thường Lan:

- Lan về nhà trước đi, tôi sẽ tới sau.

Thường Lan đứng lại, cô ngạc nhiên nhìn anh:

- Sao thế ? Hay là anh không muốn tới ?

Minh xua tay:

- Không phải là như thế, thật ra tôi muốn về phòng thay quần áo cái đã . Đi ăn cơm mà phải mặc bộ quần áo như thế này thì thật là không thoải mái tí nào cả.

Thường Lan nhìn xuống bộ veston mà Minh đang mặc . Anh nói rất đúng! Cô gật đầu:

- Thế thì Lan có thể ở lại đây đợi anh cũng được vậy.

Minh lắc đầu:

- Không cần đâu, tôi còn phải tắm rửa một chút . Lan cứ về trước đi, tôi sẽ đến trước giờ cơm mà.

Biết không thể làm khác hơn được, Thường Lan đành gật đầu:

- Vậy em về trước.

Minh cũng đi nhanh ra khỏi phòng, anh ngại Xuân Hoa lại níu kéo anh thêm nữa . Thật ra, anh lấy cớ phải thay quần áo để khỏi đi chung với Thường Lan. Bởi vì Minh không lạ gì ý định của mẹ con bà Quyền là muốn anh tiến tới với Thường Lan. Anh thật không có tình cảm với cô, nhưng anh không thể khước từ thẳng thừng được . Bởi vì trong căn nhà đó, có một người đã giữ trái tim anh mất rồi.

Chỉ mới gặp có mấy lần thôi, nhưng Minh hiểu là mình đã yêu rồi . Tình yêu đến với anh thật bất ngờ khi mà anh đối diện với người con gái ngây thơ như thế . Cô không màu mè kiêu cách, không lăng lơ khêu gợi . Thế mà trái tim Minh cứ bị hút vào hình bóng ấy không thôi.

Vấn đề là làm sao nói ra đây! Không biết khi anh nói ra cô bé có chịu chấp nhận tình cảm của anh hay không? Và nhất là gia đình cô nữa, mẹ cô sẽ có thái độ như thế nào khi mà ý định của bà không thành . Nhưng dù thế nào thì Minh cũng sẽ bảo vệ tình yêu của mình . Anh tự nhủ với mình như thế.

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 24

Nhóng mắt nhìn vào cổng trường, Minh chú ý đến từng gương mặt đang đi ra. Thế nhưng người thì cứ lũ lượt đi ra mà Minh tìm mãi vẫn chưa trông thấy bóng hình anh đang trông ngóng.

Lau những giọt mồ hôi đang chảy dài trên trán, Minh lại tìm kiếm dưới ánh nắng chang chang của buổi trưa mùa hè . Và cuối cùng, anh đã không uổng công . Cái bóng dáng nhó nhảnh mà anh đang mong đợi đã đi ra kia rồi . Minh tiến lên mấy bước:

- Thường Dung!

Đang đi, Thường Dung giật mình khi thấy có một người đứng chắn ngang đường mình và gọi tên cô Ngược mắt lên, cô ngạc nhiên khi nhận ra Minh:

- Ủa, anh Minh! Anh đi đâu đây?

Minh cười nhẹ:

- Tới đây thì chỉ có mỗi việc là đón em chứ còn đi đâu nữa.

Thường Dung càng ngạc nhiên hơn:

- Đón em? Anh đón em làm gì ?

Minh nắm tay Thường Dung kéo đi:

- Anh có chuyện muốn nói với em, đừng đứng đây hỏi mãi nữa, nắng lắm.

Thường Dung trì tay lại:

- Nhưng mà anh đưa em đi đâu?

Minh lập lại:

- Chúng mình đi uống nước, anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì ? Sao mấy lần tới nhà gặp em anh không nói ?

Minh lắc đầu:

- Ở nhà em có đông người quá, làm sao mà nói được.

Thường Dung kêu lên:

- Đông đâu mà đông, chỉ có mẹ với chị Lan chứ có ai đâu mà đông.

Minh nhăn mặt:

- Như thế là đông rồi, chuyện này anh chỉ có thể nói với một mình em thôi. Không thể để cho người khác nghe được đâu. Dung à, cứ đứng mãi ở đây đâu có được . Trời nắng quá em không thấy sao?

Vài người bạn trong trường đi ra nhìn nhìn làm Thường Dung thấy ngượng . Cô đành phải gật đầu:

- Thôi được rồi, em đi với anh. Nhưng mà phải nói nhanh lên đó.

- Nhanh hay chậm là do em đó, cứ đứng đây không chịu đi mà còn đòi nhanh. Bây giờ anh chở em đi!

Minh đưa Thường Dung tới một tiệm ăn nhỏ nhưng thanh lịch . Chọn một phòng riêng, anh hỏi cô khi người phục vụ đem thực đơn đến bên:

- Em ăn gì, Thường Dung?

Thường Dung lắc đầu:

- Anh chỉ nói là uống nước thôi mà.

- Nhưng mà bây giờ cũng đến giờ ăn trưa rồi, chúng mình dùng cơm luôn.

- Nhưng mà anh muốn nói chuyện gì với em?

Minh gật đầu:

- Anh sẽ nói, nhưng chuyện hơi dài . Vì thế chúng mình vừa ăn vừa nói.

Thường Dung đành nhượng bộ khi thấy Minh cứ nhất định như thế, cô nói với Minh:

- Vậy thì anh gọi đi, em ăn gì cũng được.

Minh gọi nhanh vài món ăn rồi anh nhìn Thường Dung chăm chú làm cô ngượng ngùng . Cô hỏi:

- Thế anh muốn nói với em chuyện gì thì nói đi, em đã sẵn sàng nghe đây.

Minh kéo dài thời gian:

- Thì đợi ăn cơm xong, anh sẽ nói.

Thường Dung lắc đầu:

- Em đang thắc mắc muốn biết chuyện anh muốn nói với em là chuyện gì ? Có quan trọng hay không vậy mà anh còn kéo dài thời gian chi nữa ?

Ngần ngừ một chút, rồi Minh gật đầu:

- Thôi được, để anh nói... Dung à, anh muốn nói cho em biết là anh rất quý em.

Thường Dung gật đầu:

- Em biết, anh rất quý em cũng như mọi người trong gia đình em.

Minh lắc đầu:

- Không phải là như thế, anh quý em khác với những người khác.

Thường Dung lặng thinh, cô không biết phải nói gì với Minh bây giờ .

Tuy Minh chưa nói rõ nhưng cô đã cảm nhận được là anh muốn nói gì với cô Thật lòng, cô rất sợ buổi nói chuyện này . Vì những lần Minh đến nhà, cô cũng đã thấy anh đối xử với vô ra sao rồi.

Thường Dung biết rất rõ, chị gái của cô đã mơ tưởng có một ngày sánh vai bên Minh suốt đời . Và mẹ cô, bà cũng rất muốn điều đó . Vì thế mà mỗi khi Minh đến nhà chơi, cô thường tránh né chứ không muốn gặp anh . Vì cô đã nhận biết ánh mắt khác lạ của anh dành cho mình . Nhưng cô không được quyền đón nhận ánh mắt đó, và có cũng không muốn trái tim mình bị tổn thương. Chi bằng hãy tránh xa nhau ngay từ đầu là hơn.

Rồi Thường Dung lại tự trách mình, tại sao cô lại theo anh tới đây để làm gì ? Tại sao cô lại tự đưa mình vào thế khó xử như thế này ?

Phải chăng từ tận cùng trái tim nhỏ bé của cô, Thường Dung vẫn mong có một ngày được đối diện với anh như thế này ?

Nhìn thẳng vào mắt Thường Dung, Minh trầm giọng:

- Dung à, anh muốn nói với em một điều mà ngay từ lần gặp em đầu tiên, anh đã muốn nói...

Ánh mắt của Minh như có lửa nhìn thẳng vào cô làm Thường Dung phát run cả người, cô nhìn Minh và lắp bắp:

- Anh Minh... anh đừng... đừng nói... Em không nghe đâu...

Minh đột ngột với tay ra nắm bàn tay Thường Dung đang đặt trên bàn, anh tha thiết:

- Em phải nghe anh nói, Dung ạ . Vì anh yêu em, anh rất yêu em...

Thường Dung lắc đầu thật mạnh:

- Không được đâu, anh Minh. Vì chị Lan em yêu anh. Anh phải yêu chị Lan em mới phải...

Minh nhìn thẳng vào mắt Thường Dung giọng anh trầm hẳn xuống:

- Thường Lan yêu anh hay không thì mặc kệ cô ấy . Anh chỉ yêu em thôi.

Thường Dung lại lắc đầu:

- Nhưng mà mẹ em đã có ý định gả chị Lan cho anh rồi...

Bây giờ thì đến lượt Minh lắc đầu:

- Anh chưa bao giờ ngỏ ý yêu Thường Lan cả, và cũng chưa bao giờ anh làm điều gì để cho cô ấy hiểu lầm hết . Tất cả chỉ là do cô ấy ảo tưởng mà thôi. Và mẹ em, ý bà như thế vì bà cũng ảo tưởng như chị gái của em mà thôi. Còn chuyện yêu ai là chuyện của trái tim anh.

Không ai bắt buộc hay ngăn cấm được anh đâu.

Thường Dung lắc đầu yếu ớt:

- Nhưng mà như thế thì em cũng không thể yêu anh được đâu. Sẽ không có ai chấp nhận đâu...

Minh mạnh mẽ lắc đầu:

- Sao lại không có ai chấp nhận khi mà anh yêu em rất thật lòng .

Dung à, anh sẽ thưa chuyện với mẹ em, anh sẽ nói rõ với bà là anh yêu em chứ không phải là Thường Lan đâu.

Thường Dung vẫn lắc đầu:

- Không thể nào đâu, không thể đâu...

Minh nghiêm giọng:

- Em không thể yêu anh hay là em không yêu anh, em nói rõ ra đi Dung!

Thường Dung ngược lên nhìn Minh, cô yếu đuối lắc đầu:

- Đừng bắt em phải nói rõ ra điều đó, anh ạ . Anh chỉ nên biết rằng em không thể...

Minh gần giọng:

- Không, em phải nói rõ ra mới được . Em có yêu anh không?

Nước mắt đã ngập hai bờ mi Thường Dung, cô cúi đầu như muốn giấu đi niềm đau trong tim mình . Cho tới bây giờ thì cô đã biết rõ một điều mà từ lâu nay cô đã cố tình không dám nghĩ tới . Là trong tim cô đã có hình bóng của Minh từ bao giờ không biết . Hình như ngay từ lần gặp đầu tiên, với những câu chuyện nho nhỏ . Anh đã làm cho trái tim cô phải xao động.

Nhưng Thường Dung không dám nhận biết tình yêu của mình, bởi vì cô đã thấy hy vọng nơi Thường Lan, và ngay cả mẹ cô, bà cũng đã

nghĩ Minh sẽ là của chị cô cơ mà.

Minh lại thúc hỏi:

- Nói đi Dung, em nói đi. Là em cũng yêu anh có phải không?

Nước mắt đã rơi xuống khỏi mắt Thường Dung. Minh bàng hoàng nhận ra điều đó. Và ngay lập tức, bằng trái tim yêu cuồng nhiệt của mình, anh biết là tình yêu của mình đã được đáp trả.

Rời khỏi chỗ ngồi, Minh bước sang chiếc ghế sát với Thường Dung. Choàng tay qua vai cô để ghì cô sát vào mình, anh vụng về lau đi những giọt nước mắt của cô Anh thì thầm:

- Em nín đi Dung, chúng mình đang hạnh phúc như thế này thì em đừng khóc nữa.

Thường Dung gục đầu vào vai Minh, cô nghẹn ngào:

- Em không thể chạy trốn anh được nữa rồi Minh ơi, em yêu anh.

Nâng mặt Thường Dung lên, Minh soi mắt mình trong đôi mắt còn ướt nước của cô Anh trầm giọng:

- Thế thì không có gì có thể ngăn trở được tình yêu của chúng mình đâu em. Anh nhất định sẽ nói rõ với mọi người là anh yêu em. Và sẽ cưới em.

Thường Dung vội vã kêu lên:

- Không được đâu anh, em còn đi học mà...

Minh mỉm cười:

- Còn đi học thì cũng có sao đâu, cô bé của anh? Anh sẽ giúp em học tốt hơn là khi chưa có tình yêu của chúng mình nữa kia.

- Nhưng mà anh đừng nói ra bây giờ nhé, em sợ...

Minh âu yếm lau hết những giọt nước mắt còn vương trên gò má Thường Dung:

- Em còn sợ gì nữa hở em yêu? Có anh bên cạnh rồi, em sẽ không phải sợ bất kỳ một điều gì nữa cả. Anh sẽ bảo vệ em, em của anh ạ.

Thường Dung đáp ứng:

- Nhưng còn mẹ em và chị Thường Lan, chị ấy sẽ thế nào?

Minh quả quyết:

- Cô ấy sẽ không sao cả, vì anh nào có yêu cô ấy bao giờ. Anh sẽ nói rõ chuyện của chúng mình với mẹ em, có thể là bất ngờ như thế này thì hai người ấy sẽ có một chút phản ứng. Nhưng anh tin là khi bình tâm lại, họ sẽ hiểu ra cho chúng mình.

- Minh ơi, em sợ lắm...

Minh trấn an người yêu:

- Em không phải sợ một điều gì cả, hãy giao hết mọi việc cho anh.

Em chỉ cần biết một điều duy nhất thôi, là yêu anh hết cả trái tim em mà thôi.

Thường Dung ngược nhìn Minh, ánh mắt cô long lanh. Minh bồi hồi trước đôi mắt xinh đẹp đang tin cậy nhìn anh. Và Minh cúi xuống, cúi xuống cho đến khi đôi môi nóng bỏng tình yêu của anh tìm được đôi môi hồng. Nụ hôn đầu tiên thật nhẹ nhàng nhưng cũng thật nồng nàn, say đắm.

Ngược lên, Minh mỉm cười với Thường Dung:

- Em tuyệt lắm, Dung ơi!

Thường Dung then thùng giấu mặt vào vai Minh. Cô thì thầm:

- Em không biết phải nói sao với mẹ, anh ạ.

- Thì cứ nói là chúng mình yêu nhau, có gì đâu mà em phải ngại.

- Mẹ sẽ không chấp nhận đâu...

- Tại sao lại không chấp nhận? Mẹ chê anh à?

Thường Dung lắc đầu:

- Không phải như thế, mà là chị Thường Lan..

Minh quả quyết nhắc lại ý anh lần nữa khi thấy Thường Dung cứ mãi lo sợ về chuyện này:

- Anh sẽ nói rõ với mẹ em và Thường Lan, ngay tối nay anh sẽ nói.

Em không có gì phải lo lắng cả.

Thường Dung phụng phịu:

- Làm sao em không lo lắng cho được khi mà mẹ em và chị Lan đã nghĩ như thế. Thật em không dám tin là có lúc mình lại rơi vào hoàn cảnh như thế này, chắc là mẹ em sẽ giận lắm đấy.

Minh tự tin:

- Mẹ sẽ không khi mẹ biết là anh yêu con gái mẹ như thế này, rất... rất yêu.

Thường Dung lắc đầu:

- Em không biết đâu, anh làm sao thì làm. Nếu như mẹ mà không bằng lòng và cấm em yêu anh thì em sẽ... không yêu anh nữa đâu.

Minh kêu lên:

- Làm sao lại không yêu anh, phải vững tin vào tình yêu của chúng mình chứ em.

- Nhưng em sẽ không dám cãi lại mẹ đâu.

- Được, anh sẽ làm cho mẹ bằng lòng chứ không phản đối. Vậy em đã yên tâm chưa?

Thường Dung nhẹ gật đầu, hạnh phúc làm hồn cô choáng ngợp. Tất cả còn đang ở phía trước, cô chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng giờ phút này, trong vòng tay Minh, trong ánh mắt anh, cô thấy hồn mình rộn rã một cảm giác thật khó tả.

Bên Thường Dung, Minh cũng im lặng để cảm nhận hạnh phúc đang

tràn ngập trong lòng mình . Cả hai dường như đã quên hết thực tại, quên luôn cả những món ăn trước mặt đã nguội ngắt từ bao giờ...

Đâu là Hạnh Phúc

Chương 25

Buổi trưa, trước khi đi dạy thì Quỳnh Giang đã thấy trong người choáng váng rất khó chịu . Nhưng cô không dám nói với chồng vì nếu như Quân biết là cô không được khỏe, nhất định anh sẽ bắt cô phải nghỉ dạy, ít nhất là buổi dạy hôm nay.

Đã nhiều lần, Quân xót cả lòng khi thấy vợ phải thức khuya soạn hoặc là chấm bài . Nhưng anh biết đây là công việc mà vợ mình yêu thích nên chỉ biết thức cùng với cô, pha cho vợ ly sữa hay là sắp xếp bài vở lại hộ cô mà thôi.

Quỳnh Giang cũng biết sự ân cần chăm sóc của chồng đối với công việc của mình nên thường thì cô vẫn cố tránh làm việc những khi có Quân ở nhà . Cô làm việc vào những buổi cô được nghỉ và Quân thì đang ở công ty . Chỉ khi nào gấp rút lắm cô mới làm muộn để chồng phải bận tâm về công việc của mình.

Cố gắng tới trường, Quỳnh Giang không muốn nghỉ bởi vì sáng nay, cô phải giảng bài cho học sinh lớp cuối cấp . Mà như thế thì cô không thể vắng mặt được, không còn bao lâu nữa thì ngày thi đã đến, cô phải cố gắng hết sức mình.

Nhưng cho đến cuối buổi dạy thì Quỳnh Giang thấy mệt mỏi quá sức . Cô tưởng như mình không thể chịu đựng được thêm nữa nếu như buổi dạy chưa chấm dứt . Cũng may, giờ dạy đã hết nên Quỳnh Giang quyết định đi khám bệnh . Đã trải qua những ngày vất vả, cô hiểu rất rõ giá trị của sức khỏe . Nhất là hiện giờ, cô đang sống trong hạnh phúc tràn trề như thế thì sức khỏe lại càng cần thiết hơn bao giờ.

Rời khỏi phòng khám bệnh của một bác sĩ nổi tiếng, Quỳnh Giang thấy mình như được chấp cánh . Toàn thân cô như đang bay bổng nơi đó chỉ có hạnh phúc ngọt ngào mà thôi.

Bác sĩ đã chỉ cho Quỳnh Giang một mũi thuốc trợ lực, nhờ thế mà cô thấy bao nhiêu mệt mỏi hầu như đã tan biến hết để chỉ còn lại trong cô nỗi vui sướng rộn rang . Cô muốn hét lên cho mọi người biết niềm vui trong cô, nhưng Quỳnh Giang biết mình không thể làm được

chuyện đó nếu như không muốn mọi người nhìn mình như một kẻ tâm thần . Vì thế cô cứ phải cố nén nỗi rạo rực trong lòng mình . Trong nỗi vui mừng đó, Quỳnh Giang chợt nảy ra một ý, và cô quay xe đi về hướng đi mà cô vừa quyết định.

Đứng trước cánh cổng nặng nề của toà nhà đồ sộ, Quỳnh Giang lại thấy ngại ngùng . Cô chưa bao giờ tới công ty của chồng như thế này . Nhưng hôm nay thì đúng là một ngoại lệ, cô không thể đợi đến tối mới nói với anh được.

Thấy một cô gái cứ chần chừ trước cổng, ông bảo vệ lấy làm lạ . Cứ trông dáng vẻ cô ta thì ông thấy không phải là người gian xảo . Nhưng tại sao cô ta lại cứ đứng nhìn vào công ty thế kia Cô ta muốn tìm ai ư? Ông thầm thắc mắc và đã bước ra khỏi phòng bảo vệ của mình . Ông hỏi to:

- Cô kia, cô làm gì mà đứng ở trước cổng công ty vậy ?

Quỳnh Giang chậm chạp dắt xe lại gần, cô khẽ nói :

- Cháu muốn tìm một người trong công ty này, có được không bác ?

Ông bảo vệ sốt sắng gật đầu:

- Được chứ, đây chỉ là công ty chứ có phải là lô cốt chống giặc đâu mà không cho cô tìm.

Cách ví von của ông bảo vệ làm Quỳnh Giang buồn cười . Cô mỉm cười và sự rụt rè như biến mất . Cô hỏi ngay:

- Vậy bác cho cháu gặp anh Quân một chút đi bác.

Ông bảo vệ nhíu mày:

- Quân nào ?

- Anh Thường Quân là Giám đốc ở đây đó bác.

Cặp mày của ông bảo vệ chẳng những không được giãn ra mà hình như lại còn nhíu thêm chút nữa . Ông háng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Thế cô quan hệ thế nào với ông Giám đốc mà muốn tìm ông ấy ?

Quỳnh Giang lúng túng mất một phút, cô không muốn mọi người nhìn mình bằng ánh mắt khác thường . Nhưng cô đã tìm được cho mình một lối thoát . Cô nhỏ nhẹ nói:

- Cháu là em gái của anh ấy ạ.

Ông bảo vệ ngạc nhiên tới nỗi buột miệng:

- Sao hôm nay Giám đốc có nhiều em gái đến tìm vậy không biết nữa.

Quỳnh Giang giật mình, ai lại đến tìm Quân như thế nhỉ ? Chẳng lẽ là Thường Lan hay Thường Dung? Nhưng thắc mắc là thế mà cô vẫn bình tĩnh trả lời với ông bảo vệ:

- Anh Quân có tới hai cô em gái mà bác, cháu là một, còn hồi nãy

chắc là em gái của cháu đó.

- Vậy có em cô trên đó rồi thì cô có muốn lên nữa không?

- Có chứ bác, cháu có chuyện cần nói với anh Quân mà.

Vừa khi đó, Minh đi ra cổng . Trông thấy Quỳnh Giang, anh ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, chị Giang! Chị gặp anh Quân hả ?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Anh Quân có ở trên đó không cậu Minh?

Minh gật đầu:

- Có đấy...

Anh bỗng ngần ngừ:

- Nhưng anh Quân đang có khách đấy, chị Giang ạ.

- Thì tôi sẽ đợi khi nào anh ấy tiếp khách xong...

Minh lắc đầu:

- Khách này thì chị không phải đợi đâu, chị cứ vào đi thôi.

Quỳnh Giang ngạc nhiên:

- Sao thế ? Là ai vậy hờ cậu Minh?

Minh cười:

- Xuân Hoa đấy, chị có ngại không?

Quỳnh Giang cũng cười:

- Anh Quân có ngại thì ngại chứ tôi thì việc gì phải ngại.

- Thế thì anh Quân cũng không phải ngại đâu, vì anh ấy đang đỡ cục nợ giùm cho em đấy . Nhưng thôi, chị cứ vào cứu nguy cho anh ấy đi. Em phải đi đón người yêu của em đây.

Quỳnh Giang tròn mắt nhìn Minh:

- Người yêu của cậu à ? Là ai thế ? Tôi có biết không ??

Minh cười bí mật:

- Chưa thể nói cho chị biết được, hôm nào rồi em sẽ trình diện anh chị . Bây giờ thì em phải đi đây kéo muộn mất.

Minh phóng xe đi, Quỳnh Giang quay sang ông bảo vệ:

- Thế cháu lên gặp anh Quân được không hờ bác ?

Đã chứng kiến cuộc nói chuyện giữa Minh và Quỳnh Giang, ông bảo vệ biết ngay đây là người nhà của Giám đốc . Vì vậy, ông gật đầu ngay:

- Cô lên đi, phòng ông Giám đốc ở ngay lầu một đấy.

Quỳnh Giang gửi xe rồi nhanh chóng đi lên lầu . Đến trước cửa phòng Giám đốc, cô vừa đưa tay lên định gõ cửa thì vội ngừng ngay lại nghe tiếng Quân vọng ra:

- Cô nói cái gì vớ vẩn vậy ? Tại sao tôi lại phải chiều theo ý cô?

Tiếng Xuân Hoa cũng to không kém gì Quân.

- Vì nếu anh không giúp em thì em sẽ bám theo anh mãi . Anh đừng quên là mẹ anh rất thích em làm con dâu của bà . Và nếu như bây giờ em muốn thì bà vẫn cứ chấp nhận em là con dâu của bà như thường . Chỉ cần anh ly dị thì mọi việc sẽ theo ý em ngay.
- Cô đừng nói điên khùng như vậy . Tôi đang có hạnh phúc, tại sao tôi phải ly dị . Mà nếu như tôi chưa có vợ đi nữa, sẽ không bao giờ có chuyện tôi lại lấy một kẻ khùng điên luôn sống trong ảo tưởng như thế đâu.
- Thế anh có thấy là em đã không quấy rầy anh nữa mà có tình cảm với anh Minh hay sao? Thế mà em gái anh lại ngăn đường em. Em nói cho anh biết, nếu như em không có được anh Minh thì hạnh phúc của anh cũng không còn đâu. Em sẽ có cách phá nát gia đình anh đó.

Mở cửa thật nhẹ, Quỳnh Giang bước vào và hỏi ngay:

- Cô làm cách nào mà phá nát được gia đình của tôi hử cô Hoa? Xuân Hoa giật thót cả người, cô vội quay nhìn ra ngoài cửa và luống cuống rõ rệt khi nhìn thấy Quỳnh Giang. Cả Quân cũng bất ngờ không kém, anh vội rời khỏi chỗ ngồi của mình và nhảy vội đến bên Quỳnh Giang. Giọng anh gấp rút:

- Sao em lại lên đây hử Giang? Có chuyện gì à ?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Có một chút chuyện em muốn nói với anh, nhưng để em nói chuyện với cô Hoa trước đã anh ạ.

Nhìn thẳng vào mặt Xuân Hoa, Quỳnh Giang gần từng tiếng một:

- Cô nói lại tôi nghe xem, cô làm cách nào mà phá nát được hạnh phúc của gia đình tôi. Nếu như cô nói nghe hợp lý, tôi sẽ nhường anh Quân lại cho cô đó.

Quân vội kêu lên:

- Quỳnh Giang!

Quỳnh Giang giơ tay ngăn Quân lại:

- Anh để em nói chuyện với cô ấy đủ rồi, anh không cần phải bận tâm đến đâu - Quay sang Xuân Hoa, cô lập lại - Sao, cô trả lời tôi đi. Hồi nãy cô nói nghe mạnh miệng lắm mà.

Xuân Hoa đỏ bừng cả mặt, cô đáp ứng:

- Chị à... ý em không phải như thế đâu.

Quỳnh Giang nghiêm mặt:

- Thế ý cô là sao, cô có thể nói cho tôi nghe được không? Mà thôi, khỏi cần cô nói tôi cũng biết tất cả rồi, để tôi nói cho cô nghe. Cô nghĩ là anh Quân sẽ chao đảo vì cô chứ gì, mặt khác cô lại lung lạc tôi bằng cô Thúy Vy trong công ty. Sao cô lại làm như thế ? Cô Thúy Vy

là một cô gái đứng đắn, và hơn nữa lại là em gái của cô cơ mà . Và lại, cô Hoa à, những chuyện mà cô làm đó chỉ là vô ích thôi. Tôi luôn tin tưởng chồng tôi, và anh ấy thì luôn xứng đáng với lòng tin tưởng đó . Vì thế cô có đem bất cứ chuyện gì ra để làm chúng tôi nghi ngờ nhau cũng không bao giờ thành công đâu. Bây giờ thì cô lại tức vì cậu Minh chỉ biết tới em chồng tôi mà không đáp ứng lại tình cảm của cô chứ gì ? Tôi khuyên cô một điều cô Hoa à, cô hãy đến với người đàn ông bằng trái tim chân thật của mình, như thế thì mới có hạnh phúc chứ cô chỉ biết đem tiền bạc của gia đình cô ra mà như người ta thì rồi cô sẽ chỉ gặp toàn bất hạnh mà thôi.

Xuân Hoa không biết nói gì hơn, vì lý lẽ của Quỳnh Giang vững vàng quá, có chỗ nào cho cô cãi lại được đâu. Tất cả những điều mà Quỳnh Giang vừa nói chẳng phải là cô đã thể hiện ra hết trong thời gian qua đó sao. Tất cả đã qua rồi, và cô cũng đã trắng tay rồi.

Xuân Hoa lao người ra cửa, cô va vào Thúy Vy đang từ ngoài bước vào . Trông thấy chị mình có vẻ hoảng loạn, Thúy Vy ngạc nhiên hỏi:

- Chị sao thế, chị Hoa?

Xuân Hoa không trả lời câu hỏi của Thúy Vy mà cô vẫn tiếp tục đi như chạy xuống lầu . Quân vẫy tay:

- Để cho cô ấy đi.

Chừng như đã hiểu ra vấn đề vì Thúy Vy vừa trông thấy Quỳnh Giang, cô hỏi Quân:

- Ông có cần gì tôi nữa không ạ ?

Quân nhướng mày:

- Cô hỏi thế để làm gì ?

- Tôi muốn xin phép ông để về sớm một chút, hôm nay tôi có chút việc riêng.

Quân gật đầu:

- Được, cô cứ về đi.

Thúy Vy đi ra rồi, Quỳnh Giang thở ra một hơi và thả người ngồi phịch xuống ghế . Quân vội bước đến bên cô.

- Em sao vậy, mệt à ?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Em vừa đi dạy về, có chuyện muốn nói với anh không ngờ lại gặp cô ta ở đây. Nhưng mà em nghĩ là từ bây giờ, cô ta sẽ không đến để làm phiền anh nữa đâu.

Quân cười, anh nhìn vợ:

- Cô giáo dạy văn mà nói chuyện thì anh mà cãi được ? Anh nghe em nói mà thấy thích quá, nhiều khi anh cũng muốn nói với cô ta như thế nhưng là đàn ông nên anh không thể nói được.

Quỳnh Giang xô mặt Quân đang chồm vồn sát mặt mình ra:

- Đừng có nịnh em, mau đi rót cho em ly nước đi.
- Anh quên, để anh rót liền . Em uống gì đây?
- Cho em một ly nước lọc được rồi.

Quân mang ra cái ly và chai nước khoáng . Đợi cho vợ uống nước xong, anh mới hỏi:

- Em có chuyện gì cần phải nói ngay với anh vậy ?

Quỳnh Giang cười cười:

- Em nói thế thôi chứ thật ra là em muốn đến bất ngờ để kiểm tra xem anh có nghiêm chỉnh không đó mà.
- Vậy em thấy sao?
- Thì thấy có một cô gái đang tán tỉnh anh đó.

Quân giơ cả hai tay lên trời:

- Thôi đi, cô ta tới ám anh và cậu Minh thì có . Tán tỉnh cái nỗi gì.

Quỳnh Giang bật cười:

- Chưa thấy ai như anh, được cô con gái vừa đẹp vừa giàu tán tỉnh mà sợ tới nỗi như thế.

Quân choàng tay qua vai vợ, anh kéo cô ngã vào mình:

- Anh chỉ cần cô giáo của anh tán tỉnh anh là đủ rồi . Còn các cô gái khác thì xin tránh xa Nào, em nói đi, em có chuyện gì cần nói với anh?

Quỳnh Giang xoay người ại, cô nhìn vào mắt chồng và miệng thì tủm tỉm:

- Em có một tin, không biết là anh có mừng hay không nữa đây?

Quân sốt ruột:

- Mừng hay không thì em cứ nói ra đi nào, anh nóng ruột quá rồi nè.

Quỳnh Giang vẫn nhún nhua:

- Em mới vừa đi khám bác sĩ về...

Mới nghe tới đó, Quân đã nhảy nhồm lên:

- Em bệnh à ? Sao không nói với anh để anh đưa đi?

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Em không có bệnh...
- Không có bệnh sao lại phải đi khám bác sĩ ?
- Tại em có chuyện mà...
- Chuyện gì, nói mau coi nào ..

Quỳnh Giang nói thật nhỏ như sợ có người thứ ba nghe được:

- Em có thai rồi.

Quân sững người trong giây lát, rồi anh nắm chặt lấy vai Quỳnh Giang hỏi dồn dập:

- Em có thai rồi à ? Sao em biết ? Được mấy tháng rồi ?

Quỳnh Giang nhăn mặt:

- Anh làm em đau quá à...

Quân vội buông tay ra:

- Vậy thì em nói đi, anh nóng ruột quá mà em cứ thủng thỉnh hoài.

Quỳnh Giang vẫn chậm rãi:

- Hồi chiều em thấy khó chịu quá nên sẵn đi ngang phòng mạch của một bác sĩ nổi tiếng là giỏi, em ghé vào khám luôn. Bác sĩ nói cho em biết là em đã có thai, gần hai tháng rồi.

Quân lại hỏi một câu thật ngớ ngẩn:

- Nói như thế nhưng mà đã chắc chưa em?

- Bác sĩ đã xét nghiệm luôn rồi, chắc chắn rồi anh à . Nhưng mà, anh Quân nè...

- Gì hở em?

- Bộ anh không thích chúng mình có con hở ?

Quân trợn mắt nhìn vợ:

- Sao em lại hỏi như thế ? Em không thấy anh đang mừng đến nỗi muốn phát điên lên đây à ?

- Tại em thấy...

- Thấy gì ? Tại anh cứ hỏi mãi nên em mới nghi ngờ như thế phải không? Anh muốn hỏi cho chắc thôi mà . Mẹ mà biết được tin này chắc là mừng lắm em nhỉ ?

Quỳnh Giang gật đầu:

- Mẹ vẫn mong chúng mình mau có con đấy.

- Thế em nói cho mẹ biết chưa?

- Chưa, em đi thẳng từ phòng khám về đây mà.

Quân đứng bật dậy, anh kéo tay vợ:

- Mình đi về đi em, về báo tin cho mẹ biết để mẹ mừng.

Xuống đến sân, Quân hỏi vợ:

- Em đi xe gì đến đây?

- Thì đi xe của em.

- Vậy em để xe ở đâu?

Quỳnh Giang chỉ tay vào chỗ để xe của khách tới liên hệ công việc với công ty:

- Em gửi ở đằng kia.

- Vậy em để xe lại đây, để anh đưa về.

- Còn xe của em thì sao?

- Để anh dặn bảo vệ cất vào nhà xe, mai anh nhờ cậu Minh đem về.

- Nhưng mà sáng mai em đi dạy thì lấy xe ở đâu?

Quân lắc đầu:

- Từ hôm nay anh sẽ không cho em đi xe một mình nữa, anh sẽ đưa

đón em hàng ngày.

Quỳnh Giang lắc đầu:

- Như thế không được đâu anh à, giờ giấc của em cũng đâu có trùng với giờ của anh.

Quân cương quyết:

- Anh tự biết thu xếp, em phải nghe theo anh mới được . Chuyện gì chứ chuyện này thì anh không chiều em đâu.

Lần này thì Quỳnh Giang không nói nữa, vì cô biết, có cãi với Quân cũng không được . Tính anh vốn cương quyết và hơi gia trưởng như thế mà . Ai bảo cô yêu anh, thế thì cô phải yêu luôn cả cái tính gia trưởng của anh chứ bỏ làm sao được...

Đâu là Hạnh Phúc

Chương Kết

Buổi tối, sau khi cơm nước xong, Quân rủ vợ:

- Mình sang nhà mẹ chơi đi em.

Biết mục đích của Quân muốn sang nhà mẹ để làm gì, Quỳnh Giang ngượng ngùng lắc đầu:

- Để hôm khác đi anh, em ngại quá à.

Quân cũng hiểu ý vợ ngượng ngùng điều gì, anh khuyến khích:

- Mình sang báo tin cho mẹ mừng, em à.

- Nhưng mà em ngại quá...

- Ngại gì, có chồng thì phải có con chứ ngại cái gì . Thôi mau thay quần áo đi, anh đợi.

Biết là không thể cãi lại chồng, Quỳnh Giang đành đứng lên thay quần áo . Trên đường đi, cô mãi băn khoăn không hiểu mẹ chồng cô sẽ đón nhận tin vui này với thái độ như thế nào.

Khi Quân và Quỳnh Giang bước vào phòng khách, hai người đã phải ngạc nhiên vì không khí nặng nề bao phủ trên mọi người đang có mặt . Ngạc nhiên hơn nữa là sự có mặt của Minh, và Thường Lan thì đang khóc . Còn bà Quyền và Thường Dung thì đều buồn hiu.

Ngồi xuống ghế, Quân e dè hỏi:

- Có chuyện gì thế hở mẹ ?

Bà Quyền nhìn con dâu một cái rồi trả lời thật nhỏ:

- Là chuyện của các em anh kia kìa.

- Sao thế ? Các cô lại xảy ra chuyện gì à ?

Thường Lan bật khóc to lên, rồi cô vụt chạy lên lầu . Thường Dung cũng đứng lên theo, nhưng rồi cô khựng lại nhìn theo chị mà đôi mắt đỏ hoe Ngồi trở xuống ghế, cô nói với Minh:

- Em đã nói với anh rồi, không được đâu mà anh không nghe em.

Minh cãi lại nho nhỏ:

- Nhưng không nói ra mà cứ để hiểu lầm mãi thì cũng đâu có được.

- Thì để từ từ...

Minh ngắt lời Thường Dung:

- Từ từ là bao giờ ? Chẳng thà nói cho rõ ràng.

Quân lừ lừ nhìn Minh và em gái, rồi anh bật hỏi:

- Nguyên nhân là cậu, phải không?

Minh gãi đầu:

- Em cũng đâu có muốn, nhưng chuyện tình cảm thì làm sao mà nói được.

- Thế có nghĩa là cậu yêu Thường Dung chứ không phải là Thường Lan phải không?

Minh gật đầu:

- Em chưa bao giờ nói hay làm điều gì cho Thường Lan hiểu lầm hết anh ạ...

Quân gật đầu:

- Tôi hiểu rồi, cậu không phải nói nữa . Hai đứa đi ra ngoài đi, để tôi nói chuyện với mẹ.

Minh và Thường Dung riu ríu làm theo lời Quân, Quỳnh Giang cũng đứng lên theo:

- Em ra sân cho mát nhé anh.

Suy nghĩ một chút rồi Quân gật đầu:

- Một lát em vào ngay nhé, ngồi ngoài đó lâu sương xuống không tốt đâu. Bây giờ thì em phải giữ gìn sức khỏe cho kỹ đó.

Đợi cho ba người đi khuất, Quân mới quay sang mẹ.

- Mẹ phản đối chuyện của Minh và Thường Dung ạ ?

Bà Quyền lắc đầu:

- Mẹ không phản đối, nhưng mẹ không biết phải làm sao bây giờ . Từ hôm nào đến nay mẹ cứ nghĩ là cậu ấy thích Thường Lan, và em con cũng đã hy vọng như thế . Bây giờ đã lỡ dở hết...

- Cũng đâu có gì mà gọi là lỡ dở hở mẹ, Minh nó không yêu Thường Lan thì không thể ép buộc nó được đâu. Chuyện cũng chưa có gì, mới chỉ là suy nghĩ của gia đình mình thôi mà . Còn chuyện nó yêu Thường Dung thì con nghĩ là mẹ cũng không nên phản đối, chẳng phải là mẹ cũng nói là thích có một người con rể như Minh đó sao?

Bà Quyền gật đầu:

- Thì đúng là như thế, nhưng nhìn Thường Lan nó buồn mẹ thấy đau lòng quá . Rồi đây lại chị vợ và em rể nữa, không biết phải làm sao?

Quân an ủi mẹ:

- Mẹ hãy khuyên nhủ em Lan đi, mẹ ạ . Thật ra, Lan nó mới chỉ nghĩ như thế thôi chứ cũng chưa có gì gọi là sâu đậm . Con tin là bất ngờ nên nó mới phản ứng như thế, nhưng khi hiểu ra rồi nó sẽ bình tâm lại thôi. Mẹ hãy phân tích cho nó hiểu.

Bà Quyền thở dài:

- Thì cũng phải như vậy thôi chứ biết làm sao bây giờ ? Con nào cũng là con, mẹ đâu thể bắt nó yêu đứa nọ mà bỏ đứa kia được . Thôi thì duyên ai nấy hưởng vậy.

Quân nắm tay mẹ:

- Mẹ nghĩ được như vậy là con mừng rồi, mẹ hãy an ủi em con. Con tin là nó sẽ không buồn lâu đâu. Đừng để cho Thường Dung mặc cảm là nó đang làm khổ chị nó, như thế sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc của nó đấy mẹ ạ.

- Mẹ biết rồi . Thế hai đứa sao lại về chơi tối như thế này.

Quân mỉm cười:

- Chúng con có chuyện muốn nói với mẹ, nhưng để con gọi nhà con vào đã.

Quân đi ra ngoài sân, thấy Quỳnh Giang đang ngồi với Thường Dung và Minh. Anh gọi:

- Vào nói chuyện với mẹ đi em! Cả hai người nữa, cũng vào luôn đi!

Quỳnh Giang hỏi chồng:

- Chứ anh chưa nói chuyện đó với mẹ à ?

Quân lắc đầu:

- Chưa, anh chưa nói . Anh muốn để em nói cho mẹ nghe.

Quỳnh Giang đứng lên, Quân choàng tay qua ngang người cô dìu vào . Minh chỉ Thường Dung:

- Em thấy anh chị Quân tình không?

Quân quay lại cười:

- Cậu có muốn bắt chước tụi tôi cũng chưa được đâu đấy nhé.

Minh rút cổ:

- Em đâu dám!

Hai vợ chồng đã ngồi trước mặt bà Quyền, Quân khuyến khích vợ:

- Em nói cho mẹ biết đi!

Quỳnh Giang còn ngần ngừ, bà Quyền thúc giục:

- Có chuyện gì thì nói mau đi xem nào.

Quỳnh Giang cười thật tươi:

- Mẹ ạ, mẹ sắp lên chức bà nội rồi đấy.

Bà Quyền ngăn người ra:

- Con nói thế có nghĩa là...

Quân nói nhanh:

- Vợ con đã có thai rồi đấy mẹ ạ, gần hai tháng rồi.

Bà Quyền chưa kịp nói gì thêm thì Thường Dung đã reo lên:

- Thế là em sắp được làm cô rồi . Hoan hô chị Giang.

Bà Quyền cũng vui mừng trước cái tin con dâu vừa báo . Thật lòng thì bà không thích cô con dâu này chỉ vì mỗi khuyết điểm là Quỳnh Giang quá nghèo chứ thật ra bà cũng không tìm thấy một điểm nào khác nơi cô mà bà không vừa ý . Nhưng con trai bà đã cương quyết lựa chọn người bạn đời theo ý nó, bà không thể làm khác được . Nhưng thấy chúng sống hạnh phúc, yêu thương nhau như thế, trong lòng bà cũng nguôi ngoai. Nay thì con dâu bà lại sắp sinh cháu nội cho bà . Ước gì nó là một đứa con trai để mai này hương khói cho bà thì bà thật chẳng còn ao ước gì hơn.

Bà Quyền nghĩ miên man. Lòng bà lại hướng về Thường Lan, cô con gái lớn của bà đang buồn khổ . Những tưởng bà đã se được duyên cho nó, không ngờ lại không thành . Nhưng dù không là chị thì cũng được cô em, dâu sao thì bà cũng có được chàng rể ưng ý . Thế mới biết chẳng ai thắng được nhân duyên cả.

Bà Quyền ân cần bảo con dâu:

- Thời kỳ đầu mang thai con phải gìn giữ ghê lắm đấy, chắc là mẹ con cũng dặn rồi nhưng mà để mẹ nói thêm cho nhớ . Không được tự mình chạy xe, không được làm gì nặng, không được với cao hay là rướn người ra xa Ăn uống cũng phải cẩn thận lắm đấy.

Thấy mẹ chồng quan tâm chăm sóc mình khác hẳn với mọi lần, Quỳnh Giang cảm động lắm . Cô hiểu, như thế là tận trong lòng bà, bà đã chấp nhận cô rồi . Cô gật đầu với mẹ chồng:

- Con nhớ rồi, thưa mẹ . Con sẽ giữ đúng những lời mẹ dặn.

Bà Quyền cười mà nước mắt rưng rưng:

- Quân cũng phải nhớ mà nhắc vợ đấy . Phải giữ gìn để cho cháu nội của mẹ mạnh khỏe đấy nhé.

Quỳnh Giang với tay sang nắm tay mẹ chồng thật chặt . Giờ phút này hình như cô mới hiểu hết được tấm lòng của bà . Thì ra bà không hề ghét cô mà chỉ vì bà đã thất vọng một chút về cô Và bây giờ thì niềm thất vọng đó đã mất, để bà lại đúng là bà mẹ luôn yêu thương con cái.

Bà Quyền nhìn Quân đang âu yếm choàng tay qua vai Quỳnh Giang kéo cô dựa hẳn vào mình . Cạnh đó, Minh cũng đang ngồi kề bên

Thường Dung với ánh mắt thương yêu. Bà chợt hiểu ra một điều, hạnh phúc thật bình dị nếu như mình biết tìm kiếm nó . Hãy biết hiểu về ý muốn của người khác và đừng bao giờ bắt người khác phải làm theo ý mình . Như thế là hạnh phúc đấy.

Một chút vướng mắc còn sót lại trong lòng đã được giải tỏa, bà Quyền thấy mình hạnh phúc hơn bao giờ khi chứng kiến nụ cười thật tươi và ánh mắt long lanh trên gương mặt sáng ngời tình yêu của các con.

Nguồn: Vnthuquan

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 01/11/2005 1:49:37 SA